

Размишления за живота

от Чарлз Суиндъл

том 9

Събрал и превел от английски: Димитър Працинков
2025

Информация за Чарлз Суиндъл

Роден е през 1934, американски евангелски християнски пастор, автор, преподавател и проповедник по радиото. Основател е на служението „Прозрение за живот,“ в Тексас. Служил е като пастор в продължение на 30 години на различни места в САЩ. От 1998 е старши пастор в църквата [Stonebriar Community Church](#), Фриско, Тексас. Проповедите му по радиото се предават от повече от 2000 радиостанции по света на 15 езика. Автор е на повече от 50 книги и на много ръководства за изучаване на Библията. През 1994-1998 е бил Президент на Семинарията в Далас, а сега е неин ректор. Считан е за един от 25-те най-влиятелни пастори в САЩ през последните 50 години.

Съдържание

	стр
Как да знаете Божията воля?	5
Въпроси и отговори относно Божията воля	6
Изгубен ли сте?	7
Преливане на смелост, част 1	8
Преливане на смелост, част 2	9
Преливане на смелост, част 3	9
Преливане на смелост, част 4	10
Преливане на смелост, част 5	11
Походни заповеди, част 1	11
Походни заповеди, част 2	12
Защо, Господи? - част 1	13
Защо, Господи? - Част 2	14
Идентифицирайте врага, част 1	14
Идентифицирайте врага, част 2	15
Агенти на Божията воля	16
Безкомпромисно ходене	16
Благочестивият живот	17
Безбожният живот	18
Компромис и ерозия	19
Поставени на колене	20
Молбата на псалмиста	21
Характеристиките на Бога	22
Божият щит срещу обезкуражението	22
Песен на обстоятелството	23
Песен на възхвала	24

Величието на Бога	24
Предна част и център в ума на Бога	25
Послание от Бога	26
Стойността на Божиите създания	27
От униние до екстаз	27
Разбитото сърце на безнадеждността	28
Изправени пред несигурно бъдеще	28
Върви сам	29
Гледайки към Бога	30
Песен за нова надежда	31
Божият стандарт на живеене	32
Общение с Бога	33
Аспекти на почтеността	33
Осигурен в Бога	34
Почтеност във взаимоотношенията	34
Бог говори чрез Своето творение	35
Бог не мълчи	36
Божият несравнимо Слово	37
Слушане с пренастроени уши	37
Оглушителна тишина	38
Под грижите на пастира	39
Пастирът възстановява	40
Пастирът осигурява изобилно	41
Пастирът осигурява бъдещето	42
Тъжната песен на уплашена овца	42
Малтретиран, несправедливо осъден и оклеветен	43
Открит пред Господа	44
Отношение на благодарност	45
Да останем верни заедно	46
Чакане с търпение	46
Изправяне пред страха с хваление	47
Изправяне пред страха с песен на вярата	48
Търсене на Божията помощ	49
В очакване на Бога	50
Замръзнал от страх	50
Надежда отвъд провала	51
Изберете радостта	52
Култивирайте взаимоотношения с Бога	53

Благодарете и хвалете	53
Заради кой е Бог	54
Почит и почитеност	55
Живот с цел	55
Честност и чистота	56
Оставане на курса	57
Отговор към другите	58
Песен на тъгата	59
Тъга изобилства	60
От дълбините до висините	60
Песен на избавление	61
Публичен отговор	61
Нуждая се от повече	62
Духовен проблем	63
Божие Слово е лекарството	64
Липса на знания	64
Изграждане на здрава основа	65
Тухлите и хоросана	66
Инвестиция в бъдещето	66
Истинско смирение	67
Обучаемост	68
Гордо или смирено сърце	68
Спокоен и тих	69
Отучен от гордостта	70
Песни за семейна сила	70
Значението на лидерството	71
Бог отговаря	71
Загубване на Божиите благословии	72
Последици от лоши решения	73
Помнете Божиите обещания	74
Обръщане към Бога	74
Божие неограничено знание	75
Божие умение като Създател	76
Важен за Бога	77
Бог контролира детайлите	78
Бог е винаги близо	78
Нищо не е скрито от Бога	79
Човекът е чудо	80

Как да знаете Божията воля?

Филипяни 2:12-13

Искате ли да знаете Божията воля за вашия живот? Позволете ми да ви помоля да спрете, да погледнете и да се вслушате. Бог разкрива желанията Си на тези, които се спират при Словото Му, гледат с чувствителен дух и слушат другите думи. Когато отидем при Неговото Слово, ние спираме достатъчно дълго, за да чуем думите отгоре. Когато гледаме, ние разглеждаме заобикалящите ни обстоятелства в светлината на това, което Той казва на нашия вътрешен дух (може би предпочитате да наричате това своя съвест). И когато слушаме другите, ние търсим съвета на мъдри и квалифицирани хора.

1. Спрете се при Библията

Библията ни казва, че влизането на Божието Слово в нас ни дава светлина (Псалм 119:130). Че то е светилник за нозете ни и светлина, която огрява ярко пътя ни (Псалм 119:105). Бог е поставил Словото Си в нашите ръце и е позволил то да бъде преведено на езика ни (и двете бяха Неговата решителна воля), така че да можем да имаме много по-обективен набор от насоки, които да следваме, отколкото нашите мечти, предчувствия и чувства. Шестдесет и шест книги, пълни с правила и принципи. И колкото по-добре познаваме Словото Му, толкова по-ясно ще познаваме волята Му.

Правила. Някои от твърденията, които се появяват в Библията, са конкретни, черно-бели истини, които премахват всички догадки относно Божията воля. Ето няколко:

„Защото това е Божията воля, вашето освещение; да се въздържате от сексуална неморалност.“ (1 Солунци 4:3)

„Гледайте никой да не отплаща на другия със зло за зло, но винаги търсете това, което е добро един за друг друг и за всички хора. Винаги се радвайте. Непрестанно се молете. За всичко благодарете; защото това е Божията воля за вас в Христос Исус.“ (1 Солунци 5:15–18)

В Библията се твърди, че тези конкретни неща са волята на Бога. Има дори времена, когато страданието е директна волята на Бог за нас. *(И това е за наше добро. Ние се учим от страданието, а успеха ни главозамайва. След като веднъж сме се опарили, докосвайки горещата печка, след това ние внимаваме да не я докосваме. Д.Пр.)*

1 Коринтяни 7 казва много за това, да оставаме неженени, както и да бъдем отдадени на брака си. Ясно е, че тази глава (заедно с 2 Коринтяни 6:14) заявява, че християнин определено не трябва да се жени за нехристиянин. Това са фино настроени правила, които разкриват Божията воля.

Принципи. Но Библията има и принципи, обща насоки, които да ни помогнат да преодолеем неясните зони. Не толкова „направи това“ и „не прави онова“, а призив за използване на мъдрост и дискретност, когато такива са необходими.

В нашите закони за движение по пътищата ние имаме както правила, така и принципи. Знакът, който гласи „Ограничение на скоростта до 60 км“, е правило. Знакът, който гласи "Шофирайте внимателно" е принцип. И този принцип ще означава едно нещо, когато шофираме на безлюдна улица в 2 часа през нощта, но нещо съвсем друго - в 15:30 часа следобед, когато децата се прибират от училище.

Само запомнете това: Основната цел на Божието Слово е да ни помогне да разберем Божията воля. Станете внимателен и усърдно изучавайте Библията. Тези, които са такива, ще бъдат по-добре подготвени да разберат Неговите желания и да живеят според тях.

2. Оглеждайте се наоколо и отвътре

Филипяни 2:12-13 представя добра причина за нашето сътрудничество с Господното ръководство:

„И така, възлюбени мои, точно както винаги сте се подчинявали, не както само в мое присъствие, но сега много повече в мое отсъствие, изработвайте спасението си със страх и трепет; защото Бог е този, който работи във вас, както да го желаете (спасението), така и да го изработите за Неговото благоволение.“

Тези стихове подчертават 3 конкретни неща: Има желание за подчинение. Има необходимост да „тренираме“ или да се отдадем на това да изпълним нашата част с чувствителен дух (страх и трепет). И тогава има обещанието, че Бог ще „работи във вас“, за да изпълни Своя план. Когато оставаме нащрек за Неговото действие, обръщайки голямо внимание на вратите, които Той отваря и затваря, Той ни насочва към Своята воля.

Затворените врати са точно толкова Божие ръководство, колкото и отворените. Вярващият, който иска да върши Божията воля, трябва да остава чувствителен и да си сътрудничи на Бога, без да си проправя път в области, които Бог затваря. Господ използва обстоятелствата и очаква от нас да ги „разчитаме“ с чувствителна, будна съвест.

Трябва да се спираме и да проверяваме в Словото Му как да постъпваме. Трябва да се оглеждаме наоколо и отвътре. И има още един полезен съвет, който трябва да запомните. Ние трябва ...

3. Да се вслушваме се в съвета на квалифицирани хора

Мъдрият Соломон е написал:

„Планът в сърцето на човека е като дълбока вода, но разумен човек го изважда.“ (Притчи 20:5)

„(Както) *Желязото точи желязото, така един човек изостря друг...Както във водата лице отразява лицето, така сърцето на човека отразява човека.*“ (Притчи 27:17, 19)

Бог използва хора, които са квалифицирани, за да ни помогнат да разберем Неговите желания.

Бог изявява волята Си:

(1) чрез Словото Си... когато спираме и го изучаваме,

(2) чрез обстоятелства ... като гледаме навътре и усещаме какво казва Той, и

(3) чрез съвета на другите... когато слушаме внимателно.

Въпроси и отговори относно Божията воля

2 Коринтяни 6:14-18

Като пастор, често ми задават въпроси относно Божията воля. Нека разгледаме 4 от най-често срещаните.

1. **Какво ще стане, ако знам Божията воля, но умишлено не я изпълнявам?** За съжаление, това се случва. Несвършените човешки същества понякога са открито непокорни. Какво се случва в тези случаи? Както във всяка област от живота, когато не играем по правилата, трябва да си платим последствията. Но последствията обикновено не настъпват веднага. Всъщност, за известен период от време, нещата могат да вървят гладко. Евреи 11:25 споменава да не се наслаждаваме на мимолетните удоволствия на греха. Грехът предлага своите удоволствия... но те са краткотрайни.

Помните ли Йона? Той си купил билет на кораб, отиващ за Тарсис и дори успял да заспи. Но малко по малко се озовал в страшна буря и накрая - в корема на рибата. Бог дисциплинира на децата Си. Това включва външни последици, както и вътрешни конфликти. Вината и сърдечната болка бушуват вътре. Ако се съмнявате в това, вижте думите на Давид в Псалм 32:3-4. След неподчинението си, свързано с аферата му с Батшеба, той признавал максималното си вътрешно нещастие.

На всичкото отгоре, може да има публично смущение и срам, тъй като събратята християни в църквата ви понасят последствието на вашето непокорство. Когато необходимата дисциплина трябва да бъде наложена от църквата (Матей 18:15-17), прегрешението, което сте се опитали да запазите в тайна, става публично достойние. Вашето семейство също страда. Ние не сме изолирани личности. Като плочки на домино, които са подредени една до друга на тясната си страна, когато падне една плочка, другите също падат.

2. **Не мога ли да разчитам на чувствата си?** Този въпрос често се задава по отношение на неща, които наистина искаме да направим, но които нямат библейска подкрепа. Вземете случая на млада жена, лудо влюбена в мъжа на мечтите си. Тя е християнка, но той не е. С цялото си сърце тя вярва, че някой ден той ще стане християнин. Как тя смята, че да се омъжи за него е Божията воля? Това са нейни чувства.

Но Библията недвусмислено заявява, че да бъде тя неравностойно обвързана с невярващ мъж НЕ е Божията воля, независимо от нейните чувства. 2 Коринтяни 6:14-18 и 1 Коринтяни 7:39 не се успокояват от романтичните лунни нощи. Без значение колко силни могат да бъдат чувствата ни, когато има библейски предписания и/или принципи, които ни насочват в определена посока, ние не трябва да се осмеляваме да пренебрегваме или да не се подчиняваме на Божието Слово.

3. **Мога ли да бъда във волята на Бог и да не го знам?** Да наистина можете. Всъщност аз съм на мнение, че много християни са в това състояние! Въпреки че е истина, че Бог желае ние да бъдем „изпълнени с познаването на Неговата воля“ (Колосяни 1:9), много вярващи не са на това ниво на осъзнаване. Освен това съществува странната, но популярна идея, че Божията воля винаги е нещо неудобно, болезнено или неизпълнимо. За някои е немислимо, че Божията воля може да бъде приятна — дори възхитителна. Римляни 12:2 заявява много ясно, че Неговата воля е „добра, угодна и свършена“. Да, можем да казваме и правим определени неща, които са в хармония с Божията воля, но въпреки това да не осъзнаваме това.

4. **Какво ще кажете за неща, които не са разгледани в Писанието?** Библията не казва на християнина конкретно къде да живее. Или коя кариера да преследвам. Или къде да отида в колеж. Колко лесно щеше да е, ако беше така. Но колко малко вяр щеше ни трябва, ако беше така! Това би svelo Библията до наричник за професионално ориентиране, нищо повече от божествено вдъхновен телефонен указател - и почти толкова интересна. Нашата духовна зрялост не би била по-дълбока от зрелостта на третокласник.

Акцентът в Библията е върху това, кой е човекът и какво прави човека, а не върху това къде живее човека. Ако Господ иска вие да получите конкретно послание и да отговорите му по ясен начин, Той има

десетки начини да ви го съобщи. Не е необходимо да търсете глупости, писане в небето, магически трикове или среднощни гласове да ви го казват. Тези, които наистина искат да вършат Неговата воля, ще знаят (Йоан 7:17).

Всеки вярващ е **самостоятелно отговорен** пред Бога **за своя отговор на конкретното ръководство на Господа**, въпреки че другите хора не разбират или не са съгласни.

Изгубен ли сте?

1 Йоан 5:11-13

Да бъдете изгубен е ужасяващо преживяване. Главата на човека се върти, когато паниката се прокрадва и крещи заплахи като: „*Никога няма да намериш пътя си!*“ или „*Невъзможно е!*“ Страхът ви обзема.

Няколко странни неща са верни за изгубването. Едното е, че можем да мислим, че всъщност не сме се изгубили, когато сме се изгубили. Искреността не е гаранция, че сме на прав път. Освен това, не е нужно да сме сами, за да се изгубим. Можем да бъдем заобиколені от много хора - дори голяма група от приятни хора - и да сме напълно извън пътя. Бягането по-бързо също не помага. Скоростта, както и искреността, не са приятели на обърканите.

Не можем да се доверим на нашите чувства или предчувствия, за да разрешим нашата дилема. Имаме нужда от помощ от нещо или някой извън нас. Карта. Или човек, който знае пътя. Каквото и да е ... трябва да имаме точна помощ.

Една от думите, които Библията използва, за да опише хората, които не познават Бога по личен и смислен начин, е че те са „*изгубени*“. Това не означава непременно, че са неморални или беззаконници, или лоши съседи, или емоционално нестабилни, или безотговорни, или дори неприятелски настроени хора. Те просто са изгубени. Може дори да се чувстват добре в себе си – уверени, сигурни, ентузиазирани... но все още са изгубени. Физически активни и здрави, но духовно са извън правилния път. Те са искрено заблудени. Несъзнателно се движат през живота и нямат връзка с Този, който ги е създал. Изключени са от живия Бог.

Погледнете внимателно това твърдение, което копирах от старата, надеждна книга Притчи в Библията: „*Има път, който изглежда прав на човека, но края му е път към смъртта*.“ (Притчи 14:12)

Не е ли проникновено това твърдение? „*Пътят*“, по който човек преминава през живота, може да изглежда правилен. Този път може също така да има одобрението и възхищението на други доста влиятелни личности. **Но крайният резултат е задънена улица**.

Всичко това ми напомня за една истинска, но трагична история от Втората световна война. Екипажът на бомбардировача В-24D, бил добре обучен и опитен летателен екип, група от интелигентни и готови за битка летци. Късно една вечер, след успешна бомбардировъчна мисия, те се връщали в базата си. Пред пилота и втория пилот имало табло с циферблати и радарно оборудване, на които те трябвало да разчитат, за да достигнат до крайната си дестинация. Те били извършвали полети много пъти преди това, така че знаели колко време отнема връщането им.

Но този полет бил различен. Без да подозират за силния попътен вятър, който тласкал бомбардировача да лети много по-бързо от обикновено, мъжете в пилотската кабина погледнали учудено своите циферблати, когато те правилно сигнализирали, че е време за кацане.

Екипажът обаче **отказал да повярва** на тези точни циферблати и измервателни уреди. Уверени, че все още са на километри от дома си, те продължили да летят и да се надяват, търсейки напрегнато онези познати светлини отдолу. Запасът от гориво бил окончателно изчерпан. Големият маслиненосив бомбардировач така и не се завърнал. Много дни по-късно бил намерен дълбоко в пустинята. Целият му добър екипаж бил загинал, след като летял на голямо разстояние отвъд летището, защото те следвали подтиците на собствените си чувства, които „изглеждали правилни“, но се оказали погрешни. Смъртоносно погрешни.

Това, което се случило във въздуха в началото на 40-те години на миналия век, се случва по принцип всеки ден на земята. Има добри, искрени, добронамерени, интелигентни хора, пътуващи по пътя на сблъсъка със смъртта, но напълно неподозиращи за съдбата си. Ето защо четем, че Исус, Божият велик Син, е дошъл „*да потърси и да спаси погиналото*“ (Лука 19:10). Неговото идване на земята била Божията мисия за търсене и спасяване, предназначена да помогне на онези, които са се изгубили, за да намерят правилния път към дома.

Това се нуждае от известно обяснение.

Мислете за Библията като за абсолютно надеждно инструментално табло, предназначено да насочва хората (и да ги държи) на правилния път. Няма да се объркаме, ако вярваме на сигналите му и се подчиняваме на указанията му, въпреки че понякога може да не се „чувстваме“ съгласни. В Библията намираме смело, но вярно твърдение:

„Бог ни е дал вечен живот и този живот е в Неговия Син. Който има Сина, има живота; който няма Божия Син, няма живот. Това писах на вас, които вярвате в името на Божия Син, за да знаете, че имате вечен живот.“ (1 Йоан 5:11–13)

Прочетете го отново, този път малко по-бавно и, ако е възможно, на глас.

Вземете тази истина в сърцето си. Вие изгубен ли сте?

Преливане на смелост, част 1

1 Коринтяни 16:13

Предизвикателството, пред което сме изправени, е болезнено очевидно. Видяхме от предишните ми послания, че нашите основи са на мястото, на което трябва да бъдат и заслужават доверие. Господ, нашият Бог, като наше убежище и настояща помощ, ни избавя от страха и безпокойството. Той упражнява Своя суверенен контрол. Той не е загубил властта Си върху нашето време. Под Неговата мощна ръка ние се смиряваме. И въпреки фината и измамна стратегия на нашия противник, ние сме сигурни в това: В крайна сметка Бог побеждава. Сега, това от което се нуждаем, е преливане на смелост. *Днес обсъждаме номер 1.*

Моля, отворете Библията си на един стих в 1 Кор. 16. Искам да ви дам 9 думи, които се надявам никога да не забравите. Предлагам тези 9 думи в 4 заповеди от по две думи. Четирите заповеди се намират в 1 Кор. 16:13: „*Бдете, стойте твърдо във вратата, бъдете мъжествени, бъдете силни.*“ Всяка една от тези команди заслужава удебелен удивителен знак. Ще се фокусираме върху всяка една от тях през следващите няколко дни.

Ето първата заповед: „*Бдете!*“ Когато Павел за първи път написал този императив, той го изразил по следния начин: „*Продължавайте да бдите!*“ Ясно е, че заповедта ни казва, че нашата голяма нужда е да бъдем силно осъзнати. Тя включва духовна бдителност, осъзнаване на невидимото, разбиране на коварното, бързо долавяне на това, което може да бъде част от сатанинската конспирация.

Аз не съм ловец на вещици. Не ме поставяйте в тази категория. Но както вече установихме в тази поредица от молитви, има заговор срещу Божия план. Този заговор се е случил още преди грехът на хората в Райската градина. Сатана мрази Божия план, затова работи срещу него. И първото нещо, което врагът би искал да повярвате, е, че наистина няма такова нещо като заговор. Но все пак заговорът е там. Бъдете нащрек, когато четете вестник. Обърнете внимание какво се казва и какво не се казва. Четете днешните новинарски списания и гледайте днешните новинарски телевизионни предавания с остра библейска проникателност.

Време е проникателността да се включи. Майки и татковци, бъдете нащрек с децата си. Гледайте какво правят и внимавайте какво говорят. Служители, бъдете нащрек за шефовете си и как те насочват стъпките ви. Шефове, бдете за компаниите, които създавате, и за хората, които сте наели. Християни, бдете какво става около вас в църквата, в училище, по граждански дела, сред политиците, с военните и в Овалния кабинет.

Бъдете нащрек за казаното. Бъдете внимателни към заобикалящата ви среда, бъдете внимателни към хората, които живеят около вас. Обърнете внимание на собствените си мотиви. Вслушайте се в собствените си думи. Бдете, когато слушате ток-шоута по радиото, като обръщате внимание на това, което се казва, и още по-важното, на това, което е останало неизказано. Бъдете нащрек!

Бъдете наясно със стръвта, която се върти пред вас и която ви кара да отстъпите малко повече в зона на слабост. Бдете, защото срещу вас има враг. Когато денят ви започне, употребявайте ШОО - Широко Отворени Очи. От момента, в който краката ви сутрин докоснат пода, дръжте очите си широко отворени. По този начин малко неща ще ви изненадат; рядко ще ви се налага да признавате: „*Защо никога не си бях представил подобно нещо.*“

Филм от 1999 г. е озаглавен „Широко затворени очи.“ За щастие, не съм гледал филма, но заглавието говори красноречиво за днешната култура. Нашите зрителни сетива са бомбардирани с шокиращи, ужасяващи сцени в Америка – стрелба по време на шофиране, крещяща порнография, торнадо и земетресения, нападения в училищен двор, самолети, които се връзват в кулите-близнаци на Световния търговски център, гладуващи деца, корпоративни скандали и т.н. И какво предпочитаме да правим ние? Затваряме си очите, стискаме ги, за да не ставаме свидетели на такива сурови реалности. Ние отказваме да гледаме. Ние отричаме истината. Бягаме от реалността. Правейки това, ние затваряме умовете си за схемите и атаките на врага. Вървим през живота си с широко затворени очи.

Точно обратното казва Бог: „*Бдете!*“ Бъдете внимателни към библейските принципи. Ще четете за тях всеки път, когато отворите Библията. Ще ги чувате всяка неделя, ако посещавате църква, която ни учи на Библията. Тези библейски принципи ще ръководят вашите стъпки. Обърнете им внимание. Запомнете ги. Помнете някои от тях наизуст. Бдете! Това е първата Божия линия на защита за нас. Бъдете остро и проникателно осъзнати.

Постоянно се изумявам от тъпотата на много християни, които ще се примирят с липсата на истина, преподавана им неделя след неделя. Това е като стария пророк Осия, който каза: „Моят народ загина поради липса на знание“ (Осия 4:6). Друг пророк на име Амос пише за "... глад на земята, не глад за хляб или жажда за вода, а по-скоро - за слушане на думите на Господа" Той пише за хора, които „се лутат от море на море в търсене на истината, но не могат да я намерят“ (Амос 8:11-12). Той не описвал само собствените си времена; той описа Съединените американски щати. Бъдете нащрек за това, което не получавате от онези, които трябва да декларират Божиите истини. Бъдете внимателни към това, което ви се казва. Бъдете нащрек към служенията и другите организации, които подкрепяте финансово. Бъдете нащрек!

Преливане на смелост, част 2

1 Коринтяни 16:13; 15:58

Въпреки фината и измамна стратегия на нашия противник на християните, ние сме сигурни в това: **В крайна сметка Бог побеждава**. Дотогава това, от което се нуждаем, е преливане на смелост.

Четири заповеди се намират в 1 Кор. 16:13: „**Бдете, стойте твърдо във вратата, бъдете мъжествени, бъдете силни.**“ Всяка една от тези заповеди заслужава удебелен удивителен знак. Ще се фокусираме върху един всеки ден през следващите няколко дни. *Днес обсъждаме номер 2.*

Ето втората команда: „**Стойте сам!**“ Това е предадено тук в 1 Коринтяни 16:13, „**стойте твърдо във вратата**“. Юджийн Питърсън го казва по следния начин в неговия превод The Message: „**Дръжете се здраво за убежденията си.**“ Може да сте прекарвали години в слушане на проповеди. Някои от вас са се обучавали в изучаване на Библията в колеж или в малки групи за изучаване във вашия дом, или на мястото, където работите. Много от вас са ангажирани като добри учители на Библията. **Стойте твърдо в истината, която преподавате**. Когато е необходимо, **стойте сам**.

Не позволявайте да ви притеснява това, **че сте различен**. **Това ви прави уникален**. Това дава допълнителна стойност на вашата интелигентност. Това е, което ви прави търсени. Ще ви кажа от опит, менторите, които оформиха живота ми, **бяха уникално различни**. Нито един от тях не попада в основната категория „тъпи“. **Никой от тях не ме отегчи с Библията**. Животът им беше изживян **на ръба**. Някои, разбира се, бяха малко необикновени, малко странни. Но ми хареса, че те не се сливаха с фона, както повечето. Останаха уникални. Това привлече вниманието ми. Всички те **живееха над нивото на посредствеността**. Всеки един беше толкова „различен“. Това ме привлече към тях.

Искам да ви насърча **да бъдете различен, да стоите сам**. Това ви прави страхотен. Не се интересувайте как другите управляват компаниите си; вие управлявайте правилно. Не се интересувайте дали повечето хора се отдалечават от опасността; **вие вървете към нея**. Вие правите това, което е правилно. Не лъжете. Не измамвате. Не крадете. **Не общувайте с хора, които правят тези неща**. Необходима е смелост, за да плувате **нагоре по течението, срещу течението**. **Направете го!**

Преливане на смелост, част 3

1 Коринтяни 16:13; Евреи 5:11-14

След като сме се уверили в основополагащите принципи, посветени на Бога, които обхвапахме досега в тази поредица, предизвикателството, пред което сме изправени в нашето хаотично време, е болезнено очевидно. Това, от което се нуждаем, е **преливане на смелост**. Четири заповеди се намират в 1 Коринтяни 16:13: „**Бдете, стойте твърдо във вратата, бъдете мъжествени, бъдете силни.**“ Досега се фокусирахме върху първите две; днес обсъждаме номер 3.

Ето третата заповед: **Пораснете!** Ако първите две не бяха достатъчно силни, реших да привлека вниманието ви с третата. Ето две думи, които може би не сте чували напоследък: **Порасни!** Павел го казва така: „**бъдете мъжествени**“. Знаем, че вие сте възрастни. **Но възрастта не доказва нищо**. **Важна е зрелостта**. Тази заповед ни подтиква да бъдем възрастни в нещата, които имат значение, като: поемане на отговорност, ясно мислене и утливо поведение.

Обичам мотото на хотелите Ritz-Carlton. (виж https://en.wikipedia.org/wiki/The_Ritz-Carlton_Hotel_Company Д.Пр.) Синтия и аз сме добри приятели с Бил Джонсън, който дълго време беше собственик на компанията Ritz-Carlton. Те измислиха прекрасно мотото. Докато седях на едно от нашите заседания на борда на Insight for Living, (виж <https://insight.org/> Д.Пр.), аз погледнах към Бил и попитах: „Можете ли да ми дадете мисията на Ritz-Carlton?“

Отговорът му беше мигновен: „Със сигурност мога“. Той извади малка картичка от джоба на ризата си и прочете: „**Ние сме дами и господата, обслужващи дами и господата**“.

Аз бях впечатлен! И така, когато Синтия и аз бяхме отседнали за няколко дни в хотел Ritz-Carlton на Мауи следващото лято, дамата, която оправяше леглото ни, идваше всеки ден. Тя беше толкова мила и изключително ефективна. Спомняйки си коментара на Бил Джонсън, реших да ѝ задам подобен въпрос.

Казах ѝ: "Между другото, Мария, знаеш ли мотото на Риц-Карлтън?" Нямахме никакво колебание, когато тя се изправи малко по-високо, усмихна се и отговори: „О, да, сър. Ние сме дами и господата, обслужващи дами и господата.“

Това мото **беше проникнало от върха чак до хората, които оправят леглата.** (Тази компания има хотели с 29 000 стаи в 30 държави. Д.Пр.) и Те приемат мисията си сериозно. Те са възрастни, когато става въпрос за отговорност. Има нещо страхотно в това да си възрастен, истинска дама, истински джентълмен. Помага ви да стоите изправен.

Знаете ли, **че това е единственото място в целия Нов завет,** където се появяват тези думи? **Бъдете мъжествен.** Еднократните думи се наричат һарах legomena, което означава „изречено веднъж“. Сега то се използва по други начини в Стария завет на гръцката Библия, но това е единственото място, където „**бъдете мъжествени**“ се появява в Новия завет. Така че това е уникалното Божие послание към всички нас, **сякаш Бог мушка с пръста Си в гръдната ни кост.**

Не е ли време да поемете отговорност за собствените си действия? **Когато сте сгрешили, кажете, че е грешно.** Вие ли сте причинили проблема? **Признай си.** Това правят възрастните. Казвате на някого, че ще направите нещо, **тогава го направете!** Нека се държим като дами и господата. Дамите държат на думата си. Господата са верни и истински.

Преливане на смелост, част 4

1 Коринтяни 16:13; Филипяни 1:27

Детинско е да не искаме да се променим. Умът ми се насочва към двете ми малки внучета, които живееха в дома ни няколко месеца, преди синът ни Чък и съпругата му Джени да се преместят в новия им дом. Малката царица на шоуто в онези дни беше Джесика. (Наричаме я Джес). Тя е малка червеночоса кукла и е абсолютно очарователна. Понякога се разхождаше с мръсен памперс. В резултат на това, тази малка сладурана разпространяваше аромата навсякъде, където ходеше.

А когато баща ѝ казваше: "Джес?"

Тя казваше: "Да...?"

Той я питаше: "Мръсна ли си?"

Джес поклащаше глава, намръщваше се и казваше „Не“.

Тогава той казваше: "Е, а какво мирише?"

„Не знам“, казваше тя, докато се отдалечаваше със свиване на рамене. Тя просто предпочиташе да остане мръсна. Тя напълно пренебрегна необходимостта от почистване! Тя не искаше той да я спира и да ѝ сменя памперса. Защо тя не искаше промяна? Защото беше малко дете.

Имате ли нужда от промяна? **Тъй като сте възрастен, пораснете и се променете!** Или както казва апостол Павел: „**бъдете мъжествени**“ (1 Коринтяни 16:13). Не ми казвай защо е трудно. **Никой не иска да ви чува да хленчите колко е трудно да се промените.** Ако не можете да го направите, извикайте своя Господ за помощ. **Ако промяната означава вървене към това, което е правилно, нямате друга възможност. Променете се.** В противен случай оставате мръсен, ставате раздражителен и започвате да се оплаквате. **Нямаме нужда от повече оплаквачи се. Имаме нужда от възрастни хора, които искат да се променят!**

Хората, които са пораснали, спазват обещанията си. Те не мамят другарите си. Не се спотайвайте, когато имате извънбрачна любовна връзка и не се опитвайте да оправдавате греха си, като казвате на приятелите си, колко ви е трудно у дома. Никой не се интересува и няма време да слуша това. На всеки му е трудно у дома. Те трябва да живеят с вас, нали?

Госпожо, подредете нещата в живота си. Дръжте се като мъж. Бъдете смела и решителна като дама. Вие ли сте единствената от екипа за продажби, която казва истината? Браво на вас! Продължавайте така. Бог почита почтеността, което е друг признак на зрялост. Когато други хора са отговорни за случващите се добри неща, винаги им отдавайте заслуженото. Това правят зрелите възрастни. Чудесно е виждаме лидер със сърце на слуга.

Един от най-великите мъже, ръководили някога семинария, е Джон Уолуорд, който служи като президент на семинарията в Далас в продължение на 34 години. Имаше страхотно празненство за 90-я му рожден ден. Беше страхотно. Пяхме „Честит рожден ден на теб“ с орган и тромпет и страхотно презвитерианско „Амин“ в нашия параклис за откриването. Беше прекрасно. Той стоеше там с широка усмивка и гледаше всички. Гледайки го, осъзнах какъв образец на зрялост е бил от много, много години.

Разказах тази история на един пастор и той ми каза: „Знаете ли, че Джордж Мюлер, на 72 години, остави сиропиталището на своя зет? След това г-н Мюлер направи на 11 обиколки по света и 7 обиколки на Европа. Той свидетелства на царя на Русия, на императорите на Китай и Япония и на кралицата на Дания. След това той отиде при Господ на 95 години, докато се подготвяше се да проповядва Словото същата вечер.“ **Това наричам аз да живееш като мъж.**

Ние се нуждаем от дами и господата, които служат на дами и господата в Христос. Горещо ви каня да се присъедините към редиците им. Времената, в които живеем, са трудни, затова те изискват здраво мислещи дами и господата, чиито сърца са нежни.

Преливане на смелост, част 5

1 Коринтяни 16:13; Евреи 10:35-36

Говорим за необходимостта в наши дни от преливане на смелост. Изхождайки от 1 Кор. 16:13, ние разгледахме три важни заповеди: Бъдете нащрек! Стой сам! Пораснете! (*Бдете, стойте твърдо във вярата, бъдете мъжествени.*) Сега последната заповед изобщо няма да ви изненада; всички сте готови за това: Бъдете твърд! Не казах "зъл", казах "твърд". Вижте как е написано: „*Бъдете силни*“.

Играли ли сте някога за тренинг, който не е бил твърд или корав? Ако е така, познайте какво сте правили през целия сезон – вие сте губили! Великите тренингове са твърдо-мислещи; те привличат хора, които правят всичко възможно за тях. **Победата изисква да сте твърд!**

Ако сте такъв проповедник, вие говорите седмица след седмица, вие проповядвате това, **което трябва да кажете**, а не това, което **другите искат** да кажете. Проповядвате го до деня, в който умрете. Придържате се твърдо към това, което трябва да кажете, дори и хората да не искат да го чуят и накрая да ви изгонят. **Това е вашето призвание.** Ако сте съветник, говорете истината на хората, които съветвате, дори когато те не искат да я чуят. **Истината прави хората свободни.**

Да предположим, че ваша позната ви каже: „*Знаеш ли, трябва да призная, че нещата между Боб и мен не са добре у дома. Брактът ни и в задънена улица. И така, трябва да ти кажа, че срещнах един мъж във фитнеса. Човече, той е страхотен. Той е по-скоро мой тип. Всъщност, утре вечер ще отидем с него на вечеря.*“ Тя си мисли, че така решава проблема си, но ти знаеш по-добре. Тя се нуждае от силна любов.

Прегърни я и ѝ кажи: „*Това е най-лошото нещо, което можеш да направиш. Това, в което се забъркваш, само ще умножи трудностите ти у дома.*“

Ако сте съветник и съветвате човек, който идва за да хленчи за нещо греховно, което прави, вие не го одобрявате, казвайте: „*О, това е добре. Разбирам. Тези неща се случват. Ще се моля нещата да се оправят.*“ **Не. Това е време да говорите истината.** Кажете на човека да спре и му помогнете да разбере как. **Трудните думи работят!**

Грехът носи робство. Това е достатъчна причина, за да му се противопоставим **и да говорим истината, което ще освободи хората.** Всички сме по-свободни в резултат на това, че чуваме истината от Библията. Вие не сте по-дълбоко в проблемите си и не се чудите как изобщо ще се измъкнете от тази бъркотия, която сте направили. **Божие Слово е светилник.** Най-накрая можете да видите малко светлина.

Живеем в свят на толкова извратени хора, че това ви карат да мислите, **че извратеното нещо е правилно.** И че, ако не мислите, че извратеното нещо е правилно, вие грешите. **Това е лудост!** Библията го нарича **объркване.** Наречете го така. Не ме интересува дали вие сте единственият, който мисли така. Това е част от правенето на това, което е правилно. **Да станеш твърд, започва с твърдост към себе си.**

Ровех из прашна стара книжарница преди няколко години и попаднах на малко книжка за живота на великия композитор Лудвиг ван Бетовен. Той бил необикновен човек. Той е композирал някои от най-великите си музикални произведения, след като загубил слуха си. Накрая той напълно оглушал. Тъй като пълнотата му създавала воал върху слуховите му нерви, той трябвало да разчита все повече на усещанията в пръстите си. Понякога дори опирал челото си на пианото, за да чуе вибрациите на свиреното. По едно време, в момент на разочарование, той ударил с двата си юмука по клавиатурата и извикал: "**Ще хвана живота за гърлото!**"

Какъв страхотен съвет за живота. **Хванете живота за гърлото.** *Бдете, стойте твърдо във вярата, бъдете мъжествени, бъдете силни.*

Това трябва да правим както като християни, така и като американци. Сега е моментът за преливане на смелост. Трябва да сме нащрек срещу врага. Трябва да се изправим сами срещу злото, дори ако другите решат да не го правят. Трябва да израснем като нация - да стоим изправени и да се държим като господата и дами. И ние трябва да бъдем твърди - не подли, да не отговаряме със зло за зло - но твърди.

Посрещнете на предизвикателството. Вземане на живот за гърлото. Изправете се. Стойте високо. Бъдете твърд. Бъдете силен.

Походни заповеди, част 1

Ефесяни 6:10-12

Не съм бил там, когато няколко мъже се събрали около него. Генерал Дуайт Айзенхауер имал ужасната работа в този ден в началото на юни 1944 г. - да определи дали това (6.06.1944 Д.Пр.) е правилният ден за извършване на най-значимото нахлуване в историята на военната стратегия.

Времето не било подходящо.
 Приливът не бил подходящ.
 Морето не било хубаво.
 Съветът не бил единокласен.
 Всъщност някои от най-доверените му съветници настоявали: „Не“.
 Но той каза: „**Да тръгваме**“.

Както всички знаем от историята, по време на съюзническата инвазия на плажовете на Нормандия **в Деня на Д**, първите няколко вълни от войниците, били покосени от врага като неподвижни патици. Мокрият пясък на плажа бил оцветен в пурпурно от кръвта на велики американци, когато те излезли от морето и нахлули в северното крайбрежие на Франция, за да превземат тази област, преди да продължат към Берлин.

Имам ясното усещане, че никой не е седял в малка група и не си е разказвал вицове точно преди първата, втората или третата вълна да удари плажа. Никой в десантния кораб-амфибия не казал: „*Човече, това ще бъде забавно! Ще си прекараме страхотно*“. Не, не и тази сутрин. Техните пушки са били заредени с истински куршуми. В тези масивни оръдия имало истински снаряди. По тези брегове имало скрити мощни противопехотни мини. Телата щели да бъдат разкъсани. Приятелите щели да умрат. Нещата били сериозни — сериозни като сърдечен удар — докато газели водата към брега, докато някои се препъвали на брега в собственото си повръщане, докато други били заслепени от експлозиви, уплашени до безумие. **Те знаели, че това е завинаги**. Без повече шеги, без повече забавления и игри. Обучението свършило. Това било истинското нещо.

Думите на Айзък Уотс (виж https://en.wikipedia.org/wiki/Isaac_Watts) може и да са стари, но имат звън на значение за 21-я век. Обмислете въпросите, които задава:

Нямам ли врагове, с които да се бия?
 Не трябва ли да спра наводнението?
 Този подъл свят приятел ли е на благодатта,
 за да ми помогне да ида при Бога?

Виждате ли въпросите? Имам ли врагове? Мога ли да избягам? Приветливо място ли е светът? Той отговаря твърдо:

Разбира се, че трябва да се бия, ако искам да царувам:
 Увеличи смелостта ми, Господи;
 ще понеса труда, ще изтърпя болката,
 подкрепен от Твоето слово.

Изправени сме пред много реален и коварен враг. За да направи нещата още по-объркващи, източникът на цялото зло **е невидим**, както и всичките му войски. **Някои дори поставят под въпрос съществуването му**. Рядко вече се изнасят „артилерийски проповеди“ (съобщения, подготвящи църквите за битка с врага) на амбони из нашата земя. Колко рядко Сатана и неговите демони дори се споменават по име. В някои църкви ще чуете всичко това обяснено: „*Това не е така!*“

В какво да вярваме — че той е малко същество с червена кожа и рога, което носи вила и седи като дяволче на раменете ни? **Не!** Нашият враг е брилянтен. „Гений“ е по-добра дума. **Той ви изучава от години**. Той ви познава напълно и планира атаката, **която ще удари най-уязвимата ви слабост с надеждата да ви събори**. Той съществува за вашия провал, падение и смърт.

За да влезем интелигентно и мъдро в битката, **ние се нуждаем от ясни походни заповеди**. За щастие, Бог ни ги дава в Словото Си. Утре ще разгледаме Божиите заповеди **към нас, Неговите служители**, докато участваме в тази битка със Сатана и неговите демони.

Бъдете предупредени. Отговорът може да ви изненада. Дори да ви шокира.

Походни заповеди, част 2

1 Петър 5:5–7

Изправени сме пред много реален и коварен враг. И както споменах вчера, за да влезем интелигентно и мъдро в битката със Сатана и неговите демони, ние се нуждаем от ясни походни заповеди. Бог ни ги е дал на страниците на Библията.

Думите на Петър ми идват на ум. В 1 Пет. 5 ние откриваме думи, които звучат като походни заповеди за християнски войници. Но първоначалната команда е изненадваща.

Не е „Атака!“ Тя е: „*Смирете се*“ (1 Пет. 5:6). Трябва да разберем, че това не е човешка стратегия, основана на човешка сила, която изисква човешка надареност, която ще доведе до човешки постижения. Това е напълно противоположно на това, което всеки от нас би си представил. Походните заповеди на Господа са: „*Смирете се*“. Това е картина на **падане по лице на земята пред Бога в подчинение и доверие**. Проследете употребата на тази дума назад (в Конкорданса Д.Пр.), доколкото е възможно, и ще намерите

хора, паднали с лице на земята пред Бога. Описателната картина включва Божията всемогъща протегната ръка, която се простира през нашата вселена, включително над тази малка планета и Неговата църква, която Той е създал чрез Неговата сила и за Неговите цели.

Той казва: „Смирете се под Моята ръка“, което означава, че вие и аз не разбираме това което трябва да разбираме. Не става дума да получаване на това, което ние искаме. Когато се смирите под ръката на Бога, вие се смирявате пред Бога. Става въпрос за това НИЕ да правим това, което Той желае. Това са нещата, които планира Той. Едва ли трябва да ви се казва, че всичко в нашето общество работи ПРОТИВ това послание. Заповедта гласи: „Смирете се под мощната Божия ръка, за да може Той да ви възвиси в подходящото време“ (ст. 6).

Има награди в правенето на това, което Той заповядва. Бог не е садист, който гледа как хората се гърчат, борят се и кървят, надявайки се да ги принуди да му се подчиняват. Не вярвайте в това. Имайте предвид, че Бог, нашият любящ, грижовен, верен, свят и справедлив Бог, е създал план, който ще доведе до победа, надежда, мир и радост. Всичко това се оформя под Неговата мощна ръка, когато предаваме волята си на Неговата воля. Това се случва под Неговата ръка. Приемете това. И под Неговата ръка ние се отказваме от това, което искаме. Ние предаваме нашите искания и желания, като приемаме Неговия план. В този процес Той е прославян. И поради Неговата благодат ни очакват много награди. Благословиите просто продължават да идват като вълни на морския бряг. И те идват в „правилното време“, защото Неговото време винаги е правилно.

Вие казвате: "Този вид пълно отдаване на плана на друг ме прави нервен."

Е, затова има стих 7: „Възложете на Него всичките си грижи...“

Вие казвате: „Вие казвате, че аз може да не успея да получа това, което искам?“

Да, вие няма да получите това, което искате. Няма да имате своя път. Ако това ви кара да се тревожите, има просто решение: възложете цялото си безпокойство върху Него. Да, всичко. Когато го направите, вие ще имате много по-малко трудности да подчините волята си на Него. („Отдайте...Божие то на Бога.“ Марк 12:17 Д.Пр.) Така ще тръгнете в битка с много по-голяма увереност и спокойствие.

Това, което предлагам тук, е напълно различен начин на живот. Това ще засегне всяка част от вашия свят. В крайна сметка това ще доведе до 100 процента инвестиция в Него.

Може би ви чувам да казвате: „Е, не искам да инвестирам, да речем, целия си живот.“

Тогава позволете ми да прекъсна темата: Вие всъщност не искате Христос. Точно така. Вие не искате Христос. Вие искате Бог, който няма да прави такива големи изисквания. По този начин можете да чуete това, което искате да чуete, и да правите каквото си искате. Вие искате Бог, който ви кара да се смеете, да ви кара да се чувствате добре и да казва „да“ на всяка ваша молба. Искате удобна работа на бюро, а не тежко предизвикателство на първа линия.

Вие казвате: „Човече, това става сериозно“. Прав сте.

Петър ни казва да сме трезви, да сме нащрек, да внимаваме. Подчинете се на походните ви заповеди. Първата заповед е ясна: Смирете се. И ако го направите, когато дойде времето в битката, Той ще ви издигне, за да победите врага.

Получихме и приехме нашите походни заповеди: „Смирете се“. Сега трябва да намерим смелостта да продължим.

Защо, Господи? - част 1

Псалм 94:19; Псалм 10:1

Датата 11 септември 2001 г. е запечатана завинаги в националната ни памет. Тази сутрин остава като незабравимия час, когато времето спря, докато гледахме с ужас и неверие. С пресметлива и безсъвестна злоба, зверски терористи пронизаха нацията ни многократно в сърцето – Световния търговски център в Ню Йорк, Пентагона във Вашингтон и покрай тиха провинция в югозападна Пенсилвания. Хиляди нищо неподозиращи цивилни бяха брутално убити. Нашите събратя американци кървяха и умираха, някои незабавно, много други - бавно и болезнено, всички неочаквано. Други смело избягаха с ранени, счупени и изгорени животи. Според мен няма достатъчно горещ ад за страхливците, които извършиха тези жестоки и брутални престъпления срещу невинни жертви. Нека болката от вечното им наказание няма граници и не намира облекчение.

И ние викаме: "Защо, Господи?"

Изучавал съм Войната за независимост (1776-77) и, задълбочено – Гражданската война 1861-65 г. Преживял съм Втората световна война, Корейската война, Ливанската криза, войната във Виетнам и войната в Персийския залив. Гледал съм луди по наркотиците хипита в техните общини, ядосани студенти в бунтове в кампуса и лъжливи лидери в скандала Уотъргейт (1972 г), последван от шокираща президентска оставка.

Изчервявах се от неморални и неетични действия, извършени от религиозни водачи, предатели, политици и дори президенти. Бил съм свидетел на расова омраза, отвратен съм от фалшиви лицемери и съм минавал през покварени и неопишуеми разкази за серийни убийци, масови убийства, затворнически бунтове, домашно насилие и малтретиране на деца. Моите очи са виждали снимки на жертвите на Холокоста от нацисткия режим и трагични мъчения на военнопленници.

"**Защо, Господи? Защо?**"

Гледах филми за десанта при Иво Джима, (Япония – 19.02 – 26.03.1945, виж https://en.wikipedia.org/wiki/Battle_of_Iwo_Jima); Тарава, (виж <https://www.history.com/topics/world-war-ii/battle-of-tarawa>); Гуадалканал (виж <https://www.britannica.com/event/Battle-of-Guadalcanal>) и крайбрежието на Нормандия в Деня Д. (виж <https://www.history.com/topics/world-war-ii/d-day> Д.Пр.) Виках от радост за падането на Желязната завеса. Също така съм потръпвал от ужас от смразяващите истории за Червените кхмери в полетата на убийството на Камбоджа с противопехотните мини и купчини черепи, оставени след тях.

Доживял съм да видя президентски убийства, предубедени убийства, политически убийства и самоубийства.

Разгледах снимките на ужасни експлозии в Хирошима и Нагасаки, в пристанището на Тексас Сити, в Олимпийското село в Атланта, във Федералната сграда в Оклахома Сити, в кафенетата и улиците на Израел и във въздуха, когато космическият кораб Challenger се разпадна.

И със сълзи, стичащи се по лицето ми, питам отново: "**О, Господи, защо?**"

През моите 67 години на тази земя (сега, когато превеждам тази статия, той е на 90 г. Д.Пр.) си мислех, че почти съм видял всичко... до 11 септември 2001 г. На този ден получих ново разбиране за тоталната поквара на човечеството. И, като страничен продукт, имам нова оценка за даровете на свободата и самия живот – за любовта на жена ми, семейството ми и приятелите ми – и за силата на човешкия дух да продължи и да се възстанови от трагедията, независимо от жертвата или цената.

Защо, Господи? - Част 2

Псалм 60:12

През моите 67 години на тази земя аз си мислех, че съм видял почти всичко... до 11 септември 2001 г. На този ден получих ново разбиране за тоталната поквара на човечеството. И, като страничен продукт, **имам нова оценка за даровете на свободата и на самия живот** – за любовта на жена ми, на семейството ми и на приятелите ми – **и за силата на човешкия дух да продължи и да се възстанови от трагедията, независимо от жертвата или цената.**

Сега отново сме във война като народ. Нашият враг е демоничен и измамен. Въпреки, че е идентифициран с плашещото звучащо име „тероризъм“, той е страхливец до мозъка на костите си. Той прави всичко възможно да ни сплаши чрез повтарящи се и жестоки прояви на агресия и по този начин да ни парализира в страх. На 11 септември станахме свидетели на неограничените дълбини, до които той ще отиде, за да ни събори.

Но онези от нас, които вярват в Исус Христос, нито ще се страхуват, нито ще се провалят. Няма да считаме никоя жертва за твърде голяма или никоя цена за твърде висока. Тъй като знаем, че накрая Бог винаги побеждава, **ние знаем, че ще спечелим.** Както един смел брат по вярата, Мартин Лутер, написал преди повече от 500 години, „Неговият гняв можем да издържим, защото ето, гибелта му е сигурна.“

И така, нека следваме с вяръност и лоялност нашия земен главнокомандващ. Нека вървим с непреклонна решителност директно срещу усмивката на врага. Нека коленичим със свежа вяра пред Господа, нашия суверенен Бог. Нека с разкаяни сърца, с тиха увереност и абсолютна зависимост Му се доверим чрез Исус Христос, нашия Спасител,. Правейки тези неща, ние можем да бъдем сигурни в този краен резултат, както някога е заявил псалмистът: „**Чрез Бога ние ще действаме храбро**“ (Псалм 60:12).

И смирено, в сърцето на сърцата си ние шепнем: "**Защо, Господи?**"

Идентифицирайте врага, част 1

1 Пет. 5:8-9

Когато сте в битка, преди да можете да тръгнете срещу врага, трябва да знаете кой е той. Нарича се „събиране на информация“. Трябва да знаете как работи той, къде е неговата оперативна база, каква е тактиката му. Трябва да можете да го идентифицирате при всякакви обстоятелства.

И въпреки че със сигурност имаме редица земни врагове, те не са враговете, за които трябва да сме най-загрижени. Не. Петър ясно заявява: „**Вашият противник е дяволът**“. **Той е в основата на всички злини.** Той е безмилостно ангажиран със стратегия да ни събори. С измамна **скритост**, той е „**като ревящ лъв, който търси кого да погълне**“ (1 Пет. 5:8). Последният път, когато проверих, ловците нарекоха лъва „**царят на животните**“. Последният път, когато направих разследване на дявола, **той беше най-висшият от всички**

ангелски създания. Въпреки че **е свален** от тази възвишена позиция поради гордостта си, той не е загубил нищо от блясъка си. Не се заблуждавайте, когато най-висшето от Божиите ангелски творения падна, той моментално запретна ръкави и влезе в **конфликт с Божиия план**. Нищо чудно, че ни се казва: „*Бъдете трезви духом*“ (ст. 8а). **Има война!** След като идентифицираме врага и разберем нечестивите му пътища, ние осъзнаваме, **че светът е бойно поле**, а не игрище.

Позволете ми да спра тук и да обясня това твърдение. **Първо**, ние живеем в култура, която е политически коректна, но е теологично, етично и морално **е покварена**. До самия център на своята същност, днешната култура **е покварена**. Човечеството без Христос **е напълно покварено**. **Светът ще ви отведе далече от нещата на Бога, а не към тях**.

Второ, сега сме изправени пред трудности, конфликти и изпитания, каквито никой от нас не би си представил, **защото се сблъскваме с нашия противник на неговата територия**. Всичко, което Божиите хора обичат, **той го мрази**. Например, **той мрази вашия християнски брак**. По-големи са шансовете повече бракове да са в конфликт в тези напрегнати дни, отколкото в минали дни. Вероятно имате проблеми в семейството си - повече от обикновено. Може би едно от вашите деца е в открит бунт. Ако все още не се бунтуват, това е просто защото не са достатъчно пораснали. Въпрос на време е, **защо Нашият противник мрази хармонията в семейството**. (Според едно изследване, през 2025 г. **60 % от родените деца у нас са извънбрачни**. Д.Пр.) Вероятно конфликтите, възникващи във вашата професия, са достигнали такова интензивно ниво, че вие сте готов да кажете: „*Дори не знам, дали християнството вече работи*“. **Всичко това е част от стратегията на врага**.

Вероятно преминавате през емоционална или физическа борба - или вие, или вашият партньор, или някой от семейството ви или някой от близките ви приятели.

Много големи са шансовете ваш внук или правнук да е много болен в момента. Дяволът мрази силните умове, уверените воли и здравите тела.

Ще срещнем вражески атаки в всякакви области. Въпреки, че не трябва да живеем в страх от него, ние не бива да го игнорираме. Врагът обича да вие останете **в неведение за него, да мислите за него неточно или с вдигане на рамене**. Той мрази послания като настоящето в това поклонение. Той е идентифициран за това, кой е в действителност; **той не харесва това**.

Имате ли нужда от добри новини? Тя се намира в същата тази книга от Библията. **Ние можем да устоим на врага!** Погледнете внимателно началния ред на 1 Пет. 5:9. „*Съпротивете му се, като стоите твърди във вратата...*“ Атаките на врага може да са насочени към уязвимата част от живота ви, но щитът на вратата ще ви защити от тях. **Можете да му устоите!**

Освен това, осъзнавайки, че Бог е нашето убежище, ние можем веднага да отидем при Него. Няма нищо по-добро от молитвата, за да отблъсне стрелите на врага. **И вие не сте сам**. Стих 9 гласи, че „*вашиите братя*“ изпитват същите страдания като вас. Вие не сте уникален. Вие сте част от основата на Божието триумфално движение. Но тази контра-стратегия носи със себе си сериозни изпитания. Ще говорим повече за това утре.

Идентифицирайте врага, част 2

1 Пет. 5:8-11

Вчера посочих, че нашият истински враг, дяволът, е безмилостно ангажиран в стратегията **за събаряне на християните**. С измамна скритост, той е „*като ревящ лъв, който търси кого да погълне*“ (1 Пет 5:8). Но следващият стих ни казва, че щитът на вратата ще ни защити от него. Можем да устоим на врага (вижте 1 Петър 5:9)! **Ние сме част от основата на Божието триумфално движение**.

Но тази контра-стратегия носи със себе си сериозни изпитания. Те идват. Някои очевидно вече са пристигнали и трябва да сме наясно с други, които предстоят. Моята задача е да ви подготвя за тях и да ви предупредя предварително, **че още изпитания дойдат** — каквито и да са те. Ако знаех, щях да направя публично съобщение. Но никой не знае. Всичко, което знаем, е, **че ще дойдат още повече**. Нашият противник никога не остава без творчески, измамни идеи. **Но ние няма да се страхуваме, няма да се трогнем, няма да се тревожим**.

Петър предлага още по-добри новини: „*След като пострадате малко, Бог на всяка благодат, който ви призовал към Своята вечна слава в Христос, Сам ще...* [Обичам тези четири обещания; вижте думите.] ... *ще ви усъвършенства, утвърди, укрепи и установи*“ (1 Пет. 5:10).

Не пропускайте значението на всяка дума. Той ще ни „*усъвършенства*“ в страданието. Това означава, че Той ще ни възстанови, **изграждайки ни на ново ниво на зрялост**.

След това Той ще ни „*утвърди*“ в страданието. В основата на тази дума е идеята **да бъдем стабилни в нашия характер**. Той ще използва трудностите, за да утвърди нашия характер.

И тогава ни се казва, че Той ще ни „*укрепи*“. Затлъстелите мускули, причинени от лесния живот, ще

бъдат заменени **със силни мускули на решителност**.

Накрая Той ще ни „**установи**“. Тази гръцка дума внушава идеята за полагане на основите. Страданието ще ни доведе дълбоко до основата на нашата вяра.

И в крайна сметка кой ще спечели? Прочетете единадесети стих: „**На Него да бъде господство до вечни векове. Амин**“. Можем да добавим Села! (Вярвам)

Апостол Петър казва: „**Вярвам. Залагам доверието си в него. Стоя на това. Мога да ви уверя, че когато трудните времена отминат, животът ви ще бъде усъвършенстван, утвърден, укрепен и стабилизирани**.“ Противникът ще продължи своите атаки и ще предприеме своите евтини удари. Трябва да ви кажа предварително, че това предстои. Но в крайна сметка Бог побеждава.

В удивителната книга Откровение, Йоан ярко описва врага, неговите атаки и крайния резултат. Войната вече е спечелена от добрите момчета. **Когато Исус умря на кръста и възкръсна, всичко за Сатана свърши. Той беше и е окончателно победен**. Но все пак той се бори. И да, той печели няколко битки по пътя. Но това няма значение, **защото той е загубил войната**. (Бог използва Сатана, за да поддържа здрави нашите духовни мускули, иначе те ще затлъстят от липсата на борба. Д.Пр.)

Това ми напомня за минали войни, когато комуникациите бяха лоши. Понякога армиите продължавали да се бият месеци след като войната официално е приключила, защото не знаели, че вече са загубили. Така е и със Сатана и неговите армии. (Десетилетия след капитулацията на Япония през 1945 г., в джунглата на Филипините са намирани самураи, които все още считали, че войната продължава. Д.Пр.)

Всъщност, тук Йоан се противопоставя на врага, плюе в очите му и казва: „**Направи най-добрата си изстрел, Сатана. Направи най-лошото, на който си способен. И ние ще отговорим: „Въпреки това, Алилуя!**“ **Защото знаем, че победата вече е наша**.”

Все пак, когато Сатана и неговите помощници ни атакуват, **ние трябва да водим битка**. Трябва да съберем смелостта си от Божието Слово и да тръгнем да се срещнем с врага лице в лице. Но ние отиваме, знаейки, че вече сме победители.

Агенти на Божията воля

Псалм 5:7-8

След като прегледал характеристиките на Бог, съсредоточавайки се върху Неговия суверенитет и доброта, **Давид изследвал себе си** (Псалм 5:7-8).

„**Но аз ще вляза в Твоя дом чрез Твоята изобилна милост, в благоговение към Теб ще се поклоня в Твоя свят храм. Господи, води ме в правдата Си поради враговете ми; направи пътя Си ясен пред мен**.“

Стих 7 започва със силен контраст. Еврейският текст е изключително силен, буквално: "Но що се отнася до мен, аз...!" За разлика от онези, които Господ щял да унищожи (5:6), Давид се радвал на духовно положение, което се споменава в последната част на стих 7 като „**Твоят свят храм**,” поетична препратка **към интимното общение с Господа**.

Стих 8 е основната молитва на тази песен. Всичко преди този стих може да се счита за предварително. Ето ядрото на молбата му: „... **води ме в правдата Си поради моите врагове; направи пътя Си ясен пред мен**.“ Какво означава това? Давид не искал да използва тактиката на враговете си, затова се молел Господ да го води през целия конфликт, **карайки го да прави нещата по Божия начин**. Преди всичко, той искал да следва Божия праведен път. Не много години по-късно, великолепният пророк Исая говорил на Израел от името на Бога:

„**Защото Моите мисли не са като вашите мисли, нито вашите пътища - като Моите пътища, казва Господ. Понеже както небето е по-високо от земята, така и Моите пътища са по-високи от вашите пътища, и Моите мисли - от вашите мисли**.” (Исая 55:8-9)

Когато сме обезсърчени, ние естествено се молим за облекчение... ние молим Господа да действа от наше име. Ами, ако вместо това поискаме възможност **ние да направим нещо за Него**? Как би могло да се промени нашето виждане, **ако вместо винаги да очакваме Той да ни служи, ние започнем да виждаме себе си като агенти на Божията воля, действащи от Негово име и изпълняващи желанията Му**

Безкомпромисно ходене

Псалм 1:1-3

Докато чета Псалм 1, 3 илюстрации от Библията проблясват в съзнанието ми. Двама мъже **флиртували със злото, после паднали**; но имало още един, **който отказал да започне „да ходи в съвета на нечестивите“**.

Първите 2 илюстрации включват **Лот и Самсон**; третият е **Йосиф**. Хората по целия свят са запознати със Самсон, чийто живот е най-добре описан в Притчи 5:20–23:

*Защо ти е, сине мой, да се радваш с прелюбодейка,
и да прегръщаш пазвата на чужда жена?
Защото пътищата на човека са пред очите на Господа,
и Той наблюдава всичките му пътища.
Беззаконията на нечестивия ще го пленят
и той ще бъде държан с въжетата на греха му.
Той ще умре поради нежеланието му да се поучи,
и в голямата си глупост той ще се заблуди.*

Повечето хора не са толкова добре запознати с Лот, племенника на Авраам. Имайки предвид Псалм 1:1, обърнете внимание на Битие 13:

Така Лот избра за себе си цялата долина на река Йордан и Лот тръгна на изток. Така се отделиха един от друг. (Битие 13:11) Лот „ходеше в пътя на нечестивите“.

„Аврам се установи в Ханаанската земя, а Лот се установи в градовете на долината и премести шатрите си чак до Содом. А хората от Содом бяха изключително нечестиви и грешни против Господа“ (13:12–13) Лот „дойде и застана сред грешниците“.

И в Битие 19: „Привечер двамата ангели дойдоха в Содом, когато Лот седеше в портата на Содом.“ (19:1) Сега той живеел сред тях със своето жилище в „седалището на присмивателите“.

Колко различен бил Йосиф! Той отказал да позволи на ежедневната мъка на компромисите да вземе своя данък, въпреки че съпругата на Потифар продължавала да прави плътските си предложения. Моля ви, спрете и прочетете Битие 39:1–12. Йосиф буквално бягал от примамливите предложения. Намирам за най-важно, че всеки път, когато в Новия завет се споменават сексуалните грехове, ни се казва да „**бягаме**“. Псалм 1:1 ни уверява, че ще бъдем многократно щастливи, ако проверяваме първите сигнали за компромис със злото. **Щастие то е да поддържаме** неопетнена морална чистота.

Древната песен продължава: „**Но насладата му е в закона на Господа и върху Неговия закон той размишлява денем и нощем**“ (Псалм 1:2).

Този стих започва с „но“, дума за контраст. Докато първият стих беше отрицателен, този е положителен. За разлика от компромиса и ерозията, благочестивият човек се занимава с Божието Слово.

Защо тук Давид споменава Закона? Защото, за да променим начина си на живот, ние се нуждаем от абсолютен стандарт, от ясна посока. Божието Слово ни дава това чувство за посока. Ние разбираме Закона като препратка към Библията, Божието писано Слово. (Псалм 119:9). Псалмистът твърди, че благочестивият човек „**се наслаждава**“ на Господното Слово. Той не гледа на Словото като на досадно бреме или на прекъсване на деня му. Всъщност, ден и нощ той размишлява върху него.

Псалм 1:1 ни дава обещание за щастие; стих 2 предоставя средствата да го изживеем. А сега стих 3 декларира крайния резултат:

*„Той ще бъде като дърво, здраво насадено край водни потоци,
което дава плода си на времето си
и листът му не повяхва;
и във всичко което върши, той преуспява.“*

Впечатлен съм, че в резултат на наслаждаването и размишляването върху Божието Слово ние ще бъдем (т.е. плод от нещо Д.Пр.), **вместо да правим нещо**. Без никакви фанфари, но със сигурност като изгрева на утринното слънце, ще станем подобни на дърво чрез 4 специфични начини. Ние ще бъдем:

1. Засаден – укрепен, стабилен, вкоренен, солиден и силен.
2. Плодотворен – раждането на плодове естествено следва засаждането и отглеждането.
3. Неувяхващ – дори в дни на трудности, нашата приличаща на дърво душа е безстрашна.
4. Преуспяващ – ние изпълняваме целите, които Бог е начертал за живота ни.

От много години аз казвам: „**Корените растат дълбоко, когато ветровете са силни**“ (вж. Йеремия 17:5–8). Позволете ми да ви насърча днес да поддържате чисто, безкомпромисно ходене; наслаждавайте се на Неговото Слово и ще израснете в стабилно, надеждно „**духовно дърво**“.

Няма пряк път към духовното израстване. Подобно на физическия растеж, то се случва ежедневно, в зависимост от храната и подходящата среда. С правилния вид духовна диета и климат, вие можете да изпитате „**многократно щастие**“. И най-доброто от всичко е, че ежедневната ерозия на компромиса и на неговите разрушителни ефекти могат да бъдат проверявани.

Благочестивият живот

Псалм 1:1-3

В първите три стиха на Псалм 1, псалмистът описва този човек, който избира да живее праведен живот, този, който съзнателно се съпротивлява на фините набези на компромиса. Той си представя човек, който остава предпазлив към всичко, което може да подкопае посвещението към благочестив живот. Неговата песен започва с три отрицателни аналогии, за да илюстрира важността на съпротивата против компромиса със злото, за да не се превърне злото в навик на живота. След това, в стих 2, той показва положителната страна на благочестието и средствата, чрез които то може да бъде постигнато. Стих 3 описва ползите от праведното живеене. Сега нека направим задълбочен анализ.

*Колко блажен е човекът, който не ходи по съвета на нечестивите,
нито стои на пътя на грешниците,
нито седи на мястото на присмехулниците!* (Псалм 1:1)

Първата дума, „благословен“, е някак скучна в нашия английски език. Терминът на иврит е много по-описателен, особено с окончанието си за множествено число. Може би работещото изобразяване би било:

„О, многократно е щастието, ..“

Какво е това нещо, което причинява такова изобилие от щастие? Това е безкомпромисната чистота на праведно ходене с Бога. Виждаме това, като анализираме трите категории на останалите думи в този стих.

ходи ... съвет.. нечестиви

стои.. път.. грешници

седи ... място... присмехулници

Псалмистът има предвид духовната ерозия. Описаните с думи картини илюстрират колко лесно нашите намерения към праведност се забавят до застои или пълно спиране, тъй като са еродирали от компанията, в която избираме да седим.

Ходи

„Ходи“ е дума, която предполага минаване или „небрежно разхождане по пътя“. Цялата фраза внушава идеята за човек, който не подражава или не „преминава през случайните пътища“ на нечестие. Думата, преведена като „съвет“, идва от еврейска дума, означаваща „корав, твърд“. Тук това означава определена, твърда, планирана посока. Помислете за тази парафраза на стих 1:

О, многократно е щастието на този, който дори случайно не минава по пътищата или не подражава на начинът на живот на онези, които живеят в безбожие.

Не е необичайно небрежно да подражаваме на нечестивия живот, като периодично имитираме поведението на хората, които не вярват в Христос. Можем на шега да говорим за забавлението и вълнението от безбожието или да се смеем на съмнителните действия на децата ни. Давид ни предупреждава да не правим това. Той ни казва, че ще бъдем много по-щастливи, ако избягваме всичко, което може да даде преднина на ерозията на духовния компромис.

Стои

Еврейската дума за "стои" създава идеята да дойдем и да заемем позиция. Думата "път" идва от думата, която означава "маркиран път, определен и точен начин на живот". Можете ли да видите прогресивното влошаване при по-голямо участие в грешен живот? Случайният минавач се забавя и преди да се усети, заема позицията си.

От друга страна, като заемем твърдата позиция на праведността, ние ще бъдем „*като дърво, здраво посадено край водни потоци*“ — дърво, което не може да бъде подкопано от ветровете на нечестие и неправдата.

Седи

Следващата дума, която псалмистът подчертава, е „седи“. Това предполага постоянно установяване, пребиваване, постоянно жилище. Това става още по-ясно от използването на думата „място“, което означава „*жилище*“ или „*постоянно местожителство*“. Не пропускайте това: начинът на живот е в сферата на "присмивателя", този, който непрекъснато оскърбява това, което е свято - богохулната гълпа.

Можете ли да видите картината в съзнанието на писателя? Ще бъдем многократно щастливи, ако поддържаме чиста походка, лишена дори от най-малкото заиграване със злото. Ако започнем да „ходим“ в „съвета на нечестивите“, лесно е бавно да се плъзнем в обиталището на присмивателя.

Безбожният живот

Псалм 1:4-6

Ключово наблюдение в Псалм 1:4-6 е контрастът. Не пропускайте многото неща, които са точно противоположни на предходните стихове. "*Нечестивите не са такива, но те са като плява, която вятърът разнася*."

„*Не е така!*“ С това започва Псалм 1:4. Това е категорично отрицателно твърдение. Буквално се казва: „Не е така с нечестивите!“ Това се отнася обратно към трите предходни стиха, описващи праведния,

благочестив вярващ, който:

- е щастлив многократно (но "*не е така с нечестивите!*")
- наслаждава се и размишлява в Словото (но "*не е така с нечестивите!*")
- е като дърво (но "*не е така с нечестивите!*")
- е плодотворен и преуспяващ (но "*не е така с нечестивите!*")

Вместо това псалмистът използва един-единствена дума, който описва живота на безбожните – „**плява**“, подобната на обвивката на житните зърна, която се отделя по време на вършитба. Плявата е напълно безполезна. За разлика от здраво вкорененото плодоносно дърво, плявата се издухва по време на процеса на отвяване. Еврейската дума за „отвяване“ означава „да разделя, разпръсквам, разпространявам, удрям или бия“. (От древността хората са използвали силния вятър, за да отделят зърното от плявата. Изпитанията в живота ни вършат същата работа. Д. Пр.)

След като сравнява живота на „благочестивите“ и „нечестивите“, Давид разглежда съдбата на тези, **които отхвърлят Господа**. „*Затова нечестивите няма да устоят на съда, нито грешниците в събранието на праведните*“ (Псалм 1:5). Първата дума свързва този стих с предишния стих – „*Затова* (или поради тяхната вътрешна безполезна и нестабилност) *нечестивите няма да устоят на съда*.“

Еврейската дума, преведен като „**устоя**“ в ст. 5, не е същата като предишната дума, преведена като „**стоя**“ в стих 1. Този конкретен еврейска дума в ст. 5 означава „**да стоя изправен, да ставам**“. Идеята в съзнанието на автора на псалма **е неспособност на нечестивият** да се изправи пред Божия съд. Следва паралелно твърдение: "*нито грешници в събранието на праведните*."

Този, който **никога не е дошъл с вяра при Господа и не е доверил само на Него за вечен живот и позиция на праведност в Божиите очи, няма участие сред събранието на вярващите**. Отново да ви напомня за още един контраст. Има голяма разлика в съдбата на благочестивите и нечестивите. Но толкова **много невярващи хора живеят здравословен, морален живот... дори са жертвоготовни и всеотдайни**. Как може някой да каже, **че те няма да бъдат** сред вечното събрание на праведните? Стих 6 отговаря на този въпрос: „*Защото Господ познава пътя на праведните, а пътят на нечестивите е погубен*.“

Ще забележите, че **Господ е този, който съди**. Само Той вижда сърцето на човека. Само Той ; **не човек**. Само Бог е способен да бъде справедлив и честен. Но първата част от този стих не предизвиква ли въпрос в ума ви? Нима Той не знае и пътя на нечестивите? Той със сигурност го знае! Но този стих 6 обяснява защо безбожните няма да могат да се изправят пред съда, нито да застанат сред праведното събрание (1:5). Защо? Защото Господ проявява особен интерес към праведните. Защото Господ е склонен и обвързан с праведните с особена любов. **Той няма да позволи смесване между праведните и неправедните**. Това не е Неговият план.

Стихът завършва със строгото напомняне, че пътят на неправедните **е погубен**. Каква разтърсваща кулминация на псалма! Отново, още един ярък контраст. Вместо да преуспяват, безбожните в крайна сметка ще загинат, точно както малката сграда на кметство от червени тухли била окончателно осъдена.

Компромис и ерозия

Псалм 1

Древният химн на евреите започва с песен, която се отнася до една от най-често срещаните проблеми в живота: **компромисът**. Моля ви, разберете, нямам предвид онези моменти на даване и вземане, които са толкова необходими, за да живеем в хармония един с друг. Без този здравословен вид компромис народите никога не биха могли да намерят среща за мирно съвместно съществуване и членовете на семейството винаги ще се държат за гушите помежду си.

Мисля по-скоро **за компромисът с погрешното**, който позволява на бавно движещите се **пипала на злото** да се увият около нас, и **да изстискват** от живота ни **радостите и наградите на подчинението**. Това се случва толкова тихо, толкова неусетно, че ние почти не осъзнаваме, че то се случва. Подобно на огромен дъб, който се е разлагал години наред **отвътре** и след това внезапно пада, **онези, които позволяват разяждането на компромиса да работи**, могат да очакват окончателно сгромолясане.

Спомням си, че преди години четох за изграждането на кметство и пожарна в малка общност в Северна Пенсилвания. Всички граждани бяха толкова горди с новата си сграда от червени тухли - една дългоочаквана и сбъдната мечта. Обаче няколко седмици след като сградата била населена, започнали да се случват странни неща. Няколко врати не можели да бъдат затворени напълно и няколко прозореца не се отваряли много лесно. С течение на времето по стените започнали да се появяват зловещи пукнатини. В рамките на няколко месеца входната врата не можела да се заключи, тъй като основата се била разместила, а покривът започнал да тече. Постепенно малката сграда, която някога е била източник на голяма гражданска гордост, била бракувана. Виновникът се оказа спорен процес на добив на въглища, наречен „дългостенно копаене“ (виж https://en.wikipedia.org/wiki/Longwall_mining Д.Пр.), дълбоко в земята под основата. Пръст, скали и

въглища били отстранени с тонове, така че сградата стояла върху основа, която нямла собствена опора. Поради тази причина от човека ерозия, сградата започнала да потъва.

Така е и с компромиса в живота. Бавно, почти незабележимо, една оправдание заради направен компромис, води до друго оправдание, което предизвиква серия от еднакво вредни промени в живот, който някога е бил стабилен, силен и надежден. Това изглежда е грижата на псалмиста, докато композира първата си песен, която ни насърчава да устояваме, дори на най-малкото изкушение да направим компромис с нашите убеждения.

Псалмът и неговият модел

Първият псалм е кратък и прост, директен и дълбок. Дори случайният прочит на тези шест стиха ни кара да видим, че те са изпълнени с контрасти между две различни начини на живота – на благочестивите и на нечестивите. Един прост, но приемлив план на Псалм 1 би бил:

I. Богоугодният живот (Псалм 1:1–3)

II. Безбожният живот (1:4–6)

Написано между редовете на тази древна песен е доказателство за вековната битка, в която всички ние сме въввлечени: компромис и ерозията на добрите ни намерения.

Поставени на колене

Псалм 3

Боже, Ти си бил наша помощ в миналите векове
и си наша надежда за бъдещето.

Бъди наш водач, докато сме живи
и бъди наш вечен дом!

(Исаак Ватс)

Времето като вечно течащ поток, отнася всичките си синове. Както никога досега в това поколение, ние осъзнаваме, че сме зависими от Бога за защита и сила. Въпреки, че планините се тресат, въпреки, че мостовите падат, въпреки, че тунелите се разрушават, въпреки, че корабите потъват, въпреки, че животи ще бъдат загубени, въпреки, че войната заплашва да избухне, въпреки, че може дори да има терористи и врагове сред нас, ние няма да се страхуваме. Нашата решимост е твърда, защото нашето убежище се основава на вечната основа на живия Бог.

В 4-я том на своята безсмъртна творба „Линкълн през годините на войната“, авторът Карл Сандбърг разглежда събитията, които не само довели до убийството на 16-я президент на нашата държава, но и събитията, които го последвали. Това е великолепен разказ, написан от Сандбърг, истински майстор на думите. Всички, които обичат историята, знаят, че убийството на Линкълн се е състояло на 14.04 1865 г. Може би не си спомняте, че тогава е бил Разпети петък. Президентът бил официално обявен за мъртъв на следващия ден, 15 април, събота преди Великден.

Когато Сандбърг взел писалката си, за да напише 75-тата глава, той търсел заглавие, което да каже това най-добре, докато се опитвал да обобщи живота на Линкълн по подходящ начин. Правейки това, той се обърнал към стара, проста поговорка, която често се използвала сред горските хора, когато озаглавил главата: „Дървото се измерва най-добре, когато е паднало“. Докато Сандбърг измервал дървото, той писал не само за вече мъртвия президент, но и за проповедници в онази Великденска неделя след смъртта на Линкълн. Той написал:

„В съботата след Разпети петък, хиляди проповеди бяха отхвърлени като безполезни за Великденската неделя. Нова проповед трябваше да бъде написана или импровизирана, след като в събота предобед или следобед пристигна новината, че президентът е мъртъв. Пасторът, който не успеел да се справи с националната скръб, чувал това от паството си.

В големите каменни катедрали на градовете, в скромните, декорирани с дърво църкви на малки градове, в малки църкви-хижи на селски кръстопътища, в болнични параклиси и поне в един държавен затвор, на кораби на флота и в служби на армейски лагери на открито, имаше проповеди на Великден в памет на мъртвия президент.“

Имало излияние от хиляди амвони; амвоните от бряг до бряг доста еднакво се занимавали с различни аспекти на тяхната скръб.

Когато наскоро препрочитях този разказ, аз си помислих: „*Удивително е как историята се повтаря. Не в събота се случиха трагичните събития, които ни поставиха на колене. И неделата, която последва, не беше Великден, но мога да ви уверя, че проповедниците по целия свят се бореха да променят своите проповеди за неделя, 16 септември 2001 г.* Поредицата, която представях по това време за живота на апостол Павел, изглеждаше странно неуместна в светлината на нашето време. Както всички други пастори по света, аз промених проповедта си и веднага започнах да преследвам събитията, в които се

озовахме, с надеждата да намеря някои успокояващи думи за нашите хаотични времена.“ Намерих ги в Книгата на Псалмите.

Молитва за спокойствие

„Бог да бъде милостив към нас и да ни благослови,
Да възсия с лицето Си над нас! Села.“ (Псалм 67:1)

Господи, ние сме събрани около нашия Стандарт. Ние се прекланяме пред нашия велик Бог, който предлага Своя мир, когато толкова много хора са в паника. Ти си нашето убежище. Закови това в умовете ни. Покажи ни как да направим пауза и да оставим тази истина да потъне дълбоко в нас. Напомни ни за Твоята сила и присъствие, когато песните вечер се превръщат в страшните сълзи на нощта. Напомняй ни за това, когато пронизителният звън на телефона ни събуди. Напомняй ни за това, когато седим и четем сутрешните заглавия във вестниците. Напомняй ни, о, велики Боже, че Ти си нашето убежище и сила. Напомняй ни, дори когато не разбираме това, което се случва, че то не е причина да се страхуваме, че не трябва да тревожим и че с Теб, нашето бъдеще винаги е сигурно.

Във върното име на Христос, нашия Всемогъщ Господ, Амин.

Молбата на псалмиста

Псалм 5:1-3

Някои псалми са трудни за схематично обясняване; други лесно се поддават на организирано оформление. Псалм 5 попада в вата категория. Той започва с молба (Псалм 5:1-3), насочена към Господа, към когото Давид се обръща, „О, Господи... Царю мой... Боже мой... О, Господи.“ Завършва с обещание (5:12). Между молбата и обещанието са поставени 4 описания.

Аз виждам 3 неща във встъпителната молба на Давид.

Първо, това била "сутрешна" молитва. Два пъти в стих 3 Давид споменава, че беше „сутринта“, когато се срещна със своя Господ.

Второ, тя идвала от човек, който все повече се обезсърчавал. Погледнете първите два стиха и забележете как нараства силата на молбата в тях: „*Послушай думите ми... обмисли стенанието ми... чуй вика ми!*“

Давид се моли: "*Послушай!*" След това той става по-натоварен: "*Обмисли!*" След това той става още по-силен в молбата си към Господа: "*чуй вика ми за помощ!*" За да навлезете в дълбочината на този химн, вие не можете да си позволите да пропуснете нарастващото обезсърчение в сърцето на автора. Представете си вътрешния му стон. Представете си неговото засилено нещастие, докато мислено преживявате ситуацията му.

Трето, псалмистът очаквал Божията намеса. С вяра той разчитал на помощта на Господа. Виждам 2 твърдения в стих 3, които разкриват това: (1) „*Ще отправя молитвата си към Теб*“ и (2) „*Ще гледам с нетърпение*“.

Еврейският глагол, преведен като „*отправя молитва*“, означава „*да направя поръчка*“. Изявлението може да гласи: „*Сутринта ще направя поръчката си към Теб*“. Въпреки че в началото това може да звучи самонадеяно, може би дори малко шефско, то казано е в духа на някой, който държи меню в ресторанта. Той просто избира нещо, което Господ е предложил. Давид гледал на утрото като на време да „*поръча*“ от Господното меню от благословии.

След това той каза: „*Ще гледам с нетърпение*“ (буквално „очаквам напред“). След като направил поръчката си, той с нетърпение очаква отговор от своя Господ. Давид **отказал** да се спъва с прегърбени рамене, носейки товара си през целия ден. Напротив, всяка сутрин той занасял нуждите си на Господ.

Когато мислим за „*направата на поръчка*“, ние трябва да помним едно важно нещо: **трябва да бъдем конкретни**. Твърде много молитви страдат от плахост и неяснота. Бог ни кани да се молим със смело очакване, когато молим за това, което Той е обещал, или очакваме това, което знаем, че е Неговата воля.

След като всяка сутрин Давид правел конкретна поръчка, той очаквал отговори. Очаквал Бог да „изпълни поръчката му“ и след това чакал това с нетърпение през целия ден. Когато нашето виждане е смътно сутрин, когато обезсърчението си проправя път, добро лекарство е да съсредоточим вниманието си нагоре. **И каква промяна прави това в наши дни!** В цялото Писание, духовните повратни точки се случват сутрин. Тъмнината отстъпва място на светлината, докато съзерцанието дава прозрение.

Виковете на Давид ставали по-отчаяни, докато той продължавал да страда и продължавал да търси Божията намеса. След това той се моли с увереност в Господния суверенитет и доброта. Всъщност той решил да започва всяка сутрин по този начин; той поздравявал всеки нов ден, като „*поръчка*“ и решил да чака с увереност Божия отговор.

Характеристиките на Бога

Псалм 5:4-11

След молбата си в Псалм 5:1-3, Давид започва да мисли за деня, който се простира пред него, обръщайки допълнително внимание на онези неща, които ще срещне. Неговата песен се отнася до 4 специфични сфери на интерес (Псалм 5:4-11).

1. Давид размишлява върху самия Господ (5:4–6).
2. Давид описва себе си (5:7–8).
3. Давид описва враговете си (5:9–10).
4. Давид описва праведните (5:11).

Нека разгледаме всяка сфера на интерес, като започнем с **първата**: Самият Бог.

Защото Ти не си Бог, който намира удоволствие в нечестието;

Никакво зло не обитава с Теб.

Самохвалците няма да застанат пред очите Ти;

Ти мразиш всички, които вършат беззаконие.

Ти унищожаваш онези, които говорят лъжа;

Господ се отвращава от човека на кръвопролитие и измамата.

Той споменава 7 конкретни неща за своя Господ:

- Той не изпитва удоволствие от злото.
- Никакво зло няма да "обитава" с Него (буквално).
- Арогантните самохвалци няма да устоят пред Него.
- Той мрази извършителите на беззаконие.
- Той унищожаваш тези, които лъжат.
- Той се отвращава от убийците.
- Ненавижда измамниците.

Защо Дейвид преглежда тези неща? Защото е лекуващо да преразгледаме качествата на Бог – да си напомним, че Той винаги е добър и че винаги е прав в пътищата Си. Любовта Му към нас никога не изчезва и времето Му е идеално. Много от съдържаните гневни чувства и разочарования от нашия вътрешен емоционален резервоар се разпръскват, докато преглеждаме Божия характер и си напомним, **че Той е за нас, а не срещу нас. Фокусирането върху Неговия характер помага да се разсее обезсърчението!** Освен това ни се напомня, че нашите врагове са наистина Божии врагове. Той е по-силен от всяко зло и по-упорит от всяко трудно обстоятелство. Що се отнася до онези, които се опитват да ни навредят, Господ е много способен да се справи с тях, отколкото ние.

Божият щит срещу обезкуражението

Псалм 5:9-12

Понякога страдаме от обезкуражение поради трудни обстоятелства, причинени от природни бедствия, болести, икономически спадове и наранявания. Често обаче страдаме, защото враговете ни причиняват зло и отказват да спрат. Такова било оплакването на Давид в Псалм 5. Той знаел, че обезкуражението може лесно да стигне до негодувание, горчивина, омраза и накрая - до отмъщение. Той се страхувал да не стане като своите потисници. Поради това Давид се замислил върху характера на Господа и Го помолил да му даде способността да прави нещата по Неговия начин. След това Давид разглежда характера и действията на своите врагове (Псалм 5:9-10).

*Няма нищо надеждно в това, което те казват;
тяхната вътрешна част е самото унищожение.*

гърлото им е отворен гроб;

те ласкаят с езика си.

Държи ги виновни, Боже;

с техните собствени начини нека паднат!

Изгони ги в множеството им престъпления,

защото те са непокорни срещу Теб.

В умът си Давид съзнателно предавал враговете си **на Бога, който единствен имал власт** да раздава справедливост или милост. Той също моли Бога да им позволи да „*паднат от собствените си начини*“. Когато си имате работа с хора, които се противопоставят на праведността, **е полезно да запомните, че те се бият срещу Господа, а не срещу вас**. Следователно, можете да бъдете сигурен, че Той няма да позволи злите дела да продължат вечно. Той ще ограничи греха и ще държи грешниците отговорни. Ако останат сами в собствения си съвет, те ще паднат сами!

Апостол Павел казва това директно в Римляни 12:17-19.

„Никога не връщайте зло за зло на никого. Уважавайте това, което е правилно в очите на всички хора. Ако е възможно, доколкото зависи от вас, бъдете в мир с всички човеци. Никога не отмъщавайте сами, възлюбени, но оставете място за Божия гняв, защото е писано: „Отмъщението е Мое, Аз ще отплатя“, казва Господ.“

Ежедневната мъка на обезкуражението намалява, когато вярваме, че Господ ще води нашите битки вместо нас. (на друго място Суиндъл казва: „Когато аз се борех по собствения си начин, аз се провалях, а Бог гледаше. Когато оставях Бог да се бори вместо мен, Той побеждаваше, а аз гледах.“ Д.Пр.)

И накрая, след като прославил праведния характер на Бога, след като поискал да му се даде способността да остане на Божията страна по въпроса и след като обмислил крайната съдба на злодеите, Давид си представил бъдещата радост на праведните (Псалм 5:11).

„Но нека се радват всички, които се уповават на Теб,
нека винаги пеят от радост;
и нека ги приютяши,
за да се радват в Тебе онези, които обичат името Ти.“

Ключовата мисъл в този стих е радостта. Как се справяте с лицето си - радостно ли е? Наистина ли живеете над натиск? Има ли доказателство за мир, изписано на лицето ви? Ако водите собствените си битки без Господа, вие ще станете огорчен, суров, капризен и в крайна сметка лицето ви ще носи белезите на битката.

Обръщали ли сте внимание на отговора на Каин на Божия отказ на приноса му? Най-значимото твърдение се появява в Битие 4:5: „Така Каин се разгневи много и лицето му се помрачи.“ Друг начин за превод на еврейския текст добавя малко повече колорит: „Каин пламна много от гняв и лицето му се помрачи“. Когато прикриват гняв и негодувание, лицата ни го показват. Челюстта ни се стяга със стиснати зъби. Очите ни се присвиват. Невъзможно е да се скрие вътрешното обезкуражение! „Помрачените“ лица разкриват обезсърчени сърца. Давид искал Бог да поеме вътрешното му бреме и да го замени с вътрешна радост.

И накрая, композиторият споменава едно обещание, което често забравяме:

Защото Ти, Господи, благославяш праведния,
обграждаш го с благоволение като с щит. (Псалм 5:12)

Давид завършва песента си с очи, обърнати към Господа и далече от източниците на неговото обезкуражение. След като дал на Бог своето „сутрешно бреме“, обезкуражението на Давид изчезнало. Щитът, който той споменава в края на песента си, тук в стих 12, е най-големият от щитовете на воители, покриващ цялото тяло. И така, какво е обещанието? Бог ще благослови този, който търси защита при Него. Как? Той ще направи това, като му даде благосклонност и като му осигури Своя голям, защитен (но невидим) щит. Идва щита... излиза обезкуражението!

Песен на обстоятелството

Псалм 5

Песните обикновено се раждат от заобикалящите обстоятелства, които толкова въздействат на мисленето на композитора, че той не може да не реагира с мелодия и придружаващ набор от текстове, описващи тежкото му положение. Това със сигурност е случаят с блуса и джаза от миналото, както и със старите спиричуели от минали дни и романтичните любовни песни от всяка епоха. Същото често е вярно за евангелските песни и свещените химни; историческите обстоятелства, когато са били написани, обясняват тяхното послание.

Псалм 5 не е изключение. Докато го четем, можем да установим, че той се е появил в атмосфера на раздори и потисничество. Давид беше долу, на бунището, обезкуражен. Какъвто и да е бил натиска върху него, той го подтикнал да композира този древен химн в минорен тон.

Сериозно се съмнявам, че сега има тема, която е по-навременна от обезсърчението. Толкова много хора, които срещам, чувстват, че звуковият запис на живота им не е нищо друго освен блус. Безмилостно, смилащо обезсърчение следва всяка непостигната цел или провален любовен роман. Някои се опитват да си подсвиркват щастлива мелодия в тъмнината на пропадащ брак, връзка, която е започнала с такова обещание, но сега изглежда безнадеждна. Влошеното здраве може да обезкуражи и деморализира жертвата, особено когато болката не изчезва. И кой не може да се идентифицира с индивида, който смело е рискувал нещо ново, само за да понесе ударите на критиката от самозвани критици?

Обезсърчението, предизвикано от няколко последователни критики, едва ли може да бъде преувеличено. Възможно е Давид тъкмо да се надигал от тепиха, когато друг остър коментар го е съборил на колене - оттук и раждането на Псалм 5. През вековете много обезсърчени души са се идентифицирали с тази песен. Често думите точно над първия куплет (които съставляват надписа) установяват историческия

контекст на песента.

Ако погледнете точно над стих 1 във версията превода на крал Джеймс на Библията, вие ще видите, че Давид е пожелал тази песен да бъде изсвирена „**на Нехилот**“. Нехилотът е древен дървен духов инструмент, който мнозина свързват с днешната флейта. Тъй като много от „плачещите псалми“ включват нехилот, аз си представям като обой, тъжно звучащ инструмент с двойна тръстика. (виж https://www.yamaha.com/en/musical_instrument_guide/oboe/mechanism/mechanism002.html Д.Пр.) Тъжният тон на обоя подтиква много композитори да представят инструмента в печални или съзвращателни пиеси.

Интересното е, че Давид не свирел на нехилот, а по-скоро на струнен инструмент, подобен на арфата (виж 1 Царе 16:23 KJV). Давид написал тази тъжна песен на обезсърчение, за да бъде изсвирена на инструмента, който е най-подходящ да изрази чувството на обезсърчение, породило тази песен.

Песен на възхвала

Псалм 8:1-2

След като се поклонил на Бога в кратко хваление, Давид разсъждава върху величието на своя Бог и по този начин предлага хвала. Наблюдавайте как цар Давид заема мястото си пред събрание от вярващи, за да ги води в поклонение.

[Ти] *показа великолепието Си над небесата!*

От устата на бебета и кърмачета Ти си установил сила заради Твоите противници,

за да млъкне врагът и отмъстителният. (Псалм 8:1–2)

Разликата между похвала и молба е липсата на себе си. Дейвид оставя себе си извън картината в този израз на похвала. Той заявява, че величието и славата на Бог са „показани“ в небесата. Господ е дарил физическата вселена със страхотния блясък на Своето величие. Псалм 19:1 потвърждава този факт: „*Небесата възвестяват Божията слава и просторът им възвестява делото на ръцете Му.*“ И отново Римляни 1:20: „*Понеже от сътворението на света Неговите невидими свойства, Неговата вечна сила и божествена природа се виждат ясно, като се разбират чрез това, което е направено.*“

След това Давид продължава да илюстрира представата си за Божията слава с другата крайност; той разглежда безсилието на бебетата и как Бог може да използва дори малките бебета – дори тези, които все още сучат – за да накара да млъкнат тези, които се противопоставят на Него. Бог се показва величествен и славен в любовта Си към безсилните.

Имам приятелка-акушерка, която свидетелства, че дори преди да стане християнка, тя не е можела да пренебрегне силата на Бога, докато израждала и след това държела в ръцете си едно след друго мъничките плачещи бебета. Тя свидетелства, че това в крайна сметка я накарало да потърси отговори в Библията и накрая - да намери спасение чрез вяра в Исус Христос. Следователно, в много реален смисъл „**бебетата и кърмачетата**“ декларират Божията сила и величие. **Точно в Неговата любов към безсилните, ние виждаме живо доказателство за творческата сила на Бога**. Когато изучаваме деликатните малки черти на тяхното новородено състояние, ние се учудваме на Неговото внимание към детайла. Стих 2 завършва с напомнянето, че дори Божиите врагове са смълчани, когато се наблюдават небесата... или когато разглеждат бебетата.

Бебетата може да са малки и звездните пространства да са тихи, но и двете предават дълбоко значение на наблюдателя. Така е в онези моменти от живота ни, когато може да мислим, че вече не сме толкова ценни или необходими. Въпреки че Бог ни почита, като извършва работата Си чрез нас, това не е основата на нашата стойност. Казано по друг начин, **ние не сме ценни за Бог поради нашата полезност**. **Той ни цени независимо дали сме продуктивни или не**. (Защото Бог цени всяко свое творение. По произход, всичко създадено от Него е добро. Д.Пр.)

В това послание има огромна утеха. Човешката сила или способности **не спечелват** любовта на нашия Създател. **Той ни обича независимо от това**. Ние сме специални за Него, каквото и да се случи, дори да станем слаби като новородени.

Величието на Бога

Псалм 8:1-9

Докато наблюдавам Псалм 8, три уводни забележки изскачат от страницата. **Първо**, това е псалм на Давид, написан под ръководството на Святия Дух. Това не са просто празни размишления на един творец. Той получил тази песен като дар от Бог за човечеството. **Това са думите на Бога**.

Второ, отбелязвам надписа "на Гитит". Произхода на значението на тази еврейска дума е предмет на дебат сред учените. Мнозина вярват, че Гитит произлиза от Гет, древния филистимски град и родния град на най-известния враг на Давид, Голиат. Великанът, когото той убил, произхожда от Гет (1 Царе 17:4, 23). Думата може да се отнася до музикалния стил, свързан с тази култура или музикален инструмент, често

използван в Гет. Независимо от това, изразът „на Гитит“ или „според Гитит“ се появява над два други празнуващи псалма (Псалми 81 и 84). Писанията ни казват, че след победата на Давид над Голиат, народът на Израел пеел и танцувал, докато празнувал победата (1 Царе 18:6-7).

Предполагам, и това е само предположение, че този псалм е написан от Давид, като химн на възхвала в чест на Бога, който дал на Давид този епикална победата над Голиат от Гет. Докато четете псалм 8, вие ще видите, че той изглежда подхожда на този исторически фон. Това е песен за празнуване, така че ако трябва да убиете гигант – в този случай личен гигант, който да се чувства незначителен – **дерзайте!** **Тази песен е за вас.**

Третото ми наблюдение е, че псалм 8 започва и завършва с идентични твърдения: „*О, Господи, Господи наши, колко величествено е името Ти по цялата земя.*“ Тази повтаряща се похвала предлага три следствия, които си струва да бъдат отбелязани:

1. Псалмистът говори от името на Божия народ, а не само от себе си, следователно използва думата **наш** вместо **мой**. Това ни казва, че той представлява група от хора, докато композира тази песен на победата.

2. Името на Йехова се идентифицира с величествен, което произлиза от еврейската дума *adar*, което означава „широк, голям, висок, благороден“. Давид **си представя нашия Господ като Един, който е славно великолепен, абсолютно величествен!**

3. Господните дела и качества не са ограничени само до Израел или до Ханаанската земя. Те са универсални по обхват. **Господ Бог не е национално или племенно божество, отделено от всичко останало.**

Проходът на псалма и неговия модел

Тъй като седем и половина стиха от Псалм 8 попадат като сандвич между повторенията на едно и също твърдение, ние трябва да разберем, **че два пъти повтореното твърдение е централната тема на псалма.** Давид се покланя на живия Господ като величествен и славен **Господ на всички хора.** Всъщност, контурът на песента може да наподобява публично богослужение, на което всички сме присъствали:

1. Хваление (Псалм 8:1a)
2. Поклонение (8:1b–8)
1. Възхвала (8:1b–2)
2. Послание (8:3–8)
1. Незначителността на човека: "*Какво е човекът?*"
2. Божията благодат: "*Ти го коронясваш.*"
3. Благословение (8:9)

Ще следваме тази схема, докато разглеждаме песента на празника на Давид, започвайки с хвалението:

***Господи, Господи наши,
Колко величествено е името Ти по цялата земя.***(8:1)

Тази първа дума в еврейския текст, преведена „*Господ*“, възпява превъзходното величие и слава на Бог. Докато повечето Библии предават първата дума като "Господ", това всъщност е Неговото еврейско име, представено от четирите главни букви YHWH, Яхве. Тъй като това име е било – и все още е – толкова свято за евреите, те никога не са произнасяли името на глас. (*В името няма нито една гласна буква. Д.Пр.*) Следователно никой не знае правилното произношение! Езичниците обикновено се подчиняват на Яхве. Втората дума „Господ“ е еврейската дума „адонай“, която е титла на уважение в знак на признаване на власт или суверенитет. Евреите обикновено произнасят думата адонай, когато четат Писанието на глас и срещат еврейското име на Господ, YHWH. Думата, преведена като „величествен“, е суперлатив, което означава „*по-силен от всичко останало*“.

Комбинирайки тези три думи, Давид празнува върховната власт на Бог над всичко. Той заявява от самото начало, **че Бог няма съперник. Той не е подчинен на никаква друга сила и Той царува върховен**

Предна част и център в ума на Бога

Псалм 8:1-9

Смиряващо е да мислим, че Създателят на вселената, чиято сила, знание и доброта не познават граници, всъщност се грижи за нас и ни обича индивидуално и лично. Помислете колко трудно би било да се свържете с главния изпълнителен директор на голяма корпорация, за да обсъдите проблемите си с даден неин продукт. Или си представете, че се опитвате да отделите няколко минути насаме с президента на Съединените щати, за да поговорите за вашите външнополитически опасения. Всички знаем колко трудно ще се окаже това. Вината не е тяхна; поради ограниченото си време и енергия, те трябва да имат приоритети. Освен това, ние, които имаме големи семейства, понякога ни е трудно да сме в крак с всичките си деца. Поддържането на ежедневния живот на нашите 10 внуци може да се превърне в работа на пълен работен ден; което е почти невъзможно за обикновен човек. И така, **фактът, че Владетелят на вселената се**

грижи лично за мен, **е неразбираем за мен**. Той проявява личен интерес към всеки, който Му се доверява. Той добавя смазка към стърженето на нашето чувство, че сме пренебрегнати, като ни напомня за Неговия личен интерес.

Може би, докато четете това, вие се чувствате сам и изоставен. Каква мъчителна, безплодна долина е самотата! Но чуйте! **Ако имате Господ Исус Христос като ваш личен Спасител, вие имате постоянен Спътник и Приятел. Той никога не ви оставя в беда.** Този псалм е положително доказателство, че Той не ви смята за маловажен или пренебрегнат. Той не се дразни от това, че вие идвате при Него с вашите нужди. Той никога не гледа на вашите молитви или молби като на досадни прекъсвания. Дори както Яков ни напомня: Той дава „*щедро и без укор*“ (Яков 1:5). Той осигурява добри дарове без „*изменение или сянка на променяна*“ (1:17).

И знаете ли защо? Отговорът е **Благодат** – чиста, незаслужена, неоправдана, неспечелена услуга. Затова точно сега поставете чувството си за незначителност и отчаяние върху Него. Кажете Му, **че изисквате** този псалм 8 **като Негово обещание** за лична благодат, загриженост и любов към вас.

Спомнете си, това е псалм „на Гитит“. Давид го композира вероятно като победен химн след победата над великана Голиат. Предизвиквам ви да приемете този личен „гигант“ на чувството, че сте пренебрегнати, и да помолите Бог да ви даде победа над него днес. Кой знае, още един Голиат може да победен до залез слънце.

Давид завършва песента си с благословия, същите думи, които използва в хвалението: „*О, Господи, Господи наши, колко е превъзходно името Ти по цялата земя*“ (Псалм 8:9). Към благословията на Давид, ние добавяме нашия собствен утвърждаващ отговор: **Амин.** (Да бъде. Д.Пр.)

Послание от Бога

Псалм 8:3-8

Като че ли Давид продължава богослужението си, той отваря устата си и споделя послание от Бог, което е основната тема на тази композиция. Можем да си представим как стои пред хората и **проповядва за нуждите на човечеството и за Божията благодат.**

Първо, той разглежда **жалката неадекватност на човечеството**. Прочетете бавно стихове 3 и 4. Помислете за тях и влезте в умствената картина, която Дейвид има предвид.

*„Когато гледам Твоите небеса, дело на Твоите пръсти,
луната и звездите, които Ти си отредил;
какво е човекът, че мислиш за него,
и човешкият син, че Ти се грижиш за него?“* (Псалм 8:3–4)

Еврейската дума, преведена като „гледам“, е често срещаният глагол, означаващ „да видя, да погледна“. Дейвид бил сред великолепие на природните феномени. Докато се оглеждал наоколо, **той бил обхванат от изумителното осъзнаване на Божието величие**. Всеки от нас е имал това преживяване. Когато погледнем към небето, ние сме поразявани от благоговение. „Поглеждаме“ към простора и неизменно оставаме поразени!

Давид говори за Божието творение като за „дело на Твоите пръсти“. Създаването на вселената е било просто „*работа с пръсти*“ за Бог; спасението обаче е „*работа на ръката*“ Му (Исая 52:10; 53:1; 59:16; Псалм 77:15, КJV).

При задаването на въпроса „*Какво е човекът?*“ Давид използва доста необичайна дума за човека. Думата Enosh (Енос) идва от еврейски глагол, който означава „*да бъде слаб, болен, крехък*“. С други думи: „*В сравнение с Твоя блясък и величие, Господи, какво е нищожното, слабо, крехко човечество?*“ Според Давид, Бог пренебрегва нашето ниско положение и действа от името на човечеството по два важни начина: **Той мисли за човечеството и се грижи за него.**

Какво означават тези неща? Първото изречение — „*мислиш за*“ — означава, че Бог ни помни, докато второто изречение — „*грижиш за*“ — означава, че Той ни обръща внимание. **Каква удивителна истина!** Ако ежедневно усещане, че сте пренебрегван, ви държи в хватката си, ето една мисъл, която ви казва: „*Бог, който е създал цялата великолепна среда на вселената, всъщност помни и обръща внимание на слаби хора като вас и мен.*“ Лесно е да повярваме, че Бог има твърде много други неща, за които да се занимава, освен да се грижи за нас. Петър обаче ни напомня, че „*[Бог] се грижи за вас*“ (1 Пет. 5:7). **Бог никога не пренебрегва Своите хора!**

Това подтиква Давид да размишлява върху **Божията благодат към човека.**

*„Но Ти си го направил малко по-нископоставен от ангелите
и със слава и величие си го увенчал!
Ти си го направил да владее делата на ръцете Ти;
поставил си всичко под краката му,*

*всички овце и волове,
а също и полските зверове,
небесните птици и морските риби,
и всичко, което минава по морските пътищата.*“ (Псалм 8:5–8)

Въпреки огромната разлика между Бога и човека, Давид заявява, **че Господ е насочил любовта Си към нас и е дал на човечеството достойно и важно място в този свят**. Ние сме направени по-нисши от ангелите по отношение на силата, но въпреки това сме увенчани със слава и величие. Нещо повече, **Той ни е дал отговорността и привилегиите да управляваме света като Негови заместник-управители** (Битие 1:28–30). Евреи 2:6-9 прилага тези стихове към Исус Христос, което прави този раздел от Псалм 8 месиански и пророчески. Исторически погледнато обаче, **този раздел е приложим за всички хора**. Докато Исус е Божият Син, ние споделяме тази чест и отговорност с Него. **Невероятно**

Стойността на Божиите създания

Псалм 8

Всички ние трябва да бъдем необходими. Искаме да бъдем желани. Бог ни е създал с желанието да знаем, че можем да допринесем с нещо ценно и да окажем значително влияние в живота на другите. В минали години велики мъже и жени **копнеели да оставят своя отпечатък върху света, да създадат наследство, което да продължи и след смъртта им**.

В нашата младост ние сме склонни да извличаме много самооценка от способността си да допринасяме за другите или да помагаме на другите в техните нужди. Бидейки във вихъра на дейността си, енергични и отзивчиви, нашата младежка жизнерадост ни заслепява за факта, че някога това ще свърши. След това, много бавно, през поредица от събития или понякога внезапно без предупреждение, ние се оказваме отстранени **и вече не сме търсени**. Едно или друго обстоятелство може да грабне нашата полезност и да ни остави да се въртим в опустошените ѝ следи. Несправедливостта може да ни отнеме свободата. Клеветата може да отнеме репутацията ни. Болестта може да отнеме силите ни. Лошият късмет може да ни отнеме богатството. Депресията може да отнеме надеждата ни. А нека не забравяме и стабилното нахлуване на възрастта върху нашата жизненост. Просто остаряването може да ни измести от бързата лента. Когато ни пропуснат за повишение или сме поставяни на пейката, защото по-силен играч се присъединява към отбора, ние се чувстваме пренебрегнати. А това причинява болка

Никой не иска да се чувства настрана.

Осмата песен в Божия древен химн е страхотна за онези моменти от живота ни, когато се чувстваме заобиколени, оставени настрана и пренебрегнати. То подчертава стойността, която Бог придава на Своите създания, **която не е нищо повече от човечност**.

От униние до екстаз

Псалм 13:1-6

Борбата на Дейвид с унинието станала много напрегната, което може би го подтикнало да напише песента, която днес познаваме като Псалм 13. Не можем да сме сигурни за проблема, който измъчва царя-поет. Знаем обаче, че някои от най-мрачните дни на Давид са дошли, преди той да бъде официално издигнат на трона на Израел. Бог го подготвял за огромна задача **и Той използвал изпитанията, за да го оформи в мъж със зрялост и вътрешна сила**. Може да ни помогне да погледнем назад в 1 Царе за обстоятелствата, които са накарали Давид да напише тази песен. (Вж. 1 Царе 18:9–15, 28–29; 20:30–33.)

Той току-що бил убил Голиат от Гет. Поради това филистимците се превърнали в победен враг на Израел, а Давид станал най-известният (макар и все още млад) герой в държавата. В резултат на това, хората пеели хваления за него, които постепенно събудили ревността на цар Саул. **Как той мразел популярността на Дейвид!** В резултат на това, Саул изпаднал в такъв пристъп на враждебност, **че се съсредоточил върху убийството на Давид**. Поради това излиза хармонията. Влиза унинието.

Помислете за това! От този момент нататък, Давид станал цел на дяволския план на Саул. Макар и невинен пред Бога и верен на цар Саул, Давид буквално бягал, за да спаси живота си и повече от 12 години живял като беглец в хълмовете на Юдея. **Представете си това!**

Търсен и преследван от полуделия Саул, Давид сигурно понякога е изпитвал съмнения. Често нямал към кого да се обърне, освен към Господа, в моментите на отчаяние. Ето го, помазаният новоизбран цар, живеещ като звяр в пустинята, бягащ за да спаси живота си. (Това би разочаровало всеки!) Мога да си представя, че Давид се е свлякъл до няколко големи храсти или е скрит е зад скала край някаква планина — мръсен и отчаян, чудейки се дали преследването някога ще свърши.

Когато имаме това като фон, Псалм 13 има много смисъл. Подобно на много от „псалмите на плача“, тази песен е молитва, отправена към Бога и се състои се от 6 стиха, които израстват към кулминацията. Те

започват в ямата на униинето и завършват на планинските върхове на екстаза. Ето как бих очертал песента на униинето на Дейвид:

1. Давид се е прострял с лице към земята, съсредоточен върху нещастieto и оплакванията си (13:1-2).
1. Той се фокусира върху дълбочината на процеса.
2. Той се фокусира върху продължителността на процеса.
2. Давид е на колене – отнася бремето си на Господ и признава собствената си зависимост от Него (13:3-4).
3. Давид е на крака – радва се и пее (13:5-6).

Разбитото сърце на безнадеждността

Псалм 13:1-6

Преди много години, когато живеех в Далас и посещавах семинария, получих телефонно обаждане, което ме отведе до малък, мръсен апартамент в гараж. На вратата ме посрещна мъж с пушка 12-ти калибър. Той ме покани да вляза. Седяхме повече от час на малка кухненска маса с гола крушка, висяща над нея. Той разказа сърцераздирателна история. Току-що беше изписан от болницата и се възстановявал от операция на гърба. Той беше сам, загубил контакт със съпругата си (и единствения им син), когато бракът му се провалил преди много години. Докато говорихме за интензивните му борби, аз забелязах, че малкият му апартамент е пълен със снимки - всички те на сина му в различни етапи на растеж.

Имаше снимки на момчето, когато било още с памперси. Други бяха с баща му, когато момчето завършвало детска градина. Трети го показаха в униформата му от Малката лига с бухалка през рамо, и т.н и т.н, чак до гимназията. Целият фокус на мъжа бил съсредоточен в неуспешния му брак и в момчето, на което вече не можел да се радва. Тези носталгични и „сълзливи спомени за начина, по който бяхме“, го държаха пленник в затвора на съжаление и унииние. За съжаление, опитите ми да му помогна да види отвъд стените на неговата мъка, **се оказаха напразни**. След по-малко от седмица той се застреля в колата си, която беше вкарал дълбоко в гората в Източен Тексас. За него животът вече не си струваше борбата.

Нормално е да скърбите след значителна загуба. Скърбта е болезненият процес на приспособяване към новите обстоятелства. Когато **се приеме**, скърбта отшумява и отново отстъпва място на радостта. Понякога обаче **скърбта може да доведе до безнадеждност** вместо до приемане. Това е унииние. Вечна, низходяща спираловидна безнадеждност.

Не е необходимо да четете Псалм 13 много пъти, за да откриете известно унииние у Давид. Като моя самотен приятел в апартамента, псалмистът се чувства потиснат. Забравен. Това е онзи вековен синдром на „**изглежда никой не се интересува за мен**“. Отчаянието може да не е твърде силно описание на емоционалната му температура. Дядо ми би казал "той е под купчината". Ние разбираме! Убеден съм, че именно тези взаимни чувства ни карат да бъдем привлечени от псалмите в нашите трудни дни. Давид се чувствал нещастен. Никой със сигурност не знае причината; фонът на много от псалмите остава загадка. Въпреки това, думите му отекват със собствените ни болезнени чувства, когато ние сме „под купчината“.

Изправени пред несигурно бъдеще

Псалм 46:10

Как можем да се изправим срещу мъглата на нашето неспокойно и несигурно бъдеще? Всички тези ужасяващи събития се случват - политически вълнения, терористични заплахи, нападения и спад на икономиката. Какво повече може да има в бъдещето?

Псалм 46:10 отговаря на това. „*Ние няма да се тревожим*“. Текстът казва: „**престанете да се стремите...**“ Еврейският език просто използва една дума в тази заповед и той означава „**Спри!**“ Каква страхотна директива! **Спри!**

Точно вчера чух майка да казва това на едно от децата си в хранителния магазин. Детето беше заето, заето, заето. Вземаше това, разбъркваше онова. **Спри!** Когато я чух, аз **спрях!**

Но Господ е този, който говори в този момент. "**Спрете! Спрете! Спрете да се тревожите. Спрете! Аз съм вашето убежище. Аз съм вашата настояща помощ във време на беда. Тревогата ви предполага, че аз вече не съм тук. Но аз никога не съм си тръгвал. Не съм като лястовиците, които си тръгват през зимата, за да се върнат само, когато времето е хубаво.**"

Сега разбирате защо Псалм 46 говори с такова значение. Във времена на физическа катастрофа, тъй като Бог е нашето убежище, **ние няма да се страхуваме**. При заплахата от война, тъй като Бог е нашето убежище, **ние няма да се помръднем**. С бъдеще, което изглежда несигурно, **ние няма да се тревожим**. Ще помним, че Той слага край на войните. Войната не е нищо ново за Него. Колесници, копия, стрели имат начин да ни накарат вътрешно да се страхуваме. **Но спрете! Няма да се тревожим.**

Миналата седмица ми беше напомнено, че в дните на Войната за независимост не било необичайно

пастори да произнасят проповеди, които подготвяли събраните хора в църквите за битка, имам предвид буквална битка. Водела се война и се произнасяли проповеди, за да донесат смелост. Тези проповеди станали известни като „**артилерийски проповеди**“. Това не е ли добро име? Когато един пастор проповядвал със страст, почти можела да да чуе артилерийската заповед: **Огън! Огън!** Пасторът стартирал още една артилерийска проповед днес – Огън! Аз харесвам това!

Артилерийските проповеди били проповядвани от сърцати и смели пастори, които също служели като водачи на местната милиция. Тогава на артилерията се гледало като на оръжие за първия удар, преди атаката на пехотата. Тя е била предназначена да отслаби защитата на врага срещу нападението. По подобен начин били произнасяни артилерийски проповеди, за да раздвижат сърцата, подготвяйки хората за битка. Божието Слово станало оръжие за отслабване на позицията на врага и за укрепване на християните за буквална война, както и за духовна война в дните на бъдещето.

Ако това би ви помогнало да мислите за това благочестие по този начин, смятайте, че това е едно от тези съобщения: **Огън**. Това е артилерийско послание, защото някои от вас, които четете тези думи, са се страхували. Без съмнение сте били разтревожени от скорошно национално или международно събитие. Може да сте депресирани и притеснени за бъдещето, защото не сте били екипирани с подходящи боеприпаси. Но всъщност, нито един човек или група не е в състояние да унищожи или да се защити срещу атаката на Божията истина.

Ако основите са поставени, **ако имаме Господ Бог като наше убежище и сила, праведните не се страхуват, не се безпокоят и не се тревожат.**

Върви сам

Псалм 13:1-2

Псалм 13 започва там, където унилият човек човек прекарва по-голямата част от времето си: легнал на земята, смазан под тежестта на скръбта. В първата част на песента виждаме, че:

Давид лежи с лице към земята

„Докога, Господи? Ще ме забравиш ли завинаги?

Докога ще криеш лицето Си от мен?

докога ще се съветвам в душата си

и всеки ден ще имам тъга в сърцето си?

Докога ще се превъзнася врагът ми над мен?“ (Псалм 13:1–2)

Затрупан от огромните изпитания на живота, Давид прибегнал до 4 обичайни човешки начини да се справяме с унието. (унието: безнадеждност, липса на смелост, отчаяние Д.Пр.) В тези 2 стиха той ни напомня за нас самите и за 4-те пътя за умствено бягство, по които често тръгваме, когато сме под натиск.

1. **Бог ме е забравил завинаги.** Спомняте ли си последния път, когато се почувствахте изоставен? *"Докога, Господи? Ще ме забравиш ли завинаги?"* Тъй като изпитанието продължи толкова дълго, без надежда за облекчение, Давид най-накрая станал емоционално смазан под товара. Той се чудел дали Бог не го е изоставил?

2. **Бог не го е грижа за мен.** Това не е нищо друго, освен крещящо самосъжаление. *"Докога ще криеш лицето Си от мен?"* Това неизбежно придружава чувството на изоставеност, което нашепва лъжи: *„Бог просто е се интересува за мен“*. Той каза, *че ще се погрижи за мен, че ще понесе тежестта ми и ще вдигне товара ми, но това не е така!* (Звучи ли ви малко познато?) Божието Слово е болезнено честно. Колко често виждаме себе си описани на страниците на Библията.

3. **Ще трябва сам да оправя нещата.** Това е съмнение в Божиите обещания, което предполага, че Той не е надежден. *„Докога ще се съветвам в душата си?“* Еврейският термин, преведен като *„съветвам“*, означава *„планирам“*. Давид започнал сам да планира изход, да коригира нещата. Може да е казал: *„В края на краищата Бог ми даде ум и Той очаква да го използвам. Бог помага на тези, които си помагат сами!“* (*Измама е, че Бог помага на тези, които си помагат сами. Той им помага, само ако техният начин и техните цели съответства на Неговия начин и на Неговите цели. Той не работи против Себе си. Д.Пр.*)

Спрете! Вярно ли е това? Може да се изненадате да разберете, че това твърдение **не се среща никъде в Библията!** Нека спрем и си припомним няколко от думите на Соломон:

„Доверете се на Господа с цялото си сърце

и не разчитайте на собственото си разбиране.

Във всичките си пътища Го признавайте,

и Той ще изправи пътищата ви“. (Притчи 3:5–6)

„Предайте делата си на Господа,

и вашите планове ще бъдат установени.“ (Притчи 16:3)

„Когато пътищата на човека са угодни на Господа,

Той кара дори враговете си да бъдат в мир с него.“ (Притчи 16:7)

„Жребият е хвърлян в скута,

но всяко негово решение е от Господа.“ (Притчи 16:33)

Какво се случва, когато ние се опитаме да решим нещата в собствената си плът? Точно какво се случило с Давид. И какво беше то? Вижте следващата част от Псалм 13:2, *„Имам скръб в сърцето си цял ден.*“

Скръбта, напрежението, разочарованието и безпокойството станали негови постоянни спътници. Такива са страничните продукти от дейностите *„направи си сам“*. Кога най-последно ще се научим да оставяме бремето си на Господ и да Му позволим да изработи подробностите?

4. Аз негодувам от този процес! Унизително е да търпиш да те настъпват. Сега гордостта е наранена, така че тя си отмъщава. *„Докога ще се превъзнася врагът ми над мен?“*

Това не е ли типично оплакване? Отново ви напомням, че това негодувание идва от гордостта. В него всъщност се казва, че аз имам право да защитавам истината, особено когато става въпрос за това, че някой враг се възползва от мен. **Как се борим да запазим гордостта си!** Колко копнеем да ни ценят и уважават! Давид трябвало да научи, че истината САМА ще се защити. Тя ще се появи като шампион в Божието време.

Гледайки към Бога

Псалм 13:3-4

Докато чета Псалм 13 и размишлявам върху частта, описваща Давид, който е легнал с лице към земята, обзет от скръб и безнадеждност, аз виждам 2 практични области на приложение:

1. **Продължителността на изпитанието започна да изморява Дейвид.** *„Докога“* се среща 4 пъти в 2 кратки стиха. Нека помним, че Бог не само планира дълбочината на нашите изпитания, но и тяхната продължителност. Прочетете думите на древния пророк Авакум, глава 1. Той също попита: *"Докога?"*

2. **В първите два стиха на Псалм 13 Давид се обръща срещу всички и всичко, освен срещу себе си.** Това, което научавам тук е, че когато се опитвам да се справя с изпитание в плътта, аз се обръщам срещу Бога, срещу врага си или срещу обстоятелствата си, **вместо първо да попитам Господа на какво се опитва да ме научи в тази ситуация.** На какви чудесни уроци иска да ни научи Бог, стига нашите горди сърца да искат да се стопят в пещта на страданието.

Посред страданието и тъгата си, Давид прави важен избор. Вместо да продължи низходящата спирала на скръбта, той променил позата си. Това ни води до втората част на песента.

Дейвид на колене

*Разгледай и ми отговори, Господи, Боже мой;
просвети очите ми или ще заспя съня на смъртта
и врагът ми ще каже: „Победих го“,*

и моите противници ще се радват, когато бъда разкладен. (Псалм 13:3–4)

Нещо се е случило с Давид между строфа 2 и 3 от неговия химн. Може би той се е вслушал в собствените си оплаквания и е разбрал, че те са самосъжаление. Аз съм осъзнавал тази грешка, а вие? Може би е спрял да композира и е погледнал назад към това, което току-що е написал - и се е разтревожил от неверието, което започна да изплува пред очите му. Сега наблюдаваме истинска и подчертана **промяна**. Той престанал да лежи с лице към земята и се надигнал. Униинето му започва да се издига. Най-накрая го намираме на колене - **мястото на победата**. Мисионерът мъченик, Джим Елиът (виж https://en.wikipedia.org/wiki/Jim_Elliott Д.Пр), веднъж написал: *„Свещецът, който напредва на колене, никога не отстъпва.*“

Моля, забележете колко тясно са свързани стихове 3 и 4 със стихове 1 и 2. Давид изглежда се опомнил и пренасочил оплакванията си, докато говорел с Господа за тях. Стават очевидни три **промени**.

Първо, вместо да гледа на Господа като на дистанциран и незагрижен (13:1), Давид се моли Той да го *„разгледа и отговори“* (13:3). И не пропускайте, че в стих 3 той нарича Господа *„Боже мой“*! В съзнанието на Давид, представата за дистанцирането на Бога вече е изчезнала. Той възприема **съвсем различен възглед**.

Второ, вместо униинето и страданието, които са станали нагласа на сърцето му, поради опитите му **сам да си изясни нещата** (13:2), сега той моли Господа - *„просвети очите ми“*.

Тук отново, оригиналната дума на иврит ни дава по-ясно разбиране за това. Думата, преведена като *„просвети“* означава буквално *„да накарам да свети“*. В Числа 6:24-26 същият термин се среща в благословия, която сме чували много пъти:

Господ да те благослови и да те пази;

*Господ да направи лицето Си сияйно над теб,
и да ти покаже милост!*

Господ да издигне лицето Си над теб,

и да ти даде мир.

(Подчертаването тук е мое.)

Лицето на Давид било загубило „**сиянието**“ си. Лицето му и особено очите му били станали огорчени, унили и тъжни. Лицето му било посърнало и той копнеел Божие сияние да се отрази отново от очите му.

Искам да заявя още веднъж, че когато изпитанията се разглеждат в плътта, очите носят белезите на този факт. Ние **не можем** да скрием това. Цялото ни лице става твърдо и застинало, лишено от „сияние“ и от „светлината“, които някога са се проявявали от сърцата ни. Когато вътрешната радост си отиде, си отива и „блясъкът“ в очите ни.

Трето, вместо да се тревожи заради възвишеният му враг (13:2), сега Давид мислено предоставя своя враг на Господа и Му позволява да се погрижи за резултатите (13:3-4).

Забелязвам, че тази подчертана промяна в Давид е настъпила, **когато той решил да изложи всичко пред Бог в молитва**. Въпреки, че звучи като клише, нашата пламенна молитва все още е най-ефективното масло за намаляване на триенето от ежедневното униение.

Песен за нова надежда

Псалм 13:5-6

Когато песента на Давид, запазена за нас като Псалм 13, достига своята кулминация, позата на Дейвид се променя отново.

Давид е изправен

*„Но аз се доверих на Твоята любяща доброта;
сърцето ми ще се радва в Твоето спасение.*

Ще пея на Господа,

защото Той беше щедър към мен.“(Псалм 13:5–6)

Първата дума в стих 5 е „но“. Тази малка дума обикновено въвежда читателя в контраст. Сякаш Давид казва: „За разлика от предишните ми оплаквания и страхове, за разлика от моите смътни очи и гордо сърце... **сега аз се доверих!**... **Сърцето ми ще се зарадва!**... **Ще пея!**!”

Забелязвате ли неговите хвалебствени възклицания? Каква възхитителна **промяна!** Това звучи повече като Давид, когото познаваме, нали? Ние не смеем да пренебрегнем последната част от последния стих: **"Защото Той беше щедър към мен."**

Колко значимо е това! Прочетете го отново, след това спрете и помислете. Обстоятелствата на Давид **не се променили**. Саул все още го преследвал. Голите склонове на Юдея все още били безплодни. Гладът, от който страдал преди да напише псалма, сега продължавал да гризе стомаха му. Външните му обстоятелства не се променили, **но заключенията на Давид се обърнали на 180 градуса от първоначалните му мисли**. Защо? **Защото Давид се променил**. Бог „**беше щедър**“ към него.

А какво означава това за нас? Какво насърчение можем да извлечем от песента на Давид? Как можем да подражаваме на Давид и да се издигнем над собствените си скръбни обстоятелства?

Първо, трябва да признаем, **че Бог**, а не заобикалящата ни среда, **използва изпитанията, за да ни променя**. Бог желае да ни обучи, да ни оформи. Той използва тежките обстоятелства, причинени от зло, **за да ни помогне**, а не да ни унищожи. Злините, предназначени от света, стават Негови инструменти. Правейки това, Той се отнася щедро към нас... дълбоко в нас самите, където никой друг не може да види или докосне. (Ако във вярващият човек не настъпи голяма промяна в мислите, поведението и в делата му, след като е станал християнин, това означава, че всъщност той не вярва в Христос и се самоизмамва, че е християнин. Д.Пр.)

Ние **няма да сме научили** най-основните и съществени уроци, които Бог е намислил за нас във всяко дадено изпитание, **докато не можем да кажем: „Той се отнесе щедро към мен“** (и то, **като Той ни е огорчавал**. (Защото ние се учим най-добре, когато страдаме. No pain, no gain - без болка няма победа. Спортистите много добре знаят това. Д.Пр.).

Във великолепия Псалм 119, Давид декларира същото заключение в стихове 71 и 75. Всъщност той казва, **че такива изпитания са добри за нас!**

*„Добре е за мен, че страдах,
за да науча Твоите наредби... .*

*Знам, Господи, че Твоите присъди са праведни,
и справедливо си ме огорчил.“*

До същото разбиране стигнал и апостол Павел с неговия „**трън в плътта**“, както пише в 2 Кор. 12:9:

„И Той ми каза: „Достатъчна ти е Моята благодат, защото силата се усъвършенства в слабост. Затова с най-голяма радост ще се похваля с моите слабости, за да може Христовата сила да се всели в мен.“

Слабостта не е симптом на смъртоносна болест. **Слабостта е просто осезаемо доказателство за нашата**

човечност. Още по-добре, това е платформата, върху която Бог върши някои от Своите най-великолепни дела. Ако ежедневието на унинието е започнало да ви обгръща с лепкавите си пръсти и да ви повлича, нека ви насърча да се запознаете по-добре с тази уникална песен на нова надежда. Тя може да бъде не само утеха за душата ви; много вероятно тя ще ви повдигне, за да не лежите с лице към земята и ще ви постави отново на крака.

Божият стандарт на живеене

Псалм 15:1-5

Бенджамин Франклин нарекъл Псалм 15 на Давид „*Псалмът на джентълмена*“. За него този псалм представлявал стандарта на живеене, към който един джентълмен трябва да се придържа. Колкото и хубаво да е това описание, песента на Давид отива дори по-дълбоко от това – тя наистина е „псалмът на християнина“. Псалмът излага не толкова начина, по който човек намира Господ, колкото начина, по който трябва да живеем, след като Господ влезе в живота ни. С други думи, този псалм не се занимава с това как някой става християнин, а по-скоро как християнинът трябва да поддържа почтен живот. Той излага много от моралните и етични характеристики, които Бог желае да са част от ежедневието начин на живот на Неговите деца, както в обществото, така и в личния им живот.

Не трябва да е изненада за никого, че нашият ден е с отслабена почтеност. Спрете за момент и си припомнете няколко от по-забележителните примери:

Военни офицери, разположени в задгранично посолство, натоварени с отговорността да защитават поверителни документи, търгували с нашите тайни, за да получи сексуално задоволяване.

Сексуалните скандали в политиката станаха нещо обичайно, дори сред тези, които защитават „семеините ценности“.

Мъжете и жените, управляващи нашите най-големи финансови институции, са превръщали в жертва своите клиенти и дори правителството на Съединените щати заради собствена финансова изгода.

Дори религиозният свят не е избегнал разпадането на почтеността. Сексуалните скандали и злоупотребата със средствата на служението на Господа, накарнаха репутацията на няколко телевизионни евангелисти, което не може да не накарна служението на други телевизионни евангелисти, въпреки че те може да са напълно чисти. Когато облакът на подозрението се появи над няколко добре познати хора, дори неизвестните хора са засягани от сянката му.

Подобно на много от песните на Давид, ние не можем да определим от текстовете, какво го е подтикнало да го напише. Може би това е умишлено. Като не споменава своите лични притеснения, той ни позволява да напишем нашите собствени. След това неговите думи стават наши думи, докато оплакваме ежедневната мъка на отслабената ни почтеност.

Освен специфичните притеснения на Давид и на нас, има по-широк библейски контекст, който придава истинско значение на псалма. Нека обясня.

В момента, в който вярващият грешник предаде сърцето си на Исус Христос, той е обявяван, че е получател на множество духовни благословии. Те съставляват нашето вечно наследство, което никога не се променя. Ние ставаме Божие дете (Йоан 1:12), осиновени в Неговото семейство завинаги (Римляни 8:14–17), запечатани и сигурни (Ефесяни 1:13), освободени от тъмнината в Божията любов (Колосяни 1:13), ставаме член на свещенството (1 Пет 2:9) и още и още! Тези неща никога не се променят, независимо от нашето живеене. Те стават наше постоянно наследство. По този начин те представят нашата непроменена вечна позиция в Божиите очи.

Но и нещо друго също е вярно: ние имаме временно земно общение с нашия Господ. От спасението нататък Божието дете има привилегията да живее под контрола на Светия Дух. Обратната страна на тази подредба въвежда една възможност: вместо това вярващият може да избере да съгреши и да ходи в енергията на собствената си плът и по този начин да наруши това временно земно общение, за което ние можем да претендираме. Когато той или тя го направи, индивидът избира да отхвърли Божията сила и благословия и след това незабавно излиза от царството на общението и влиза в царството на Божията дисциплина. Позволете ми да побързам да добавя, че неговата трагична загуба на временно земно общение не е задължително да се удължава. Ако вярващият изповяда греховете си (1 Йоан 1:9) и да започне да ходи в зависимост от Светия Дух (Галатяни 5:16; Ефесяни 5:18), и земното му общение с Бога незабавно ще бъде възстановено.

Нека кажа това по друг начин, само за да е ясно. Ако сте се доверили на Христос, вашата вечна съдба е сигурна, въпреки личните ви провали. Въпреки това, вие можете да бъдете лишени от предимствата на общението в този живот. Можете да се извините, че няма да можете да участвате в Божията трапеза на общение и да изберете да ядете люспите на греха. И вие ще пожънете последствията от изборите си, докато сте в този живот: недохранване, самота, скръб, съжаления...

Как всичко това се свързва с Псалм 15? Просто тази божествена песен е свързана с нашето живеене в царството на земното общение. Всъщност в него се споменават някои от нещата, които трябва да правим в рамките на това съдружие. Този псалм се занимава с онези дела на праведност, които са подтикнати от Светия Дух, докато ходим в зависимост от нашия Бог. Когато тези неща започнат да избледняват от живота ни, почтеността ни неизбежно отслабва – и в крайна сметка нашето свидетелство за Христос е наранено.

Общение с Бога

Псалм 15:1

Ако прочетете внимателно Псалм 15, вие ще откриете, че цялата песен зависи от първия стих. Стих 1 е от решаващо значение, тъй като там е зададен инспектиращ въпрос. Той е днешната темата. Отговорът на Давид формира останалата част от псалма. Тогава той стига до чудесно обещание. Ще ги разгледаме през следващите няколко дни.

Въпросът

Псалмът на Давид започва с инспектиращ въпрос, поставен под формата на метафора.

Господи, кой може да обитава в Твоя шатър?

Кой може да живее на Твоя свят хълм? (15:1)

Песента е молитва, насочена към Бога, чието име се появява на иврит като четирите съгласни букви YHWH. Използвайки свещеното име на Господа, Давид задава два въпроса, които изглеждат различни, но всъщност търсят един отговор. Еврейската поезия често използва граматично устройство, наречено „синонимен паралелизъм“, при което два реда изразяват една и съща мисъл, използвайки различни думи или фрази. Буквално те гласят: **„ЯХВЕ, кой ще обитава в шатрата ти? Кой ще се засели на святата ти планина?“**

Препратките към „шатра“ и „святата планина“, са символи на Божието присъствие и са описателни изрази на интимно общение. По това време храмът все още не е бил построен; израилтяните се покланяли на Бога в скинията, която била голяма палаткова структура. Ковчегът на завета се съхранявал в центъра на скинията, в Пресвятото място и там можела да бъде намерена Божията слава. Духовната светлина на славата **изобразявала Божието специално присъствие сред израилтяните**, която ги установявала като нация, защитавала ги от зло и благославяла тяхната вяроност.

Изразът **„Твоя свят хълм (планина)“** припомня събитието в книгата Изход, когато Моисей се срещнал с Бога на планината Синай, за да получи Неговия Закон (Изход 24:12–18). По този повод огнен, светещ облак покрил върхът на планината. Изразът също се отнася до върха на хълма Йерусалим, бъдещият дом на храма, където щяло да пребъдва Божието присъствие и където всички хора били поканени да Му се покланят.

Давид попитал: **„Какъв трябва да е човека, за да поддържа и да се радва на интимно общение с Теб, Господи?“**

Аспекти на почтеността

Псалм 15:2-5

Песента на Давид, Псалм 15, започва с изпитателен въпрос за нашето живеене в общение с Бог в земния ни живот, **за нашата връзка с Него в ежедневиия живот**. Той искал да знае **какви характерни черти отличават човека**, който може да се радва на необременено, без задръжки общуване с всемогъщия Създател на вселената. Вдъхновен от Светия Дух в своето писане, Давид получил и след това записал отговорът на Господа.

Отговорът

*Който ходи с почтеност и върши правда,
и говори истината в сърцето си.*

*Той не клевети с езика си,
нито прави зло на ближния си,
нито укорява приятеля си.*

*В чиито очи нечестивият е презрян,
но който почита онези, които се боят от Господа;
той се е закле в собствената си вреда и не се отмята;
той не дава парите си с лихва,
нито взема подкуп срещу невинния. (15:2–5)*

Отговорът на Давид описва няколко отличителни черти на един и същ скъпоценен камък, **наречен почтеност** (15:1). Той си представя човек, който „ходи с почтеност“. Еврейската дума означава „да бъдеш солиден, здравословен, завършен“. Вярващият, който се интересува от поддържане на общуване с хората

тук, на земята, **внимава как живее, къде отива и какво казва.** „Солидният“ човек върви в царството на истината, **отказвайки да живее в лъжа.**

Ето няколко специфични характеристики на почтеността, всяка от които заслужава нашето внимание.

1. Този, който върши правда. Това е свързано с онова, което правим. Праведността трябва да бъде навик на нашия съзнателен живот. Нашите отношения трябва да бъдат честни, нашите дейности да са без компромиси. Ние трябва да се подчиняваме на законите на страната и да оставим Божия закон да ръководи всяко наше решение. Не просто спазваме закона и морален, **но сме безукорени.** Да правим по-малко, това означава да отслабим почтеността си.

2. Този, който говори истината в сърцето си. Това е свързано с начинът, по който мислим. Забележете, че споменатата тук истина е изречена „*в сърцето*“ – нагласите, реакциите, плановите и мотивите са в ума на Давид. Източникът на тези неща (*сърцето* – Притчи 23:7 KJV) трябва да бъде основа на истината, там не трябва да има място за измама, за лъжи или за скрит план!

3. Който не клевети с езика си. Тази и следващите две характеристики са свързани с това, което казваме. Това би включвало някой, който се разхожда тук и там, разпространявайки злонамерени клевети, изливайки словесна отрова и отравяйки репутацията на другите зад гърба им.

Това е отличен момент да задам директен въпрос. Това описва ли ви? Ключокар ли сте? Наслаждавате ли се вътрешно да чуete или да предадете някоя сочна история, която очерня репутацията на друг човек? Интересно е, че в списъка от 7 неща, които Бог мрази (Притчи 6:16-19), 3 неща са свързани с езика.

Преди няколко години ми беше даден мъдър съвет относно използването на езика ми. Надявам се, че ще ви помогне толкова, колкото помогна на мен. Преди да предадете информация или коментари за някой друг, оставете ги първо да преминат през 4 филтри на одобрение. Ако и 4-те ви дадат зелена светлина, споделете го без колебание:

Вход 1: Поверително ли е? Ако е така, **никога не го споменавайте.**

Врата 2: Вярно ли е? **Това може да отнеме известно разследване.**

Порта 3: Необходимо ли е? **Толкова много думи са безполезни.**

Порта 4: Милостиво ли е? **Служи ли за здравословна цел?**

Ето още един добър съвет: Ако някога трябва да кажете: „*Мразя да кажа това, но...*“ или „*Наистина не трябва да казвам това, но...*“, **тогава не го казвайте!** Малко твърдения от Писанието са по-остри по този въпрос от Ефесяни 4:29. Вижте го така, както е записано в парафраза на превода на Библията от Юджийн Питърсън (MSG):

„Внимавайте какво говорите. Нека нищо нечисто или мръсно не излиза от устата ви. Кажете само това, което помага, всяка дума е подарък.“

Осигурен в Бога

Псалм 15

Въпреки че спасението е изцяло Божие дело (то е безусловен ангажимент от Негова страна да запази онези, които Той е спасил (Йоан 10:28–29; Римляни 8:28–39; 2 Тимотей 1:12)) Той ни дава истински дял в поддържането на качеството на нашия духовен живот. Тези, които водят почтен живот, получават нещо ценно за своята вяност.

Обещанието

Този, който прави тези неща, никога няма да се поклати. (Псалм 15:5)

Еврейският термин, преведен като „*поклати*“, е дума, описваща голяма несигурност. Помислете за дървен прът, използван от двама души, за да носят нещо тежко, който се клатушка се и подскачащо нагоре-надолу с всяка стъпка. Това е словесната картина на нестабилността.

Тези, които поставят тези области под контрола на Светия Дух, ще се радват на усещане за стабилност, въпреки нестабилния и хаотичен свят около тях. Те живеят стабилен, солиден, надежден живот. Те не се чудят дали Бог им е ядосан, когато се случват лоши неща. Те не се съмняват в Божията доброта и не подозират Неговото отсъствие по време на скръбни времена. Те не се подмятат от ветровете и вълните на обстоятелствата. Тяното мислене остава здраво закотвено в Божието Слово, на което се подчиняват последователно.

Може би затова Бен Франклин смята такъв човек за джентълмен. Такива хора наистина са рядкост. Нищо чудно, че те не се поклащат лесно! Почтеността подсилва живота със стомана.

Почтеност във взаимоотношенията

Псалм 15

Псалм 15 на Давид изследва чертите на характера на човека, който се радва на общение с Господ **в този живот.** Докато разглеждате всеки аспект на почтеността, обърнете внимание на подчертаването от

Господа на взаимоотношенията.

Кой се радва на общение с Бога?

1. Който не прави зло на ближния си. Изпълненият с Духа вярващ човек, е лоялен и последователен – не е непостоянен, не е изменчив. Той не създава съзнателно трудности на другите.

2. Нито отправя упреци към приятеля си. Еврейската дума, преведена като „упрек“, се отнася до остра, резка и презрително говорене за другите, или зад гърба им, или в лицата им. Когато другите започнат този вид разговори, почтеният човек отказва да се присъедини. В неговия/нейния характер има честност, но нежност (Галатяни 5:22-23).

3. В чиито очи негодникът е презрян. Негодникът, споменат тук, буквално е „безполезен негодник“, някой, който е напълно незаинтересован от духовните неща. Истинският вярващ със силна почтеност ще разпознае влиянието, което такъв човек може да има върху собственото му живееие с Господа и ще внимава дали да създава близко общуване с него/нея. „Не се заблуждавайте: лошата компания покварява добрите нрави“ (1 Коринтяни 15:33). Ако се създава приятелство, нека бъде в името на евангелизма.

4. Той почита хората, които се боят от Господа. Подобно на предходната фраза, това се отнася до нашия избор на приятели; само че тази фраза се отнася до тези, с които трябва да правим компания. Вярващият, който ходи с Господа, той има скала на ценностите, която се определя от библейските принципи. Тъй като сме склонни да подражаваме на онези, с които прекарваме време, ние се нуждаем от приятели, подобни на Христос. („С каквито хора се събираме, такива ставаме“ – нар. пог. Д.Пр.)

5. Когато се е заклел в нещо, което впоследствие се оказва, че ще му причини щета, той не се отмята. Това означава, че ние изпълняваме това, което сме обещали, дори когато спазването на думата ни е трудно постижимо. Нашата дума трябва да бъде нашия закон. („Дадена дума – хвърлен камък“ – нар. пог. Д.Пр.) Почтеният християнин си поставя за цел да изпълнява ангажиментите си, дори когато това вече не му е изгодно... дори когато това ще му причини болка.

6. Той не дава парите си в заем срещу лихва. Според Второзаконие 23:19–20 и Левит 25:35–38, на евреите е заповядано да не заемат пари на нуждаещ се брат евреин с лихва. Той трябвали да помага щедро и безкористно. Вярващият в Христос, който предлага предоставяне на лична финансова помощ на своя брат в Христос, трябва да го направи без лихва – любовта е единственият му мотив. (Излишно е да казвам, че проницателността трябва да придружава любовта... или ще имаме повече любов, отколкото пари!) Не всяка финансова нужда сред вярващите е „нужда“. Някои „нужди“ произтичат от небрежно харчене.

7. Нито пък взема подкуп срещу невинните. Тълковният речник дефинира подкупа като „пари или услуга, предоставена или обещана на лице в доверена позиция, за да се изкриви неговата преценка или да се поквари поведението му“. Всички сме чели за това, което е станало известно като "търговия с влияние". Дори Уолстрийт не е защитен от подобни схеми. Мисълта на псалмиста е ясна: почтеният човек няма да падне до това ниво.

Бог говори чрез Своето творение

Псалм 19:1-6

Дейвид е събрал много възвишена теология в краткото място на Псалм 19. За съжаление, можем да разгледаме само основните моменти от тези 14 стиха, защото нито времето, нито пространството ни позволяват да копаем в дълбините на всеки един от тях. Въпреки това, призовавам ви да вземете очертаванията и да ги използвате като ръководство във вашето собствено, лично изучаване на тази великолепна композиция. **Тя е истинска съкровищница на истината.**

В продължение на 6 стиха Давид гледа към небето. Той размишлява върху огромната вселена, заобикаляща нашето малко земно кълбо, това царство, което наричаме дълбок космос.

Светът, който Бог е създал

*Небесата разказват за Божията слава;
и техният простор възвестява делото на ръцете Му.*

*Ден на ден казва слово,
и нощ на нощ разкрива знание.*

*Без говорене, без думи;
без да се чуе гласът им.*

*Тяхната вест е излязла по цялата земя,
и думите им - до края на света.*

*В тях Той е поставил шатра за слънцето,
което е като младоженец, който излиза от стаята си;
се радва като юнак да тича в пътя си.*

То излиза от единия край на небесата

*и обикаля до другият им край;
и от топлината му нищо не се укрива.* (19:1–6)

Давид прославя силата и величието на Бога, като казва, че Той използва „небесата“ и „техният простор“, за да обяви Своето величие (19:1). Тогава царят-поет ни напомня, че тази декларация е (1) последователна – „ден на ден“ и... *нощ за нощ*“; (2) безшумно—*„Без говорене, без думи... без да се чуе гласът им*; и (3) универсален—*„цялата земя... до края на света.*” Според тази песен, Божията величествена вселена съдържа послание. Това всъщност е смело съобщение! Независимо от времето на деня, местоположението или нашия роден език, **ако погледнем нагоре, ние сме в състояние да „чуем“ Божието послание!** Имаме Създател, чиято сила **отстранява** всички човешки крале и правителства. Тъй като властта предполага отчетност, можем да сме сигурни, че този върховен владетел ще изисква всеки да застане пред Него, за да бъде съден.

Както пише апостол Павел: *„Защото Божият гняв се открива от небето срещу всяко безбожие и неправда на хората, които потискат истината в неправда, защото това, което се знае за Бога, е изявено вътре в тях; защото Бог им го е изявил. Понеже от сътворението на света Неговите невидими качества, Неговата вечна сила и божествена природа, се виждат ясно разбираемо чрез сътвореното, така че те нямат извинение.“* (Римляни 1:18–20)

Разбрахте ли това? Бог разкрива „Неговата вечна сила и божествена природа“ толкова ясно, че всички остават „без извинение“. Не позволявайте на никого да ви каже, че Бог се е скрил от света! Всяко интелигентно същество живее всеки буден момент под постоянното напомняне за Божието присъствие, суверенитет и сила. Упорито неверие **кара човечеството да пропуска Божието постоянно послание**. Всеки, който се бори с мистериата на божествената тишина – независимо дали е, докато събира парчетата след бедствие или се възстановява от загубата на любим човек, или се опитва да намери извор на надежда, за да продължи отвъд развода – **трябва само да погледне нагоре. Бог говори!**

По-конкретно, разгледайте символиката на слънцето в Псалм 19:4-6: както появата, така и дейността му предоставят достатъчно информация на всеки, който пита: „Има ли Бог?“ Никой друг, освен нашия Бог не би могъл да създаде, поддържа и използва такова небесно тяло като слънцето. Размерът, температурата и разстоянието му от нас (благодарение на перфектната филтърна система на нашата атмосфера) ни осигуряват точното ниво на топлина и светлина. (Препоръчвам ви да прочетете „**Факти за необикновените способности на Бога**“ - можете да я намерите на <https://methodist.bg/%d0%ba%d0%bd%d0%b8%d0%b3%d0%b8/> Д.Пр.)

Бог не мълчи

Псалм 19:7-13

Небесата могат да декларират Божията сила и слава, **но те не декларират Неговата воля или Неговия план и обещание за спасение**. Бог е съобщил тези чудесни истини **само в Своето Слово** – живите писания, **Библията**. При внезапната промяна във виждането му, Давид се обръща от общото доказателство за Божията творческа сила към конкретното доказателство **за Божието желание за връзка с хората**.

Истината, която Бог е съобщил:

- „7. Законът на Господа е свършен, възстановява душата;
свидетелството на Господа е сигурно, прави мъдър простия.*
- 8. Заповедите на Господа са прави, веселят сърцето;
заповедта на Господа е чиста, просветлява очите.*
- 9. Страхът от Господа е чист, пребъдва до века;
присъдите на Господа са истинни; и без изключение справедливи.*
- 10. Те са по-желани от злато, от много чисто злато;
по-сладки са и от мед и от капките на пчелна пита.*
- 11. Нещо повече, чрез тях слугата Ти е предупреден;
в спазването им има голяма награда.*
- 12. Кой може да разпознае грешките си?
Оправдай ме от тайните грешки.*
- 13. Пази слугата Си и от арогантни грехове;
Да не владеят те над мен; тогава ще бъда непорочен
и ще бъда оправдан за голямо прегрешение.“* (Псалм 19:7–13)

Забележете промяната от „Бог“ (19:1–6) на „Господ“ (19:7–14). В първата част на псалма Давид използва еврейската дума El, която е родовото име на Бога. Означава „Бог, могъщ, сила“. Във втория раздел обаче, Давид използва Божието име, представено от четирите съгласни, YHWH и то обикновено е превеждано като „Господ“ в Стария завет. Бог не е просто мощна творческа сила; Той **е личност**, с Когото можем да имаме връзка. Затова Давид включва в тази втора част на песента **по-личностен пример** за

Божие присъствие.

Обърнете внимание първо на отличителните черти, които Бог дава на Своето Слово – „закон... свидетелство... предписания... заповеди... съдби“. След това наблюдавайте отличителните черти на Библията – „свършена... сигурна... правилна... чиста... истинска... праведна“. След това наблюдавайте ползите, които предоставя – „възстановяване на душата... прави мъдри простите... веселие на сърцето... просветляване на очите“. Това е пример за ефективно съобщаване на нещо! Никой не би могъл да назове друга книга или друга литература, която може да свърши толкова ефективна работа в живота на човечеството. Въпреки че е малко вероятно, **Господ да ви говори гласно, Той не мълчи! Той е казал** (и продължава да казва) **повече, отколкото ние можем да възприемем и приложим**. (Превел съм книгата „Той е там и Той не мълчи“ от Франсис Шейфър. Можете да я намерите на <https://methodist.bg/%d0%ba%d0%bd%d0%b8%d0%b3%d0%b8//> Д.Пр.)

Божие несравнимо Слово

Псалм 19:10-13

Докато Давид разглежда въздействието на Божие писмено съобщение във втория раздел на Псалм 19, той е подтикнат да оцени стойността на Библията. Той използва две илюстрации за целите на сравнението:

1. „Злато ... чисто злато“ (19:10). Като цар на Израел, Давид знаел стойността на златото. Той го е имал в изобилие! Както и днес, златото се смятало за едно от най-ценните притежания. Силата на краля — способността му да управлява и да върши нещата — отчасти се измервала с количеството злато в съкровищницата му. Фразата „чисто злато“ се отнася за пречистено злато, за разлика от произволни парчета бижута, монети или златен прах. През цялата история на човечеството, този благороден метал е бил претопяван, за да се отстранят всякакви примеси, включително и други метали. Резултатът бил концентрирано, неподправено богатство и власт, под формата на златни кюлчета.

2. (Пчелният) „мед“ (19:10). Дейвид заявява, че Божие Слово е по-сладко от най-вкусната храна. Имайте предвид, че то не е просто мед, а е този мед, който капе от пчелните пити. През по-голямата част от ранния си живот, Давид е живял в пустинята и се научил как да живее, намирайки храна от земята. Попитайте всеки експерт по оцеляване днес и той ще ви каже, че намирането на пчелна пита е като намиране на съкровище. Чисти калории в най-възхитителната форма. (Напълва ми устата със слюнка!) Освен това има няколко метафори, които трябва да се вземат предвид за пчелния мед:

- Осигурява се чрез работата на някой друг, освен нас самите; пчелата на практика го слага на нашата чиния.
- Това е естествена храна, която не се нуждае от продължително храносмилане, преди да започне да действа. Медът осигурява моментална енергия.
- Има уникален вкус. Нищо няма такава сладост, като сладостта на наситения вкус на меда.

Мед — каква подходяща аналогия!

Прочетете отново тези три неща, **като имате предвид Божие Слово**. Чрез усилията на друг, ние имаме Неговото Слово. То започва да работи веднага след като влезе в нашата духовна система. И никое друго произведение на литературата дори не може да се сравни с неговата уникалност.

И накрая, стихове 11-13 ни казват за конкретни начини, чрез които Божията истина работи в нас. Чрез Библията сме предупредени за зло и за потенциалните опасности. **Човекът, който наистина знае (и прилага!) казаното от своята Библия, е предпазен от множество грехове, просто защото явява на Божиите предупредителни сигнали**. Тогава библейските истини ни уверяват за лична награда – „голяма награда“. Освен това, те ни дават проникателност — способността да различаваме **доброто от погрешното**. Колкото и просто да звучи, това е един от най-надеждните признаци за зрялост, според Евреи 5:14. *„Но твърдата храна е за зрелите, които сетива са тренирани да различават доброто и злото, благодарение на практиката.“*

Божие Слово също разкрива грешка, грях, самонадеяност и прегрешение на онези, които размишляват върху страниците на Писанието.

Слушане с пренастроени уши

Псалм 19:14

Дейвид обобщава чувствата си в Псалм 19 с кратка молитва. Всъщност тези три реда са едни от най-познатите в цялата книга Псалми.

*„Думите на устата ми и медитацията на сърцето ми
нека бъдат приемливи в Твоите очи,
О, Господи, моя канара и мой Изкупител.“* (19:14)

Когато понякога Бог може да изглежда мълчалив, проблемът не е, че Той не общува; **причината е, че ние не Го чуваме**. Оттеглянето ни от болката на живота може да ни е откъснало от многото начини, по които Бог изразява любовта Си: причинено чрез вътрешната промяна, извършвана от Светия Дух, чрез природата, чрез грижовното семейство и приятели и чрез възможностите да служим. Или ушите ни може да са запушени от самосъжаление. Или, поради колеблива вяра, можем да откажем да повярваме, че Бог се грижи или продължава да демонстрира Своята любов.

Факт е, че Бог е разкрил Себе Си толкова старателно чрез Своето творение и чрез Библията, че няма нужда да говори отново. Независимо от това, Той остава последователно ангажиран със своя свят и хората, които е създал. **Когато ние приемем това за чиста монета, избирайки да вярваме, че Той не мълчи**, ушите ни се настройват към Неговото постоянно общуване. Знам, че това е вярно от личен опит. Когато открия, че ставам жертва на лъжата, че Бог мълчи, веднага се обръщам към мястото, където знам със сигурност, че Бог говори: Неговото Слово, Библията. **Отговарям на лъжите на света, като приемам истината**. След това, с ухото си, настроено отново да чувам Божия глас, откривам, че Той общува по повече начини, отколкото съм осъзнавал.

Остани в Словото тази седмица, приятелю. Изисквайте Неговите благословии – предизвикай Бога да изпълни обещанията Си. „Думите на вашата уста“ и „медитацията на вашето сърце“ ще приемат изцяло нов модел на благочестие и сила. Освен това, Той вече няма да изглежда далечен от вас или мълчалив за вас.

Оглушителна тишина

Псалм 19

Чувствали ли сте се някога, напълно отдалечени от съзнанието на Бог? Все едно стоите на дъното на дълго стълбище и гледате нагоре, нали? Лампата не свети и дори да почукате или извикате за отговор, нищо не се случва. Не се чува отговор. Дори нищо не се размърдва.

Вие не си сам. Много хора се борят сега с божествената тишина. И за да бъде положението още по-лошо, това състояние може да продължи дни, седмици, дори месеци. След бедствие жертвата изпълзва, вика и очаква облекчение за една нощ, **но то не идва**. Един приятел, който е бил в продължение на години в това състояние, изведнъж си събрал багажа и излязъл от него. Този, който е оставен сам да се изправи пред това, което изглеждало като безкрайни отговорности, се обърнал към Бога за Неговата намеса и за Неговото утешително успокоение, за Неговото чудотворно снабдяване, само за да бъде посрещнат с мълчание. Тази ужасна тишина! **Също толкова трудно е продължителното заболяване. Изглежда никаква молитва не променя нищо**. Докато оглушителната тишина продължава отгоре, долу температурата се повишава и болката се засилва.

Вярвате или не, Псалм 19 – грандиозна песен, която насочва вниманието ни към небесата – има какво да каже за тези мъчителни времена на мълчание на земята. Текстът на този псалм на Давид, естествено се разделя на две части с остра линия на разделяне в средата. Толкова очевидна е разделителната линия, че някои предполагат, че песента е композирана от двама различни автори, всеки от които набляга на определена тема. Убеден съм обаче, че Давид е композирал цялата песен и **че внезапната му промяна в акцента е умишлена**.

Разделителната линия пада между стихове 6 и 7. Първият раздел (Псалм 19:1-6) **се занимава със света, който Бог е създал**. То описва по ярък начин факта, че Неговата творческа работа показва Неговата сила и Неговата слава. Вторият раздел (19:7-13) **се занимава с истината, която Бог е съобщил**. Той описва някои от ползите, извлечени от Писанията, както и проникателността, която тя може да донесе в личния ни живот. Песента завършва с молитва (19:14). Композицията като цяло е донесла на Давид така необходимото му облекчение по време на дългото мълчание на Господ и е дала надежда на много поколения хора, които са се борили през периода на Божието мълчание. В цялата песен Давид ни напомня, че Господ не само е близо до Своите създания, но и че Той се грижи и за нас. Ето схема на псалма.

1. Светът, който Бог е създал (19:1-6)

1. Обща декларация (19:1-4)
1. Последователен (19:1-2)
2. Безшумно (19:3)
3. Универсален (19:4)

Конкретна илюстрация — Слънцето (19:4-6)

1. Описание на външен вид (19:4-5)
 1. "палатка"
 2. "младоженец"
 3. "силен човек"

Описание на дейността (19:6)

1. "изгрява"
2. "неговия обиколен път"
3. "неговата топлина"

2. Истината, която Бог е съобщил (19:7–13)

1. Неговото присъствие сред нас (19:7–9)

1. Заглавия (дадени са 5)
2. Характеристики (дадени са 6)
3. Ползи (дадени са 4)

Стойността му за нас (19:10)

1. Злато... чисто злато
2. Мед... пчелна пита
3. Работата му в нас (19:11–13)
 1. Предупреждение
 2. Награждаване
 3. Проницателност
 4. Разкриване
3. Заключителна молитва (19:14)

Под грижите на пастира

Псалм 23:1-2

Подобно на много от песните в Библията, Псалм 23 поставя разглежданата тема в първия стих и просто я потвърждава в останалата част от песента. Ключовата мисъл е следната: **Защото Господ е моят пастир, нищо няма да ми липсва!** Никаква несигурност не трябва да ме плаши. Вижте как темата от Псалм 23 е разиграна в баланса на известната песен на Давид:

Няма да ми липсва почивка или храна. Защо? Защото Той ме кара да лежа сред зелени пасища.

Няма да ми липсва мир. Защо? Защото Той ме води край тихи води.

Няма да ми липсва възстановяване или насърчение, когато припадна, отпадна или падна. Защо? Защото Той възстановява душата ми.

Няма да ми липсват напътствия или общение. Защо? Защото Той ме води по пътищата на правдата.

Няма да ми липсва кураж, когато пътят ми е тъмен. Защо? Защото, въпреки че вървя през долината на сянката на смъртта, аз не се страхувам от зло.

Няма да ми липсва другарство. Защо? Защото Ти си с мен

Няма да ми липсва постоянен комфорт. Защо? Защото Твоят жезъл и Твоята тояга ме утешават.

Няма да ми липсва защита или чест. Защо? Защото Ти приготвяш трапеза пред мен в присъствието на враговете ми.

Няма да ми липсва сила. Защо? Защото Ти си помазал главата ми с масло.

Няма да ми липсва изобилие. Защо? Защото чашата ми прелива.

Няма да ми липсва постоянното Божие присъствие. Защо? Защото наистина добротата и милостта ще ме следват през всичките дни на живота ми.

Няма да ми липсва сигурност. Защо? Защото ще живея в дома Господен завинаги.

Стих 1

Първият стих установява темата на песента. Но засега насочвам вниманието ви към две неща в това изречение:

1. Давид нарича Бог „*Господ*“. Това Божие име се основава на еврейския глагол „*да бъде*“ и произтича от отъждествяването на Бог с Моисей. Той казал: „*АЗ СЪМ КОЙТО СЪМ*“ и „*Така ще кажеш на израиелвите синове: „АЗ СЪМ ме изпрати при вас*“ (Изход 3:14). Представата е, че YHWH е само-съществуващото Същество, Богът, който действително съществува, за разлика от всички онези, които не съществуват.

2. Дейвид нарича YHWH „*Пастир мой*“. За Давид (за овцете) Бог бил неговият личен Пастир. Не просто Пастирът на великото стадо на цялото човечество, но Пастирът, който го призовава по име и се грижи за него като индивид.

Стих 2

Установил темата, композиторът започва да развива словесната картина. Той започва с пасторалната картина на овцете, намиращи се под грижите на Пастир. Казаха ми, че овцете, бидейки глупави животни, често са разтревожени и всъщност се прегазват една друга, бягайки от нещо, което ги плаши. Пастирът коригира проблема, като хваща овцата и внимателно, но твърдо я принуждава да легне и тихо да се храни на тревата под краката си. Давид си спомня такъв случай, като пише: „*Той ме кара да легна*“.

В нашия трескаво забързан и изтормозен век, в който главоболието и успокоителните са се превърнали в най-продаваните национални продукти, понякога трябва да бъдем карани да легнем от нашия Пастир-Спасител. Когато влезе в нашия безпомощен свят, Той трябва често да ни кара да си почиваме. Ако това се е случило, **благодарете – пасищата са зелени!**

Този стих завършва с друга приятна картина: "*При тихи води ме завежда.*" Вижте тази фраза. Буквално това се отнася за води, които са били успокоени. Мислено заснемете спокойната сцена. Овцете са уморени и изтощени. Имат нужда от дълго и освежаващо пиене от бързия поток наблизко. Но овцете инстинктивно се страхуват от бързо течащата вода. Може би смятат, че ако водата попадне върху тежките им вълнени облекла, те ще се наводнят и ще потънат под повърхността на поток. В резултат на това, макар и уморени и нагорещени от изтощителния ден, жадните овце само ще стоят и ще гледат бързо течащия поток, но никога няма да пият. Несигурността ги лишава от необходимото освежаване. Пастирът ги води до тихи и спокойни води, където те могат да пият, без да се страхуват.

Пастирът възстановява

Псалм 23:3-4

Като бивш пастир, пазещ стада в пустинята, композиторът на Псалм 23 разбира природата на овцете, включително техния лош навик да се скитат. Когато някоя овца била привлечена от привлекателна тревна туфа, намираща се далече от стадото, тя отивала там и понякога била последвана от няколко други вълнисти скитнички. Скоро настъпвала нощта. В мрака дебнат гладни вълци, четириноги диваци, търсеци вечеря с овнешко! Пастирът преброявал овцете си, като ги наричал по име.

Стих 3

Песента включва следния ред: „*Той възстановява душата ми*“. Става дума за реставрация. Думата донякъде се основава на идеята **за покаяние** – „за връщане назад“ – само че това възстановяване на душата не се извършва от овцете, а от Пастирът. Осъзнавайки, че му липсва някоя скитница, пастирът се заема да „възстанови“ или „върне“ този скитащ член на стадото си, като извиква името ѝ и чака в отговор да чуе блееие в пустинята. **Скитницата е възстановявана в общение въпреки самата нея**.

Понякога една конкретна млада овца придобива навика да се скита. Отново и отново се налага пастирът да отиде и да намери скитащото овца. Когато това се случва твърде често, пастирът вдига овцата от бодилите и кактуса, **притиска я и внезапно ѝ счупи крака**. После прави шина за счупения крак и след това ще понесе тази доскоро своенравна овца на раменете си. Идеята е, че по време на този период на възстановяване, овцата ще се научи да не се лута и да зависи изцяло от своя пастир.

И накрая, стих 3 обещава напътствие. Вижте последната част от този стих. Буквално това означава: „*води ме през прави пътеки, заради Неговото име*“.

Еврейският пастир бил майстор в разчитането на следи. Много знаци и пътеки се простирали по неравния терен. Някои били направени от диви зверове; други - от дебнещи разбойници. Вятърът също гравира своята фина „следа“ в пясъка. За нетренираните и неразличаващи очи на овцете, всички те изглеждали еднакви — като истински пътеки. Но тези водели доникъде. Овцете бяха мъдри да следват само своя пастир, който винаги ги водел по „правия път“. В края на краищата, репутацията на пастира била заложена на карта: „*заради името Си*“.

Стих 4

Тонът се променя във втората половина на Псалм 23, **но не и Пастирът!** От зелените, плодородни склонове и бълбукащите потоци от стихове 2 и 3, ние веднага се потапяме надолу в „*долината на мрачната сянка*“ – буквално преведено „*долината на дълбокия мрак*“. Как това се връзва със стих 3? Ще забележите, че стих 3 обещава, че нашият Пастир-Спасител ни води по „*правите пътища*“. Стих 4 просто казва, че една от тези следи или пътеки, се вие покрай стръмнина, която се спуска надолу в долина. Има причина за това.

В началото на годината стадата пасат спокойно в низините, но когато лятното слънце започва да топи високия планински сняг, пастирът води стадото си към по-добри пасища горе. Това пътуване неизбежно включва някои опасни пътеки, изпълнени с несигурност и страховити гледки. Пътят е тъмен, непознат, труден. Дърветата периодично засенчват слънчевата светлина и има змии, свити в кръг и готови да нападат жертвата си, както и гладни вълци, дебнещи в сенките. Но стадото, което върви до своя пастир, е в безопасност, защото пастирът е близо и го води, знаейки добре пътя към долината. Подобна сцена била толкова позната на Давид, както нотният лист е познат на диригента на оркестъра. Древният цар и бивш пастир, мислено си припомнял онези по-ранни дни, като момче в пустинята със стадото на баща си и си представял себе си като овца: „*И в долината на мрачната сянка ако ходя...*“

Като Божии овце, ние понякога сме водени от Него в долината на мрака, където има страх, опасност, несигурност и неочакваното... дори смърт. Той знае, че единственият начин, по който можем да достигнем по-високите места на християнския опит и зрялост, не е на игрището на благополучието, **а е в училищната**

стая на страданието. По тези тъмни, тесни, стискащи, неудобни долини на трудност, **ние научаваме много!** Запазваме смелостта си, **просто защото нашият Пастир ни води** по пътя. Може би това е имал предвид авторът, когато ни увещаваше да продължаваме „...**да насочваме погледа си към Исус... да мислим за Него... за да не се уморите и да паднете духом**“ (Евреи 12:2-3).

Обърнете внимание, че псалмистът казва, че понеже „**Ти си с мен**“, той не се страхува. Отбележи това, приятелю. Няма опит, няма долина (без значение колко тежка или несигурна е), **през която трябва да минем сами.**

Обърнете внимание на това, което утешавало Давид. Той си спомнил инструментите си от предишния си занаят: гегата (жезълът) и тоягата. Овчарската тояга била символ на неговата сила. Всъщност това била дъбова тояга с дължина около два фута. (*като боздуган Д.Пр.*) Тя била използвана за защита на стадото от диви зверове. Главата на тази тояга била кръгла, обикновено изрязана от възела на дърво, в която пастирът забивал остри парчета метал. С тази тежка тояга можело лесно да бъде убит лъв, мечка или крадец, застрашаващ безопасността на овцете.

Пастирската гега била неговата кука. Единият ѝ край имал У-образна форма. С нея овчаря хващал овцата за задния ѝ крак над копитото, за да я измъкне от гъсталака или за да измъкне скитащите се овце от дупките, в които били паднали, или да избута клони настрани от тясната пътека. С нея той удрял и високата трева, за да прогони змиите и дивите зверове. Подобно на тоягата, жезълът е символ на мощта и силата на пастира. Овцете се утешавали от силата на своя пастир.

Пастирът осигурява изобилно

Псалм 23:5

Когато песента на овцете на Давид приближава края си, той внезапно изоставя аналогията, за да разгледа собствения си опит с Бога, както като обикновен човек, нуждаещ се от Спасител, така и като цар, нуждаещ се от Божието напътствие.

Стих 5

Нито една овца никога не е яла на буквална „**трапеза**“, приготвена за нея. Внезапно сме пренесени от зелените пасища, долината и скалистия планински склон, до нашата „**трапеза**“ в присъствието на врага. Въпреки че обстановката се е променила, Давид все още има предвид аналогията. Общият опит на пастир със стадото му ще ни помогне да разберем. Трябва да благодарим на Charles W. Slemming за помощта с този стих. Той е свършил майсторска работа в своята книга за пастирите в Близкия изток.

В този случай той разказва за овчар, който идва на нова ливадата, в което смята да пасе стадото си. Овчарят не просто пуска стадото; преди това той оглежда ливадата за змии-усойници — малки кафяви усойници, които живеят под земята. Те често изскачат от малките си дупки и хапят овцете по носовете им. Ухапането от тези естествени врагове понякога причинява възпаление, което може да убие ухапаната овца.

Знаейки тази опасност, пастирът спира овцете си да не влизат в новата ливадата (която може да е опасна за тях), **докато не я инспектира.** Той ходи нагоре-надолу, търсейки малките дупки. След като намери тези дупки, той изважда бутилка гъсто масло от пояса си, изскубва дългата трева с тоягата си и излива маслото в кръг в горната част на дупката на всяка усойница. Преди да въведе овцете в новата зелена ливадата, той намазва и главата на всяка овца с маслото - в този смисъл той ги "помазва" (натривайки главите им) с маслото си. Когато усойниците под повърхността усетят присъствието на овце и се опитат да атакуват от дупките си, те не могат да го направят. Техните гладки тела не могат да преминат през хлъзгавото масло и стават затворници в собствените си дупки. Маслото върху главата на овцата действа и като репелент, така че ако усойница успее да се приближи, миризмата прогонва змията. Следователно, в много буквален смисъл, чрез намазване с масло на дупките на усойниците, овчарят е подготвил трапезата – ливадата – и овцете могат да пасат в изобилие точно в присъствието на врага.

Не смеем да пренебрегнем и „**Чашата ми прелива**“. Това не се отнася за масло, а за вода. Отново Давид си спомня своя опит в пустинята, когато осигурявал студена кладенчова вода за стадото си. Когато нямало потоци, овчарят утолявал жаждата на стадото си, като ги отвеждал до кладенец — рядко срещан в пустинята. Някои кладенци били дълбоки до 30 м под земята. За да извади водата, овчарят използвал дълго въже с кожено ведро на края. Тъй като кофата побирала по-малко от 4 л. вода и трябвало да се изважда ръчно и след което да се излива в каменно корито до кладенеца, този процес бил дълъг и уморителен. Ако стадото наброявало 100 овце, водопоят можел да трае 2 часа или повече, ако той им позволи да пият, колкото пожелаят. Само милостив и грижовен пастир наситил жадните си овце с препълнено корито.

Колко щедро ни осигурява нашият Отец! Каква награда! Какво изобилие! Ефесяни 3:20 описва нашия Пастир-Бог като Един, който ни дава „**изобилно повече от всичко, което искаме или мислим**“. Не само малко, **но изобилно!**

Харесва ми начина, по който Хадън Робинсън изразява тази мисъл:

„При Него телето винаги е угоеното теле; халатът винаги е най-добрият халат; радостта е неизказана; и спокойствието надминава разбирането. В Божията доброта няма недоволство. Той не измерва добротата Си на капки като аптекар, който изписва рецепта. Добротата Му идва при нас като наводнение. Ако само разпознавахме пищното изобилие на Неговите дарове, **каква промяна щеше да направи това в живота ни!** Ако всяка храна се приемаше като дар от Неговата ръка, това би било почти тайнство.“

Нека Бог ни даде ново осъзнаване на огромното изобилие, което Той осигурява. Наистина чашата ни прелива. Благодарта е супер изобилна!

Пастирът осигурява бъдещето

Псалм 23:6

Докато Дейвид завършва песента си на овцете, размишлявайки върху върнатата грижа на Господа през целия му живот, той обмислял бъдещето си.

Стих 6

В книгата си „Пасторският псалм“, Ф. Б. Майер казва, че „добротата и любящата милост“ са „небесен ескорт“. Друг коментатор предполага, че те са „Божии овчарски кучета“, винаги близо до Неговото стадо, вечно щипещи ни по петите, винаги на разположение. Може би това е подходяща аналогия, особено когато вземем предвид, че те ни „**следват**“. Тъй като сме „**склонни да се скитаме, склонни сме да напуснем Бога, когото обичаме**“, Той изпраща Своите верни спътници след нас – доброта и милост – доброта и нежност. Нашият Господ се отнася с нас толкова мило, толкова милостиво. **Каква разлика между Бога и човека!** Ако човек тръгне да търси своенравна душа (за да я насочи в правия път), в стъпките му често има горчивина, отмъщение и нетърпение, особено ако търсенето е продължително. **Но при Бог има доброта и любов.**

Убеден съм, че една от причините Блудният син да „**дойде на себе си**“ и най-после да се върне у дома, е бащата, който е имал. **Няма по-силен магнит от истинската любов.** Любовта е върнала повече скитници и е смекчила повече корави сърца, отколкото този свят някога ще познава. Следователно е уместно вие и аз да бъдем придружавани „през всичките дни“ на живота си от доброта и любяща милост. **Бог знае кое нещо ще свърши най-добре работата!** Колко разнообразни са методите на нашия Господ!

Отбележете това, приятелю, **Бог знае как да се справи с децата Си.** По-конкретно, **Той знае как да се справи с вас.** Неговите дела ще ви следват през всичките дни на живота ви. Вашите обстоятелства в момента са част от Неговия план за вас.

Тази прекрасна песен завършва с позната и утешителна мисъл: „...**аз ще живея завинаги в дома Господен**.“ Псалмистът не говори толкова за място, колкото за Личността. Забележете, че Псалм 23 започва и завършва с „Господ“. Давид копнеел да бъде в дома на своя Господ, **защото тогава щял да бъде в присъствието на своя Господ.**

Защото, **крайната цел в сърцето на Давид била връзката лице в лице с неговия Господ завинаги.** Вместо неясна несигурност, той имал увереност. Ние, христианиците, ще се радваме на безкрайно общение с Бог в момента, в който поемем последния си земен дъх. Каква увереност!

Точно това обещава Исус Христос на тези, които вярват в Него... **не просто "Надявам се", а "Знам!"** В Него, ние наистина имаме всичко, от което се нуждаем.

Тъжната песен на уплашена овца

Псалм 23

Забелязах, че малко вътрешни битки са по-ожесточени от ежедневната работа на несигурността. Без съмнение и вие сте се сблъскали с едно или повече от многобройните ѝ лица, докато сте се борили с избор на кариера, нова посока в живота, цел в болката, сигурност на работата, финансов натиск, физически недъзи, проблеми в отношенията и дузина други объркващи пъзели, които не се решават бързо или лесно. Именно за тъмните часове на несигурност, Давид написал песен, която познаваме като Псалм 23. Тази кратка песен, композирана от бивш пастир, се хареса на хората при всякакви житейски обстоятелства:

- Войникът в битка, който се страхува от нараняване и възможна смърт.
- Скърбящата вдовица, която стои пред нов гроб и се чуди как може да продължи живота си.
- Виновният скитник, търсещ прошка и посока.
- Самотният непознат, копнеещ за любов и приятелство.
- Страдащият светец, привързан към болничното легло.
- Бедните и забравените.
- Депресираните и безработните.
- Затворникът и преследваният.

- Блудният и сиракът.

Всички познаваме ежедневието на несигурността. Когато изпитанията на живота ни тласкат до краен предел и сърцата ни са най-тежки, този великолепен „Псалм на пастира“ предлага утеха и увереност, особено на онези, които нямат сигурното усещане за непрестанното Божие присъствие.

Поради популярността на тази песен и многобройните истини, които са скрити в нея, ние ще разгледаме аналогията на овцете с Божиите деца, темата за постоянното снабдяване от нашия Пастир - Господа и обяснение на всеки стих.

И така, нека започнем с аналогията в центъра на песента на Давид. Псалм 23 е тъжната песен на уплашена овца, която сякаш обмисля живота си със своя пастир и записва своите преживявания. Помислете за някои от приликите между безпомощните овце и слабите Божии деца:

1. **Овцете нямат чувство за посока.** За разлика от котките и кучетата, овцете могат лесно да се изгубят - дори в познатата среда на собствената им територия. Така е и с вярващите – ние не можем да се ръководим. Ние трябва да разчитаме изцяло на Божието Слово и на гласът на нашия Пастир-Спасител.

2. **Овцете са практически беззащитни.** Повечето животни имат доста ефективно средство за защита - остри нокти; зъби; бързина; способност за скриване; острота на обонянието, зрението и слуха; голяма сила; свирепост. Но овцете са непохватни, слаби и невежи; те имат вретеновидни крака и малки копита и са жалко бавни, дори са лишени от гневно ръмжене. **Те са беззащитни!** Единствената сигурна защита за овцете е винаги бдителният пастир. Така е и с вярващия, който е увещаван да бъде силен – „*в Господа*“ (Ефесяни 6:10).

3. **Овцете лесно се плашат.** Тъй като са невежи, понеже имат невпечатляващ ръст и много добре осъзнават слабостта си, **овцете намират утеха само в присъствието на своя пастир**, включително и неговите успокояващи песни през нощта. Псалм 27:1 също се отнася до този тип отношения Пастир-Господ, които имаме с Бога.

4. **Овцете по природа са нечисти.** Други животни се ближат, стържат и се търкалят в тревата, за да се изчистят - **но не и овцете**. Те ще останат мръсни за неопределено време, освен ако пастирът не ги очисти. Ние също по природа сме нечисти и мръсни. **Без нашето нежно Пастирско почистване (1 Йоан 1:7-9), ние щяхме да останем постоянно мръсни.**

5. **Овцете не могат да намерят храна или вода.** Докато повечето животни имат изострено обоняние, овцете напълно зависят от своя пастир. Ако бъдат оставени сами на себе си, овцете ще ядат отровни плевели и ще умрат - **и когато една го направи, останалите ще я последват.** Отново, като Божии деца, ние сме еднакво зависими.

6. **Овчата вълна не принадлежи на овцете.** Докато овцете могат да произвеждат вълна, овчарят притежава тяхната вълна. **Цялото добросъвестно духовно производство в живота на христианина принадлежи на Господа.** Господ, посредством Светия Дух, осигурява всяко такова производство. Защото във всяко отношение, ние наистина сме „*Неговият народ и овцете на пасбището Му*“ (Псалм 100:3).

Малтретиран, несправедливо осъден и оклеветен

Псалм 26:1

Ако ме помолят да дам популярно заглавие на Псалм 26, то ще бъде: „*Как да постъпя правилно, когато вие сте постъпил погрешно*“?

Всички ние сме „правили грешки“, нали? Може би това описва вашето положение в момента: непоносима ситуация в работата ви; съпруг/а, родител или дете, което се възползват несправедливо от вас, дори когато сте се отнесли мило с него или нея; приятел, който се е обърнал срещу вас поради неразбиране на нещо, което сте направили само с най-чисти мотиви. Такива чувства разрушават спокойствието ни толкова силно, че ние се чудим дали можем да продължим. Каквото и да е голямо малтретирането, което понасяте, моля ви, **приемете това двойно предупреждение: Не се озлобявайте. Не позволявайте това да подкопае връзката ви с Бога!**

В началните редове на своята древна композиция Давид заявява, че е бил жертва на някаква незаслужена грешка – **последвана от решимостта му да се довери на своя Господ** „*без колебание*“. Прочетете бавно първия стих, за да усетите чувството зад него:

„*Оправдай ме, Господи, защото ходих в непорочността си и се доверих на Господа без да се поколебая.*“ (Псалм 26:1)

Описателната фраза „*без да се поколебая*“. Еврейският глагол означава „**подхлъзване, плъзгане, клатушкане, разклащане**“. Давид казва, че въпреки болезнената мъка на малтретирането, която е изтърпял, той е решил да се довери на своя Господ и да не се подхлъзва или плъзга под товара! Това обяснява защо той започва псалма с такава емоционална молба: „*Оправдай ме, Господи*“. Защото, по собственото му честно признание, той не е направил нещо, което да заслужи малтретирането; макар и да не е свършен, той

все още живеел почтено. Това не била гордост; той заявявал един факт своя Господ. Докато продължава, той прави преглед на конкретните решения, които са го държали изправен, докато е понасял несправедливите атаки.

Открит пред Господа

Псалм 26:2-3

Тъй като Давид изгърпял несправедливо отношение, въпреки че правел това, което било правилно, Той извикал към Бога в стиховете на Псалм 26. Докато четем неговите мъчителни текстове, ние ще открием някои решения, взети от Давид, които го предпазили (и ще предпазят и нас) от изпадане в горчивина и негодувание, по време на лошото отношение.

Той решил: *Ще бъда открит пред Господ* (26:2). По три различни начини Давид поканил Господ да оцени вътрешното му същество: „*Изследвай ме... опитайте ме... изпитай ме.*” Тези три английски думи са превод на три различни думи на иврит. Първото е *bachan*, което означава „да изследвам, да докажа, да изследвам внимателно“. Това е ясно описано в Псалм 139:23-24 с думата „изследване“.

*„Изследвай ме, Боже, и познай сърцето ми;
опитай ме и разбери тревожни ми мисли;
и виж дали има някакъв порочен път в мен,
и ме води по вечния път.“*

Псалмистът моли Бог да "направи преглед" на вътрешното му същество, да го "изследва" докрай. Следващата дума, преведен като „опитай“ в стих 2, е еврейската дума *nasah*, което означава „местване, опитване, доказване“. Второзаконие 8:2 използва емфатична форма на глаголният термин, за да обозначи „интензивен тест“:

*„И да помниш целия път, по който Господ твоят Бог
ви води в пустинята през тези четиридесет години, за да
те смири и да те изпита, за да узнае какво има в сърцето ти,
дали ще спазвате заповедите Му или не.“*

(Подчертаването е мое.)

Бог подложил израилтяните на интензивен 40-годишен тест, **за да разкрие истинското състояние на сърцата им**. Господ не направил това, за да знае състоянието на сърцата им (*понеже е всезнаец, Той винаги знае всичко Д.Пр.*), но **те** да могат да проверят собствените си мотиви и намерения... **и после се покайте!**

Третата дума, преведена като „опитай ме“ в стих 2, е още един глагол на иврит: *nasah*. Това е толкова ярка дума! Буквално означава „да помириша, да рафинирам, да тествам“. От 32-та пъти, когато е използвана в Стария завет, тя се появява в глаголна форма; в 22-та пъти от тези употреби, тя е свързана с работата по рафиниране на злато или сребро, за да се отстранят на примесите.

Схващате ли принципа? Когато по пътя ви се случи нещо лошо, **бъдете открит пред Господа**. Поканете Го **(1)** да извърши вътрешно търсене и изследване на живота ви с цел определяне на характера ви, **(2)** да предприеме интензивен, задълбочен процес на разкриване **пред вас** на истинското състояние на сърцето ви и **(3)** да ви пречисти и в процеса да премахне всякакви нечистотии.

Въпреки че може да не сте предизвикали лошото отношение чрез грях, вашият отговор може да стане грешен. За да поддържате близкото си общение с Бога, **открито приветствайте Неговата божествена операция върху най-вътрешното ви същество**. Решете да приемете неправдата, **която ви идва като възможност да станете все по-прозрачен и чист пред Господа**. (*което ще се случи, след като Той направи проверката си и ни разкрие истината за нашето състояние. Д.Пр.*) Помолете Го за прозрение - за пълно разкриване на вашата вътрешна личност.

Решено: *Ще помня любовта Му и ще продължа да се подчинявам на словото Му*. Давид пише: „*Защото Твоята милост е пред очите ми и аз съм ходил в истината Ти*“ (26:3). Това твърдение предполага 2 много фини, но често срещани изкушения, които се появяват, когато се сблъскаме с лошо отношение: **първо, да се съмняваме в Божията любов; и второ, да изпаднат в неподчинение**.

Давид заявява: „*Твоята милост е пред очите ми.*“ Той решил да гледа на всичко, което идва пред него **през филтъра на Божията милост**. След това, за да не изпадне в грозното, но често срещано изкушение да отвърне на удара, той решил да ходи в Божията истина. Виждате ли това? Очевидно очите на Давид са насочени **към любовта на Господ към него...** и тя е неговият водач през иначе объркващия лабиринт от малтретиране в Господната истина.

Знаете ли **кое е най-доброто доказателство за любовта?** Това е **послушанието**. Нашият Господ ни напомня за това в Йоан 14:15, 21, 23:

"Ако Ме обичате, ще пазите Моите заповеди."(14:15)

„Който има Моите заповеди и ги пази, той Ме обича; а който Ме обича, ще бъде обичан от

Моят Отец и аз ще го обичам и ще му се разкрия лично." (14:21)

„Исус му отговори: „Ако Ме обича някой, ще пази учението Ми ; и Отец Ми ще го възлюби и Ние ще дойдем при него, и ще направим Наше обиталище в него“ (14:23)

Ако сте уверен, че Бог наистина ви обича, нито ще се съмнявате, нито ще се отклоните в отговора си. Вместо това ще откриете голяма наслада **в това да Му угаждате**. Няма нищо прилично **на любовта, което да ни мотивира отвътре**.

Отношение на благодарност

Псалм 26:4-7

Цар Давид познавал жилото на несправедливото отношение толкова ясно, колкото всеки друг в историята. **За да не позволи на малтретирането да подкопае връзката му с Бога**, той поставил няколко решения в тази песен. След като се ангажирал да остане открит пред Господа и да помни Неговата любов, Давид се ангажирал **да остави Бог да бъде съдия** за греха на другите.

Решено: *Ще откажа на изкушението да отмъщавам.*

„Не седя с измамници,

нито ще ходя с преструвани.

Мразя сборището на злодеите,

и с нечестивите няма да седна.“ (26:4-5)

Темата за участие с грешната тълпа е страничен продукт на съмнението и на носенето ни по течението. Ние сме особено уязвими към този капан, когато сме били малтретирани. Винаги ще намерите група от хора, които ще застанат на ваша страна, насърчавайки ви да направите компромис и да се бунтувате – тези, които казват: *„Защо да търпиш това? Ти заслужаваши справедливост, така че си отмъсти. Отвърни на удара!“*

Помислете за тежкото положение на Давид. Може би той е написал този псалм, когато Саул го е преследвал, обзет от ревност. Давид не заслужавал такова несправедливо отношение. Със сигурност е имал добронамерени приятели, които са го насърчавали да отмъсти на Саул. В повече от един случай той умишлено отказвал да отмъсти, въпреки че няколко негови приятели настоявали да направи това. Давид чувствал, че ако Господ може да го защити, Той може да се справи и с враговете му. (Това е подходящ момент да спрете и да прочетете 1 Царе 24:1-20 и 26:6-12.)

От друга страна, Давид може да е написал тази песен, докато е преминавал през мъченията на онези дни, когато неговият обичан син Авесалом е заговорничил срещу него и несправедливо му е отнел трона на Израел. (2 Царе 15:1-6). **А какъв е резултатът?** (Легендарният цар) Давид бил принуден да бяга, за да спаси живота си. **Мъдро поведение, макар и да е бил малтретиран**. Давид **никога не се опитал да „отмъсти“** на сина си **или да се поддаде на отмъстителната реторика** на хората около него.

Може би сте станали жертва на неразумните съвети на грешни сътрудници. Според думите на Псалм 26, когато това се случи, вие *„седите с измамници“* и ходите *„с преструвани (лицемери)“*. Спрете и размишлявайте върху думите от 1 Коринтяни 15:33: *„Не се заблуждавайте: „Лошата компания покварява добрите нрави.“* **Колко върно!** Не можете да се събирате и да се съгласявате с грешни сътрудници **и да си гръгнете незасегнат**. Въпросът е ясен: **не позволявайте малтретирането да ви накара да се обърнете към безбожната тълпа или да приемете техния начин на справяне с нещата**. Това може да изглежда логично от човешката гледна точка, **но отмъщението често има обратен ефект и никога не прославя Бога!**

Решено: *Поддържайте положително отношение.*

„Ще измия в невинност ръцете си ,

и ще обиколя Твоя олтар, Господи,

За да възглася с глас на благодарност

и да провъзглася всичките Ти чудеса.“ (26:6-7)

Давид бил загрижен, сърцето му да остане правилно. Затова в песента си той говори за *„измиване на ръцете“* и стоене близо до *„Твоя олтар“*. Това са словесни картини, познати на евреите. В Изход 30:17-21 се споменава бронзовият умивалник, принадлежащ на скинията. Той бил използван за измиване на ръцете и краката на свещениците, преди те да се приближат до олтара, за да служат. Ако не се измиели, те рискували да умрат!

Давид възприел този много важен и сериозен принцип в своята песен за малтретирането и го приложил към своята ситуация. Той останал много близо до своя Господ по това време, уверявайки си, че греховете му са изповядани и отношението на сърцето му е чисто. Правейки това, той останал чист и позитивен. Това обаче **не гарантирало, че малтретирането внезапно ще приключи**. Разгледайте Псалм 73:13-14. В него композиторът признава вътрешната опасност, причинена от малтретирането.

„Със сигурност напразно опазих сърцето си чисто

*и измих ръцете си в невинност;
Защото бях поразяван през целия ден
и наказван всяка сутрин.“*

Нека не мислим, **че чистият и ясен живот веднага е благославян с приятни обстоятелства**. Но бъдете сигурни, че поддържането на правилната връзка с Господ все още е най-добрият начин да издържите на малтретирането. **В крайна сметка чистият и ясен живот се възнаграждава**.

Също така имайте предвид, че Псалм 26:7 се отнася до отношение на благодарност. Давид всъщност провъзгласил думи на благодарност към Бог **защото е бил малтретиран**. Това забележително ли е или какво е? **Такова е положително отношение!** Решаващият тест **за благодарене за всичко** (т.е. както за доброто, така и за лошото, което ни се случва. Д.Пр) (1 Солунци 5:18) се случва, когато страдаме от малтретиране. **Това е върховният тест за нашата нагласа на благодарност**. Съществува всяко изкушение да забравим да благодарим на Бога за привилегиите да бъдем Негов пример за другите, когато ни е „*направено нещо лошо*“. Научете се първо да отговаряте с искрено „**Благодаря, Господи**“, **когато ви сполети незаслужена атака**. Ако направите това, ще бъдете уникални. Освен това, положителната нагласа изчиства умовете ни от ненужни отпадъци, от умствения боклук, **който никога не пропуска да противодейства** на всички съвети от Библията.

Да останем верни заедно

Псалм 26:8

Молитвата на Давид за защита, докато търпи малтретиране, не просто моли Бог за помощ; песента на царя **включва ангажимент от негова страна**.

Решено: *Ще бъда верен в публичното поклонение.*

„Господи, обичам жилището на Твоя дом

И мястото, където обитава Твоята слава.“ (26:8)

Докато четем този стих, ние можем да разберем защо Давид е бил известен като „*човек по Божието сърце*“. Дори докато бил „под купчината“, чувствайки се повече като боксова круша, отколкото дете на Господа, **той оставал верен на мястото**, където можеше да усети Божиата слава – **скинията** (26:8). Трябва да спрете и да прочетете 3 кратки изявления от 3 древни псалма: 27:4, 65:4 и 84:10. За него поклонението не било религиозен навик, нито ритуален и скучен процес; то било нещо съществено, нещо жизненоважно. Когато понасял малтретиране, Давид вдигал погледа си нагоре в знак на поклонение.

За съжаление, ние живеем във време, когато стойността и необходимостта от общественото богослужение **не се подчертава**. Осъзнавам, че някои църкви може да не успеят да насочат поклонника към живия Христос и да преподават Неговото чудно Слово. Но това не означава, че всички църкви и всички обществени събирания за поклонение трябва да бъдат пренебрегвани! Евреи 10:23-25 не ни оставя избор; ние трябва да се съберем заедно, с цел взаимно стимулиране към изразяване на любов и добри дела... ако не друго, за лично насърчение! **Това е толкова важно, когато сте подложен на малтретиране. Ние имаме нужда един от друг. Приятелю християнин, не пренебрегвай този определен от Бога, здравословен израз на твоята вяра**.

Позволете ми да добавя още една мисъл: покажете ми вярващ, който постоянно пренебрегва редовните служби на църква, която вярно проповядва и учи Словото, и аз ще ви покажа християнин, чието острие за духовните неща е станало тъпо – **човек, който ерозира**, духовно казано. От моето четене на книгата Деяния аз установявам, че здравите, но преследвани вярващи **абсолютно са жадували за всяка възможност да се срещнат и да се покланят заедно – дори тайно**. Какъв здравословен пример за подражание!

Чакане с търпение

Псалм 26:9-12

Докато Давид завършва песента си за мъчителната болка от несправедливото отношение и избраните от него отговори, **той се ангажира с търпение**.

Решено: *търпеливо ще стоя и ще чакам облекчение.*

„Не отнемай душата ми заедно с грешниците,

нито живота ми с кръвопроливащи хора,

в чиито ръце е нечестив план

и чиято десница е пълна с подкупи.

Но аз ще ходя в непорочността си;

изкупи ме и бъди милостив към мен.

Кракът ми стои на равно място;

в събранията ще благославям Господа.“ (26:9–12)

Има нещо в човешката природа, което ни подтиква да скочим с двата крака и бързо да решим нещата. В тази част от песента си Давид намеква, че такава е била дейността на хората около него. Мнозинството казали, че *"не биха понесли подобно нещо"*. Всякакви *"нечестиви планове"* и ръце *"пълни с подкупи"* били реализирани от други хора. Но не и от Давид! Той се отличил с фразата *"Но аз"*. На иврит местоимението е изключително категорично: *„Но аз... що се отнася до мен!“*

Той искал да се знае **ТОВА**, че за разлика от мнозинството, той нямало да изпадне в паника и да се забърка изцяло в тези плътски тревоги и причиняващи язви дейности на самооправдание. **Няма начин!** Какво казва той *„аз ще ходя в непорочността си.“* И той призовава Бог да действа от негово име.

Има спокойствие и тиха увереност в тези думи.

- Що се отнася до настоящия ми курс: *„аз ще ходя в непорочността си.“*
- Що се отнася до моята защита: *„изкупи ме и бъди милостив към мен.“*
- Що се отнася до вътрешните ми усещания: *„Кракът ми стои на равно място“.*

Каква стабилност! Какво възхитително търпение! Каква увереност и вяра! Без безсънни нощи, без борещи се съмнения – само търпеливо чакане.

Обърнете се към думата „изкупи“. На иврит е *padah*, което означава *„да откупя, да избавя“*. Това е срок за облекчение - сякаш в изгнание. Това е идеята да избавите някого от ужасен стрес и дори смърт. И не пропускайте тази интригуваща фраза в стих 12: *„Кракът ми стои на равно място.“* Фразата „равно място“ идва от една-единствена еврейска дума *mishore*, която може да бъде проследена до глагола *yashar*, който означава *„да бъде гладък, прав“*. Първата дума *mishore* означава *„равна страна, равнина“*. Той предава идеята за място, което има висока, завладяваща гледка, широк обхват на видимост в контраст с място, което е долу в дълбока клисура, изцяло затворено.

Схващате ли снимката? Давид е доволен да чака тихо Господ и да остане обективен, да вижда цялата панорама. Когато чака Бог да го освободи, той поддържа панорамна перспектива; той е в състояние да погледне на целия процес от Божията гледна точка, а не от собствената си ограничена човешка гледна точка. Накратко, **той е в състояние да запази мъдростта си.**

Можете да предвидите приложението на това негово решение. Когато търпеливо чакаме освобождението на Господа, ние сме в състояние да останем спокойни, обективни и мъдри сред малтретирането. Можем да разчитаме на нашия Господ да бъде милостив и да ни освободи в точното време. През цялото време, чакането ни позволява да имаме Неговата перспектива.

Обърнете внимание на шестте решения на Дейвид, които ще помогнат малтретирането да стане поносимо:

1. Ще бъде открит пред Господа.
2. Ще помня любовта Му... продължавайте да се подчинявате на Словото Му.
3. Ще откажа изкушението да отмъщавам.
4. Ще поддържам положително отношение.
5. Ще бъда верен в публичното поклонение.
6. Търпеливо ще стоя, ще остана обективен и ще чакам облекчение.

Изправяне пред страха с хваление

Псалм 27:1-3

Когато Давид се изправил пред страховете си и ги казал на Бога в Псалм 27, той започнал с поклонение, празнувайки силата и верността на своя Бог.

Декларация на хваление

Ключът към цялата песен е стих 1. Състои се от две подобни изречения, всяко завършващо с риторичен въпрос.

„Господ е моята светлина... моето спасение... защитата на живота ми.“ Интересното е, че Давид казва, че Бог е всичко това. Господ не просто дава тези неща. С други думи, **псалмистът претендира за самия Бог, а не за делата Му.** Давид познавал лично Бога. За Давид, Господ беше много личен, винаги присъстващ Приятел и Помощник, а не някакво далечно Божество – безлично, абстрактно, теологично Същество, което се крие високо над облаците. Не, Давид виждал Господа като свой верен спътник.

Заради присъствието на Господа, което означавало за Давид повече от всичко друго, композиторът пита: *„От кого да се боя... от кого да се страхувам?“*

Тук еврейската дума за „боя“ е често срещан: *yarah*. А думата за „страх или ужас“ (*rachad*), което означава *„да бъдеш в страхопочитание, да бъдеш изпълнен със страх“*, е по-рядко срещана. Господ Бог бил толкова значим, толкова впечатляващ, толкова изключително важен за Давид, че за него нищо и никой друг не му вдъхвал благоговение.

Намирам за окуражаващо, че Псалм 23:1 заявява: „*Няма да искам*“ (в нашия превод е „*няма да остана в нужда*“ Д.Пр.), а Псалм 26 заявява: „*Няма да се плъзна*“ (KJV). А сега Псалм 27 казва, „*няма да се страхувам*“. Във всеки случай **само в присъствието и снабдяването на Бога**, композиторият намира това, което му липсва.

След като обмисля достатъчността на своя Бог, Давид си припомня миналите победи на Господа над Неговите врагове.

*„Когато злодеите дойдоха върху мен, за да погълнат плътта ми,
моите противници и моите врагове, те се спънаха и паднаха.
Въпреки че множество се разположи срещу мен,
сърцето ми няма да се страхува;
въпреки че войната се надига срещу мен,
въпреки това, аз ще бъда уверен.“ (27:2–3)*

Обърнете внимание на конкретните случаи на потенциален страх: "*злодеите... противници... врагове... множество... войната.*" Каква мрачна сцена! И ще забележите, че тези неща не са просто възможности; те били реалности. Той казва "*когато*", а не "*ако*". Той действително се изправил пред тези опасности.

Обърнете внимание на две наблюдения. **Първо**, вижте интензивността на конфликта: злодеите дойдоха „*да погълнат*“ (27:2); „*множество*“ било дошло да "*се разположи срещу мен*" (27:3); „*войната се надига срещу мен*". Това не е било леко страдание. **Второ**, вижте отговора на псалмиста в последната фраза на стих 3. Въпреки тези опасности, както минали, така и бъдещи, той казва: „*аз ще бъда уверен*“. На иврит се казва буквално „*Аз съм уверен!*“ Опасностите били идвали и преди, но опасността оставала неизбежна. Напрежението се повишавало. Предстояли тежки дни. Давид имал всички основания да трепери в сандалите си... **но той стоял твърдо!**

Еврейският термин, използван от Давид, преведен като „уверен“, не означава да разчитащ на себе си или да си смел, човешки погледнато. На иврит означава „*да се доверяваш, да си сигурен, да имаш сигурност*“. Неговият арабски аналог е живописен: "*да се проснеш с лице към земята, да легнеш на земята*". Смисълът, който искам да разбера е, че източникът на увереността и стабилността на Давид **не е била собствената му сила, а Бога**. Неговият Господ бил единствената му основа за непоклатима стабилност. **Каква непоклатима основа!**

Докато живеел под силен натиск и трудности, смелият мисионер във вътрешния Китай, Хъдсън Тейлър, веднъж написал: „*Няма значение колко голям е натискът. Това, което наистина има значение, е накъде действа натискът – дали застава между теб и Бога, или те притиска по-близо до сърцето Му.*”

Изправяне пред страха с песен на вярата

Псалм 27:4-6

Когато страхът ни държи в ледената си хватка, ние бързо се обръщаме към самосъхранение. Надяваме се да избегнем загубата, да избягаме от болката или да измамим смъртта. **Но не и Давид!** Неговият състав, запазен за нас като Псалм 27, **давал приоритет на вечните въпроси**. Стихове 4-6 се въртят около идеята за желанието на Давид да поддържа постоянно, интимно общение със своя Господ.

*„Едно нещо поисках от Господа, което ще потърся:
да живея в дома Господен през всичките дни на живота си,
да гледам красотата на Господа
и да размишлявам в Неговия храм.
Защото в скръбен деня Той ще ме скрие в скинията Си;
в скришното място на шатрата Си Той ще ме скрие;
Той ще ме вдигне на скала.
И сега главата ми ще се издигне над враговете ми около мен
и ще принесе в шатъра Му жертви с радостни възгласи;
ще пея, да, ще пея хваления на Господа.“*

Забелязахте ли, че местоимението от първо лице единствено число се използва често? Тя е изтъкана в тези стихове – **аз, аз, мой**. Това е свидетелството само на Давид. Това е писмен разказ за личния живот на един човек, за неговите лични борби с ежедневието на живота. Това не е публичната фигура Давид; **Давид е сам пред своя Бог**.

Също така забелязвам, че Давид казва: „*ще пея, да, ще пея хваления на Господа.*“. Това е резултат от поддържането на близко ходене с Господ. Ефесяни 5:18 ни заповядва да бъдем „*изпълнени с Духа*“, **за да позволим** на Божия Дух **да ни контролира** – нашето мислене, мотиви, нагласи, дейности. Това е вертикално общение в най-добрия му вид! **Когато дадем пълен контрол на Светия Дух**, Той обещава, че

ние ще получим:

- мелодично сърце – пеене! (Ефесяни 5:19)
- благодарствено отношение - благодарене! (5:20)
- покорен дух – подчинявайте се един на друг! (5:21)

Кога за последен път сте избухвали съвсем сам **в песен на благоговейно доверие**? Мисля, че е тъжно, че християнската песен рядко се чува **извън сградата на църквата**. Животът в общение с Господ трябва да предизвика спонтанни мелодии да избухнат през деня и нощта. **Колко насърчително е да пеем нашата вяра!**

Търсене на Божията помощ

Псалм 27:7-12

Въпреки че първият отговор на Давид на страха не е бил паническа молба за помощ, той не живеел в отричане. Той просто избрал да отпразнува Божията сила и да си припомни миналите Му триумфи. В крайна сметка обаче Давид помолил Господа за това, от което се нуждаел. Тъй като не бил уплашен, той изрази желанията си с интензивна емоция.

Молба за нуждите

7: „*Чуй, Господи, когато викам с гласа си
смили си над мен и ми отговори.*

8: *Когато Ти каза: "Търси лицето Ми", сърцето ми Ти каза,
„Твое лице, Господи, ще търся.“*

9. *Не скривай лицето Си от мен
и не отхвърляй слугата Си с гняв;
Ти ми беше помощ;*

*не ме напускай и не ме изоставяй,
О, Боже на спасението ми!*

10. *Защото баща ми и майка ми ме изоставиха,
но Господ ще ме вземе.*

11. *Научи ме на пътя Си, Господи,
и ме води по равен път
поради враговете ми.*

12. *Не ме предавай на желанието на моите противници,
защото лъжесвидетели се надигнаха против мене,
и такива, които дишат насилie.“ (Псалм 27:7–12)*

Вместо да ровим в тези стихове един по един, нека ги разгледаме изцяло. Искам да погледнете назад и да обърнете специално внимание на заповедите в тези стихове.

Стих 7: „*Чуй... смили си над мен и ми отговори!*“

Стих 9: „*Не скривай лицето Си... не отхвърляй ... не ме напускай и не ме изоставяй!*“

Стих 11: „*Научи ме... и ме води!*“

Стих 12: „*Не ме предавай на . . . моите противници!*“

Не откривам, че Давид се успокоява, прозявайки се и произнасяйки половинчатата молба. Тук почитам смелост - решителен, позитивен подход към Бога. Той представя респектираща поредица от много практически заповеди. С незащитена и необузdana жар, авторът на песните заявява исканията си, **знаейки, че те са в съответствие с Божията воля**. С други думи, Давид не и поискал нищо, **което Бог вече не е обещал**. Би било добре да подражаваме на възвишеният псалмист, като използваме този вид молитва днес. В крайна сметка Господ вече искал да изпълни тези молби. Чуйте още три стиха по същата тема:

„*Затова нека се приближаваме с увереност към престола на благодатта, за да получим милост и да намерим благодат, която да помага във време на нужда.*“ (Евреи 4:16)

„*Ефективната молитва на праведния човек може да постигне много.*“ (Яков 5:16)

„*Не се безпокойте за нищо, но във всичко чрез молитва и молба, с благодарност нека вашите искания да бъдат известни на Бога.*“ (Филипяни 4:6)

Докато чета тези изявления, аз съм укоряван, **заради колебливостта и липсата на плам** в твърде много от нашите молитви. **Липсва ни уверена смелост в нашите молитви**. Трябва да питаме така, сякаш го мислим! **Нашият Господ е доволен, когато молим смело и без съмнение**.

Преди да преминете към последната строфа от песента на Давид, обърнете специално внимание на стих 10. „*Защото баща ми и майка ми ме изоставиха, но Господ ще ме вземе.*“ Сгушено в списъка с молби, тук ние намираме кратко, откровено признание от сърцето на Давид. Поради някаква неразкрита причина, родителите му го **"изоставиха"**. Оригиналната еврейски дума означава „*да напусна, да дезертирам, да изоставя*“. Намирам за интригуващо, че **собствените родители на Давид изоставили сина си, въпреки че той**

бил благочестив човек. (Виждаме колко силна е нашата привързаността към нашата представа за нещата, поради която сме готови даже да изоставим собственото си дете. А бащата на Блудния син не е постъпил така. Д.Пр.) Също толкова интересна е сигурността на Давид, когато той заявява: „но Господ ще ме вземе“.

Спомнете ли си вълнуващите думи от Исаия 49:15-16? Каква надежда предлагат те!

15. „*Може ли жена да забрави кърмачето си и да не се смили над сина на утробата ѝ?*

Дори те да забравят, но Аз няма да те забравя.

16. *Ето, написах те върху дланите на ръцете Си.*“

Говорейки от името на Бога, пророкът казва, че майките могат да забравят своите невръстни бебета, **но Господ не забравя нито едно от Своите деца.** Това, приятелю, включва и теб.

Изоставен ли сте? Родителите ви обръщали ли са се срещу вас? Въпреки, че сте се опитал да поддържате добри отношения с тях, дали те не са прочели вашите съобщения? На различна дължина на вълната ли са? **Откажете да станете горчив.** **Потърсете сигурността, която вашият Господ ви обещава.** Няма от какво да се страхувате, защото имате Този, Който е победил страха. Неговата грижа е последователна от грижата на родителите ви.

В очакване на Бога

Псалм 27:14

Викът на Давид за помощ не завършва с разказ за Божието внезапно и чудотворно доставяне. Вместо това, авторът на песни се ангажира да прави това, което е най-малко естествено за хората, които се страхуват. **Той решил да не прави нищо.** **Той избрал да чака Бога.** Прочетете това отново - на глас.

Увещание да чака

„*Чакай Господа; Бъди силен и нека сърцето ти да е смело; Да, чакай Господа.* (Псалм 27:14)

Това е подходящо заключение, но е напълно неочаквано. Давид увещава себе си да изчака! Той осъзнал, че напрежението няма да го напусне изведнъж. Знаел, че враговете му няма да се обърнат и да си тръгнат, веднага след като той се изправи, след като е коленичил. Той бил достатъчно реалистичен, за да знае, че всичко, което си струва да има, си струва да се чака. И така, в последните редове на песента си, той си казва да се отпусне, да влезе в Божиата почивка, да спре със собствените си дела. (Вж. Евреи 4:9–11.) Силата и смелостта се развиват по времето на изпитание, а не след като то приключи. Чакането на Бог е от съществено значение.

Терминът „чакам“ е от еврейския глагол *kawah*, който в крайна сметка носи идеята за нетърпеливо търсене на нещо. Първоначално този глагол е означавало „да усуквам, разтягам“. Формата на съществителното име означава "линия, шнур, нишка". Буквалното определение се превърна в словесна картина, включваща напрежение или нетърпеливо очакване. Исаия 40:31 използва същия термин: „*Но онези, които чакат Господа ще придобият нова сила.*“

Ако очаквате Бог да работи тази седмица, продължавайте да чакате! В чакането ще дойдат сила и смелост. Призовавам ви да преглеждате истините в Псалм 27 всеки път, когато се изкушавате да се страхувате. Не ставайте парализиран и неефективен. Извадете себе си от меленето на страха! Гледайте на всяко заплашително обстоятелство, като на възможност вие да растете във вярата си, вместо да се оттеглите. Как да стане това? Следвайте примера на Давид.

Първо: Спомнете си това, което знаете, че е истина за Бог.

Второ: Изразете смело това, от което имате нужда.

Трето: Чакай. Нека страховитото обстоятелство се превърне в Божия възможност да ви укрепи.

Замръзнал от страх

Псалм 27

Един от най-парализиращите проблеми в живота е страхът. Страховете ни са насочени в толкова много области: страх от неизвестното, страх от бедствия, страх от болести и смърт, страх от хора, страх от загуба на работата ни, страх от вражески атаки, страх от това да не бъдем неразбрани... или отхвърлени... или критикувани... или забравени... или да бъдат малтретирани. Това, което влошава нещата е, че често се случва точно това, от което се страхуваме. Понякога е по-лошо, отколкото сме очаквали! Познавам моменти, когато съм се чувствал почти парализиран от чувство на паника. Когато страхът ни хване здраво, ние ставаме негова жертва.

Това ми напомня за мой приятел, когато учех в колежа, който няколко лета работеше в строителна бригада, строяща голяма болница в Далас. Беше му възложено да работи на 12-я етаж и да помага на заварчик, който заварявал подовата конструкция от огромни стоманени греди. Толкова уплашен да не падане, моят приятел буквално всеки ден треперел от страх, въпреки че не го признавал на никого. Един

горещ следобед заварчикът вдигнал очи и забелязал, че мъжът трепери в ботушите си. Той извикал: "Страх ли те е, сине?" Студентът заекнал: „С-с-страшно съм уплашен! О-о-опитвам се да ти кажа от д-д-две седмици, че н-н-напускам!“ Той бил замръзнал от страх!

Ако страхът се е превърнал във вашето ежедневие, Псалм 27 трябва да се окаже много полезен. Това е песен, предназначена да премахне болката от това ужасно мелене.

Пасажът и неговият модел

Внимателният прочит на песента на цар Давид ще разкрие контраст между първата половина (27:1–6) и втората половина (27:7–14). Първите 6 стиха звучат с възхвала, увереност, победа и дори пеене, докато последните 8 стиха са изпълнени с нужди - всъщност те са списък с хранителни стоки с искания. Вижте изразите, които Давид използва в своята композиция:

Стих 7: „*Чуй, Господи ... и отговори ми.*“

Стих 8: „*Лицето Ти, Господи, ще търся.*“

Стих 9: „*Не се крий... Не отхвърляй... Не ме напускай, нито ме изоставяй.*“

Стих 11: „*Научи ме... Господи.*“

Тези древни текстове сякаш трептят **в пълна зависимост**.

Докато разглеждаме отговора на Давид на страха, позволете ми да посоча цялостната структура на псалма.

Декларация на възхвала (27:1–6)

Молба за нуждите (27:7–13)

Увещание да чакаме (27:14)

Той първо заявява това, което знае (27:1-6). След това той казва това, от което се нуждае (27:7–13). И накрая, той се ангажира да чака Бог (27:14).

Надежда отвъд провала

1 Петър 1:3

„*Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, който според голямата Си милост ни направи да бъдем родени отново за жива надежда, чрез възкресението на Исус Христос от мъртвите.*“ (1 Петър 1:3)

Рядко от Божиите герои в Библията ще се появи някой, който е живял живот **без провал**. Вземете Петър, например. Щом прочетете името, вие си спомняте историята му. Петър преживявал екстремни върхове и провали на живота си – от дните, прекарани в благословено общение с Христос... до сърцераздирателната ерозия на лоялността, когато той се отрекъл от Господ. Не веднъж. Не два пъти. **Три пъти**. След като осъзнал провала си, Библията казва, „*той излезе и плака горчиво*“ (Лука 22:62).

Можете ли да си спомните провал, който е бил толкова драматичен и толкова плачевен за вас, че едва ли има нужда да ви се напомня онези чувствата? Спомням си думите на Бетси тен Бум: „*Няма толкова дълбока яма, от която Той да не е още по-дълбок.*“ Колкото и мрачен, дълбок и трагичен да е вашият провал, **Той е готов да отиде в дълбините му с вас**.

Това важело и за Питър. Обърнете се към Лука 22. След изненадващото предупреждение за атака на Сатана, Исус казал на Петър следният факт: „*Молих се за теб, за да не отслабне твоята вяра.*“ След това имало завоалирано успокоение: „*А ти, когато се обърнеш отново...*“ След това последвала заповед: „*Укрепи братята си*“ (22:32).

Какво предполага това? Това предполага, **че Петър е щял да се провали**. „*Когато се обърнеш отново.*“ „*Като се върнеш по стъпките си*“ е друг начин, който някой друг би казал. „*След като се обърнеш отново*“, Исус казал: „*използвай това, за да укрепиш братята си*“. Исус познавал Петър до мозъка на костите му. Той знаел, че **Петър ще се провали отново**, но се молел Петър **не остане паднал**. Исус обичал Петър – дори в точката на най-дълбоката му слабост.

Как Той доказал тази любов? Марк 16:6-7 отговаря на този въпрос. След Възкресението, докато жените стояли при гроба, един ангел им каза: „*Не се чудете; вие търсите Исус Назарянина, който беше разпнат. Той възкръсна; няма го тук; ето мястото, където Го положиха. Но идете, кажете на учениците Му и на Петър.*“

Не е ли чудесно това? „*Не забравяйте Питър. Той е последният, който си мисли, че аз някога ще искам да говоря с него отново.* **Кажете на Петър!**“ Каква благодат!

Някъде между времето, когато Петър се провалил и това ангелско съобщение имало процес, по време на който Петър се потопил в угризения, желяйки да може да поправи грешката си... но не можел. И някъде по средата, той чул Господ да му казал: „*Петре, прощавам ти. Разбирам. Използвай провала си и Моята прошка, за да укрепиш братята си.*“

Поради това, по-късно Петър успял да напише следните думи на ранните християни:

„Нека благодатта и мирът бъдат ваши в най-голяма степен. Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, който според голямата Си милост ни направи да бъдем родени отново за жива надежда чрез възкресението. (1 Петрово 1:2-3)

Защо възкресението означавало толкова много за Петър? Тъй като при възкресението името на Петър било споменато и Господ с нежна милост казал: „*Кажми му, че се върнах*“.

1 Петрово е писмо с голяма надежда, написано от човек, който я е изпитал! По времето, когато написал това писмо, Петър бил стигнал до мястото, където не само отново бил на сцената, но е бил и силно ангажиран с формирането на ранната църква.

Това може да се случи и на вас. Точно както провалилият се и опростен Петър, **вие можете да намерите нова надежда въпреки провалите си.** Ако сте вярващ, вие сте роден отново за жива надежда чрез възкресението на Исус Христос от мъртвите (1 Петрово 1:3).

Каква нежна милост! Каква триумфална благодат! **Провалът не е вечен.** Бог е специализиран в прошката и надеждата. Той може да използва дори най-лошите ви провали по мощен начин. (*Руският маршал Суворов е казал: „За един бит войник, четирима небити войници давам.“ Битият войник е изживял болката от поражението и много по-силно ще се бие, да не бъде победен отново. Д.Пр.*)

Изберете радостта

Псалм 100:1-2

Псалм 100 не губи време с предварителни думи. Вместо да се опитва да убеди читателя да хвали Господ за Неговата доброта и нашите много благословии, композиторът издава 3 заповеди в първите 2 стиха.

Заповедите

„*Възкликнете радостно към Господа!*“ (100:1). Това е най-доброто начало! Еврейският текст минава направо към въпроса. Всъщност думата "радостно" не се появява на иврит. Буквално преведено, това е "*Възкликнете към Господа!*" Думата „възкликнете“ произлиза от еврейска дума, означаваща „да вдигна шум, да издавам звук (като на тръба)“. Композиторът призовава за онзи вид вик, който изригва от човек, който е изпълнен с толкова радост, че не може да съдържи емоциите си; това е видът необуздало викане, което чувате от фенове на футболен мач. Той всъщност казва: „*Възкликнете в радостно одобрение към Бога!*“

Трудно е да си представим да се чувстваме толкова радостни за Господ, нали? Нека си признаем; кога за последен път викахте като спортен фен заради нещо, което сте прочели в Писанието? Кога сте стискали юмруци и крещели след проповед за качествата на Бога? Не предлагам да станем харизматични; но със сигурност трябва да почувстваме известно вълнение, поне малко радост. Понякога Господ прави неща, които се противопоставят на естественото обяснение, постигайки нещо, което напълно надхвърля нашите възможности. Когато Той идва да ни спаси, не приемайте това мълчаливо. Извикайте към Него. Издигнете гласа си в хваление! Правейки това, ние противодействаме на тази неблагоприятност, която толкова лесно може да влезе в нас.

„*Служете на Господа с радост*“ (100:2). Здравословен признак на благодарния живот **е служенето на другите хора.** Малко решения са по-ефективни за облекчаване на ежедневието на неблагоприятността от служенето на другите. Когато вършим Божието дело, ние служим на Него, а не на местната църква, не на началника на някакъв отдел, не на пастора или на някакъв съвет. **Ние служим на Господа. На Него се покланяме и за Него работим** – не на хората! И моля, обърнете внимание, че мотивацията не е нито недоволство, нито чувство за вина; ние сме призвани да служим „*с радост*“. Еврейският термин за тази фраза се използва, за да опише приятни неща, които носят щастие.

Сега нека станем реални за момент. Невинаги ви се слугува. И все пак чакането, докато се почувствате благодарни, (*и тогава да започнете да служите Д.Пр.*) не е добър план; **така вие никога няма да служите!** (Пиша от личен опит.) Псалмът **не предполага**, че трябва да служим, **само когато сърцата ни са изпълнени с радост.** Напротив, **заповядано ни е да служим независимо дали радостта скоро ще последва.** Всъщност, когато започна да се самосъжалявам или отношението ми стане цинично, аз знам, **че е време да служа на някой, който е в още по-лошо състояние от моето.** Не след дълго радостта ще изтласка негативността от сърцето ми.

„*Елате пред Него с радостно пеене*“ (100:2). Нека просто подчертая думата „*радостно*“. Разбирам, че Бог предпочита да бъдем щастливи хора, радващи се в Неговото присъствие, тъй като Той го е споменал във всеки ред от този псалм досега.

Радостен ли сте? Наистина, лицето ви приятно ли е - често ли се усмихвате? Очите ви разкриват ли радостен дух отвътре? Когато пеете в църквата, например, с радост ли е? Следващият шанс, който имате, хвърлете поглед към шофьора в следващата кола на магистралата. Той никога не се усмихва! Погледнете

дамата пред вас или зад вас в магазина за хранителни стоки. Без усмивка... никаква радост.

Време е да се разведриете! В крайна сметка, **радостта е въпрос на избор**. Облечете свидетелството си с истински дух на радост! Действа добре на сърцето и е наистина заразно.

Култивирайте взаимоотношения с Бога

Псалм 100:3-4

Псалм 100 е разширена заповед за поклонение на Господ, даваща конкретни инструкции за следване. Първите 3 заповеди в 100:1-2 са пряко свързани с култивиранието на дух на радост. Следващите 4 **ни призовават за нашия отговор на самоличността и характера на Господа**. Ще разгледаме първите 2 от тези команди.

„**Познайте, че самият Господ е Бог**“ (100:3). На пръв поглед това изглежда като странна заповед. Внимателното изследване на еврейските думи ще ни помогне да се изясним, какво всъщност казва псалмистът.

Еврейската дума, преведена като „**Познайте**“, е *yaad*. Когато се използва по отношение на човек, той означава лично, опитно познание, а не просто разпознаване. Това е същият термин, използван от библейските автори като евфемизъм за полов акт (вижте Битие 4:1; 19:8; Числа 31:17, 35; Съдии 11:39; 21:11; 3 Царе 1:4; 1 Царе 1:19). Нашето познание за Бог трябва да бъде лично и чрез опит, а не просто теологично.

Думата „Господ“ превежда личното име на Бог, представено на иврит с четирите съгласни YHWH и се смята за твърде свято, за да се произнася на глас. Може би си спомняте, че се основава на глагола „Аз съм“, Го идентифицира Го като Бог, което действително съществува. Късният християнски философ **Франсис Шейфър** Го нарече „Богът, който е там“ (за разлика от всички богове, които не са!). (Превел съм неговата книга „**Той е там и Той не мълчи**“). Можете да я намерите на <https://methodist.bg/%d0%ba%d0%bd%d0%b8%d0%b3%d0%b8//> Д.Пр.)

„**Самият**“ служи за изтъкване на YHWH като субект на глагола, като подчертава, че никое друго име не отговаря на изискванията за това разграничение. Изречението може също така да бъде преведено, „Знай, че YHWH, Той е Бог“ или „Той единствен е Бог“. Харесва ми допълнителната квалификация, използвана от един съвременен автор на песни: „Той е Бог (а аз не съм!)“

Английската дума „Бог“ в края на стих 3 преведена от еврейската дума *elohim*, подчертава величието на Бог, подобно на това да наричаш краля „Негово кралско височество“. Така че, когато съберете цялата заповед заедно, тя може да бъде перифразирана така, "**Познайте от личен опит, че само YHWH е суверенният Бог на всички**." Виждам две последици от практическо значение тук.

Първо, Бог е суверенен над всеки от нас, **поотделно**. Той не е просто владетел на вселената, владеещ галактиките и способен да командва силите на природата. **Той е моят суверен. Той е вашият цар.** Той е шефът; **ние отговаряме индивидуално пред Него**. Когато се предадем на този факт, животът става много по-лесен за разбиране и радостта заема мястото на разочарованието.

Второ, **познанието ни за Бога** като наш суверенен Господ **трябва да бъде придобито чрез личен опит**. Това предполага лична връзка, в която Той води, а ние следваме. И чрез този непрекъснат обмен решението да Му се доверите се превръща в твърда, непоклатама увереност. **Уверените хора са радостни хора**.

„**Влезте през портите Му с благодарност и в дворовете Му с хваление**“ (100:4). Какво иска да каже псалмиста? За какво се отнасят "**портите**" и "**дворовете**"? Има две възможности. Първо, може да се отнасят до крепостта на владетел, където той съди, решава дела и предоставя услуги. Ако е така, поканата е да влезете в голямата зала с възхвала и благодарност, вместо да търсите нещо от Владетеля.

Втората възможност е препратка към храма, мястото, където Божият народ се приближавал до Господа. В Стария завет неземният блясък на Неговата слава - наричан шекина от евреите - изпълваше най-святото място в храма (2 Летописи 5:14 и 3 Царе 8:10-11). Храмът имал порти и дворове, които давали достъп до Божието присъствие.

Тъй като Исус Христос удовлетворил всички изисквания на храмовите ритуали, ние вече не отиваме на определено място, за да се срещнем с Бог. Днес ние се покланяме „**в дух и истина**“ (Йоан 4:23). И така, как да влезем в Неговите порти и Неговите дворове? Какъв е нашият достъп до Неговото присъствие днес? **Отговорът е - молитва**. Евреи 4:16 ни кани да се „**приближим**“ до Божия престол. Чрез молитвата ние идваме в самото присъствие на Бог. Този псалом ни казва да се приближаваме към Господ с благодарност и хвала. Понякога е добре да запазим молбите и молбите си за друг път и да потърсим публика **с единствената цел на похвала**.

Благодарете и хвалете

Псалм 100:4

Псалм 100:4 съдържа две заповеди. И двете заповеди ни подтиква да говорим директно на Господ.

„*Благодарете Му*“ (100:4). Еврейската заповед „*Благодарете*“ е глагол, който означава „да изповядам, възхвалявам, признавам, възхвалявам, благодаря“. Това е нещо повече от просто „Благодаря, Боже, за благословиите“. Това изобразява някой, който **назовава конкретните причини** за благодарност, разказвайки история с **Бога като герой**. Правим това, когато разказваме на приятел за особено добър лекар, който е излекувал дълготрайна болест. Ние бликаме от подробности и благодарност. Чувстваме се неспособни да кажем достатъчно добри неща за лекаря. По същия начин това „благодарение“ буквално не може да каже достатъчно за Господ и това, което Той прави.

Ако търсите знаци от последните дни, тогава внимавайте за неблагодарност. Второ Тимотей 3:1-5 изброява „неблагодарните“ в списък с нагласи, които ще бележат мрачните дни преди края на времето. **Пазете се от непризнателно и неблагодарно поколение!** Култивирането на благодарно сърце не е малко задължение към Бога.

„*Благославяйте името Му*“ (100:4). Еврейската дума благославям е от *barak*, означава „коленича, хвала, поздравявам“. Идеята е да се покаже почит и уважение към Бога, признавайки името Му за по-високо от всяко друго име. В Древния Близък изток човек, който „благославя“ висшестоящ, го прави, докато се покланя или коленичи. След това той или тя изразява желание удостоената личност да има власт, просперитет, дълголетие, успех и т.н. Разбира се, Господ вече притежава цялата сила, просперитет, дълголетие и със сигурност ще успее във всичко, което реши да направи; като „*благославяме името Му*“, ние утвърждаваме Неговата сила и доброта и се ангажираме да се присъединим към Неговото дело.

Двете действия, „отдаване на благодарност“ и „благославяне на Неговото име“ имат специално значение, дълбоко вкоренено в обичаите на Древния Близък Изток. Да получите гостоприемството на благородник и да произнесете благословия в замяна, **ефективно установява съюз**, задълженост за цял живот, която свързва двама души в връзка на приятелство. В този случай псалмистът ни призовава **да се обвържем с вярност на върховния Цар**.

Заради кой е Бог

Псалм 100:5

Призовавайки целия свят да се присъедини към него в песен, псалмистът обявява причината, поради която Бог заслужава всеобща благодарност и възхвала. Неговата обосновка за честване от целия свят се основава на 3 факта за характера на Господ.

Причини за заповедите

Факт 1: Той е добър. Псалм 100:3 ни казва, че „*Той е Бог*,“ Той е единственият Създател и Властелин на вселената; този последен стих 5 ни казва: "Той е добър." Стих 3 заявява Неговата позиция и роля; стих 5 описва качеството на Неговия характер. Еврейската дума *tōv* означава „приятен, благосклонен, възхитителен, добър“. Колко различна е тя от днешната представа, която много хора имат за Бога. Той не е раздразнен тиранин, който крачи из небесните етажи и търси причини да разбие живота ни или да потуши щастието ни – като някакъв небесен побойник с тояга в ръката Си. **НЕ!** Той е добър. И Неговите заповеди са за наше добро. Любовта мотивира всяка Негова дума и дело.

Факт 2: Неговата любяща доброта е вечна. „Любяща доброта“ е най-добрата английска фраза за превод на еврейската дума *chesed*, но тя е крайно недостатъчна. *Chesed* е може би най-важната дума в целия Стар завет, **защото тя ефективно обобщава характера на Бога**. Тази цветна дума е толкова пропита от еврейската култура и теология, че няма еквивалент на други езици. Това обяснява защо *chesed* е преведен от различни преводи като „милост“, „доброта“, „любяща доброта“, „любезност“ и други. То описва Божията заветна любов към Неговия народ – страстна, милостива, преследваща, неумолима доброта, **която пренебрегва тяхната неспособност да Му се отплатят или дори да отвърнат на любовта Му**.

Библията е пълна с прекрасни, вълнуващи истории, които показват *chesed* в действие. Мисля за изключителната лоялност на Рут към нейната свекърва Ноемин (Рут 1:16-17). Мисля си за Йонатан, сина на цар Саул, и как той прояви изключително приятелство към Давид, **въпреки огромната лична цена, която той е платил: правото да наследи Саул като цар (1 Царе 18:1). И когато в крайна сметка станал цар, Давид проявил изключителна милост към Мемфивостей, сина на Йонатан (2 Царе 9:7)**. Разбира се, нямаме по-голям пример за доброта от самия Бог, който демонстрира любовта Си, **като станал човек в лицето на Исус Христос**.

Бог ни обича и приема такива, каквито сме, знаейки, че няма начин да изплатим дълга на изключителна доброта. Неговата безусловна любов и приемане стоят зад всяка Негова заповед. Нещо повече, нищо няма да отмени или компрометира **Неговата любов към нас; тя трае вечно**.

Факт 3: Той е верен на всички поколения. Господ не е пристрастен. Бог, който заповядва, е справедлив и верен на всички поколения. Той не направи предложение за ограничено време на едно поколение само за да го отмени от следващото. **Той няма фаворити**. Неговите заповеди и обещания се

отнасят за всички хора през цялото време, защото Бог никога не се променя. Той остава последователно верен.

Обърнете внимание, че псалмистът не призовава този радостен отговор към Бог като просто наша част от сделката. Ние не хвалим и не се покланяме на Господ заради това, което получаваме в замяна. Той призовава за поклонение като естествен отговор на нашия опит от първа ръка за Божия характер. Разбира се, това се основава на презумпцията, че всъщност имаме опит от първа ръка за Божия характер!

Почит и почитеност

Псалм 101:1-2

Веднъж чух президента на една семинария да изразява загрижеността си за училището, като каза: „Страхувам се, да не се окаже, че ние създаваме възпитаници с голям брой вярвания, но те не са достатъчно убедени“. Убеждението дава гръбнак на вярванията. Понеже Давид не бил доволен от набора от богословски истини, които се въртели в главата му; той ги приковал към конкретни убеждения. Сякаш той казва в Псалм 101:1-4, „Аз съм отдаден на Божията цел, каквато и да е тя“. В тези четири стиха той изброява 4 велики качества, които вярващият трябва да притежава, за да открие ясната посока. Всяко от тях атакува безцелния начин на мислене. Стихове 1 и 2 описват качествата почит и почитеност.

Почит

„*Ще тея за любяща доброта и справедливост, на Тебе, Господи, ще тея хваления.*“ (101:1)

Наблюдавайте какво възхвалява Давид чрез песен: любяща доброта и справедливост. Тези две качества не само определят Бога, те представляват водещите ценности, чрез които Той иска светът да работи. Много години по-късно пророк Михей ще напише,

„*Какво Господ изисква от теб:*

да вършиш справедливост, да обичаш с любяща доброта и да ходиш смирено с твоя Бог?“ (Михей 6:8)

Първата ценност, преведена като „*любяща доброта*“, е еврейската дума *chesed*. Тя съчетава идеите за необикновена и безкористна милост, любов, приятелство, доброта и лоялност. Новозаветната идея за благодатта улавя духът на *chesed*. Придружаващата еврейска дума, преведена като „*справедливост*“, е *mishpat*, която обозначава *подредено, справедливо управление на правителството*; тя описва онова качество на гражданското управление, което позволява на всеки да живее мирно и продуктивно.

Давид решил да превърне тези две качества на Бога в песента на живота си. Той се ангажирал да им позволи те да оживяват всяко негово решение и всяка негова връзка.

Почтеност

„*Ще внимавам по пътя на почитеността.*

Кога ще дойдеш при мен?

Ще ходя в дома си с почитеност в сърце си.“ (Псалм 101:2)

Първата част на този стих е свързана с обществената почитеност, като Давид буквално казва: „*Ще внимавам по пътя на почитеността*“. Оригиналната еврейска думан, преведен като „*безупречност*“ или „*почтеност*“, означава „*да бъдеш цял, завършен, свършен*“. Тя носи със себе си идеята да бъдеш напълно честен, напълно здрав. Царят на Израел знаел, че животът му пред хората трябва да бъде солиден и честен, за да може царството да остане силно.

Втората част от този стих е свързана с личната почитеност – той споменава, че е почтен в „*дома си*“ и в „*сърце си*“. Почтеността е свързана с истинността, която не се променя в зависимост от публиката или мястото.

Живот с цел

Псалм 101:1-8

Някои хора сякаш се носят безцелно през живота, без да се насочват в конкретна посока. Без ясно дефинирани цели не е изненадващо, че мнозина възприемат начин на живот, в който липсва определение и цел. („*Няма по пътя вятър за кораб, който не знае за къде плава*“ – римска погов. Д.Пр.)

Познавам някои хора, които приемат живота такъв, какъвто идва; нищо страшно. Напомня ми за времето, когато бях поканен да говоря в един университет. По пътя към залата срещнах студент, който очевидно беше апатичен. Надявайки се да вкарам малко искра в плановете му след дипломирането, му зададох няколко въпроса. Никога няма да забравя отговора му на въпроса ми: „*Къде отиваш? Какви са плановете ти?*“ Без никакво колебание той отговори: „*Планове? Е, ъ-ъ, отивам на обяд.*“

Колко типично за онези, които са хванати в мелницата на безцелното! Те живеят от едно хранене до следващо, без много да се притесняват, отвъд вечерните телевизионни програми. Те се носят през живота като малка лодка в бласто.

Според обяснението след заглавието, това е песен на Давид, **чийто живот е бил ръководен от конкретна цел**. Той разбрал Божия план за него и освен временното му изпадане в непокорство, **той вървял по пътя, определен за него**. Той вземал решения **в съответствие с определената му цел** и служил вярно на Господ много, много години. Той наистина бил „*човек по Божието сърце*“.

Може би повече от всеки друг откъс от Библията, тези 8 стиха обясняват житейската философия на Давид. Всъщност подходящо заглавие за Псалм 101 може да бъде „*Изявлението на вярата на Давид*“. Това е неговото кредо. То декларира неговите духовни цели.

Давид се посветил на това кредо безрезервно. Разбира се, понякога той се провалял, отклонявал се от курса, **но винаги гледал към пътеводната звезда**. В този псалм няма ни най-малка следа от дипломатически компромис или колебание, има само прости, ясни и благочестиви думи. Следователно, всички, **които се надяват да живеят над бъркотията на безцелността**, е добре да видят как Давид решил да се живее.

Пасажът и неговият модел

Псалм 101 може да се нарече „**псалмът на решенията**“. Преброявам поне десет „Искам“ или „Ще“. Това ми напомня за изявлението на Исус Навин, когато народът на Израел искал да не се подчини на Господа: „*Изберете си днес на кого да служите... но аз и домът ми ще служим на Господа*“ (Исус Навин 24:15). В четири стиха Дейвид загатва „*но що се отнася до мен*“ и в пет стиха изброява решенията си „Аз искам“. След това, в стихове 5-8, той се обръща към своето царство, загатвайки „като за моя дом“ и изброява седем различни типа хора, като прави декларация за всеки един. Схемата може да изглежда така:

I. Що се отнася до мен: Решения (101:1–4)

1. Ще пея (101:1)
2. Ще обърна внимание (101:2а)
3. Ще вървя (101:2b)
4. Ще задам (101:3)
5. Ще знам (101:4)

II. Що се отнася до Моя дом: Декларации (101:5–8)

1. Клеветник (101:5а)
2. Горд (101:5b)
3. Верен (101:6а)
4. Безупречен (101:6b)
5. Измамник (101:7а)
6. Лъжец (101:7b)
7. Зъл (101:8)

Честност и чистота

Псалм 101:3-4

Псалм 101 назовава 4 велики качества, **които вярващият трябва да притежава**, за да разпознае Божията цел за живота си. **Без изясняване на виждането ни** за тези 4 добродетели, **объркването изобилства**. След като описва почитта и почтеността в стихове 1 и 2, песента продължава с още две богоугодни качества: честност и чистота.

Честност

*Няма да поставя пред очите си нещо безполезно;
мразя делата на онези, които отпадат;
тези неща няма да ме държат в хватката си.* (101:3)

Като цар, Давид имал политическата власт да определя всеки дневен ред и след това да ангажира ресурсите на целия народ, за да постигне целта си. Неговият предшественик Саул използва политическото си влияние, богатството на народа и мощта на израелската армия, за да преследва и убие Давид, когото Бог бил помазал за цар! Но Давид решил да избягва всяка недостойна цел и амбиция. Да направи нещо помалко неизбежно би довело до неговото „отпадане“ **от общение с неговия Господ**. Нещо повече, той решил да мрази „*делата на онези, които отпадат*“.

В Древния Близък изток да „мразиш“ нещо означава **да го отхвърлиш в полза на нещо друго**. Например Битие 29 разказва историята на двете жени на Яков и как той „обичал“ Рахил и „мразел“ сестра ѝ Лия. Думите показват избора на Яков да предпочита едната пред другата. Той не мразел Лия. Все пак той имал няколко деца с нея! (смисълът на еврейската дума „мразя“ е „*приоритет, предпочитание, поставяне на едно нещо пред друго нещо*“. Това обяснява прекрасно смисълът наказаното в Лука 14:26. Д.Пр.) Давид решил да върви по пътя на Господа път и да отхвърли делата на злите хора, на тези, които са отпаднали от Бога.

Чистота

Развратно сърце ще се оттегли от мен;

Няма да познавам зло.(101:4)

Досега Давид е решил, че ще бъде мъж на почитта, почтеността и честността. Сега той решил да бъде човек на чистотата, който не познава злото. Това трябва да е една от причините Бог да каже, че Давид е човек „*според Моето сърце*“. Наистина рядкост са онези хора в този свят, които могат да кажат това, което Давид казва в този стих.

Соломон, синът на Давид, също пише за стойността на личната чистота в Притчи 11:19–21:

19 *Който е твърд в правдата, ще достигне до живот, а който се стреми към злото, ще постигне своето собствена смърт.*

20 *Извратените в сърцето си са мерзост за Господа, а непорочните в живота си са Негова наслада.*

21 *Със сигурност злият човек няма да остане ненаказан, а потомците на праведните ще бъдат избавени.*

Не пропускайте последната част от този пасаж. **Чистият живот всъщност е духовна инвестиция, на дивидентите на която се радват вашите деца.** Бог има план за банкова сметка, в която сега вие правите вноски, **а вашите потомци по-късно ще се ползват от тази инвестиция.**

Не мога **да не подчертая** стойността на чистия живот. Ние имаме прекомерно любопитство към перверзията и злото. **Ние не само сме наясно с нечестият, но и с интерес сме привлечени от него.** Новинарските медии се възползват от този интерес, като подчертават злото в нашия свят. Те са открили, че общественият интерес е голям, когато става дума за нечисти, нечестиви дейности. Давид осъзнал обаче, че „порочното сърце“ ще доведе само до отслабване на неговия духовен живот.

Съпругата ми Синтия и аз познаваме един млад мъж, който се обучаваше за свещеник. Той срещна и се ожени за момиче, което беше славно спасено от нечисто минало. Тя била момиче на повикване, свързано с организиран кръг от проститутки в голям град. През тези години тя стигнала до дълбините на срама. Чрез поредица от събития, тя чула евангелието и отишла с вяра при Христос. След обръщането ѝ във вярата и последвалият брак с нашия приятел-свещеник, тя се озовала в изцяло нова среда. Вместо злото имало чистота. Веднъж тя сподели със Синтия огромното приспособяване, с което се сблъскала и трудността да забрави напълно миналото си. **Тя искала да го забрави, но злото имало начин да се задържа в съзнанието ѝ.** Може би това е причината Давид да е решил да „*не познава злото*“. (На младини свети Августин живял доста порочен живот, но след като станал християнин, решил да направи коренна промяна. Веднъж, вървейки по тротоара, той забелязал че насреща му идва една от бившите му любовници и бързо преминал на отсрещния тротоар. Тогава тя ми извикала през улицата, но той ѝ казал: **Не те познавам.** Д.Пр.) Системата на този свят **ни поставя щемпел**, което е следващото нещо, което е невъзможно да се изтрие. Колко по-добре е да си чист и неопитен, отколкото да бъдеш белязан от нечисти спомени, които бързо възпроизвеждат своите повторения в един миг.

Оставане на курса

Псалм 101:5-6

След като идентифицира четири качества, които трябва да култивира, духовният манифест на Давид в Псалм 101 продължава с няколко декларации, всяка от които има за цел да го държи на курса на вървене към неговата божествена цел. Давид вече не гледал навътре в себе си, а около себе си. Той се съобразявал с хората от своето царство и заявявал **своят предварително определен** отговор към различни видове хора.

Клеветникът

Който тайно клевети ближния си, него ще погубя. (101:5a) (Тук трябва подчертаем думата „тайно“. Защото казането на истина пред съдията, която оцелява ближния, не е клевета, а е истина. Ако съм свидетел на убийство и кажа пред съдията кой е убиецът, това не е клевета. Д.Пр.) Терминът „унищожавам“ идва от еврейска дума, означаваща „да сложа край“. Идеята е Давид да накара клеветника да млъкне, да го спре да провежда тайната си клеветническа кампания срещу друг човек. **Той не би толерирал удари с нож в гърба!** Хората с властни позиции трябва да имат силна политика, за да се справят строго с онези, които се опитват да издигнат позицията си, като съборят някой друг.

Гордият

Никой, който има надменен поглед и надменно сърце, няма да търпя.(101:5b)

Давид отказва да се подчинява на арогантен човек. Ще забележите, че гордостта се разкрива в лицето, „надменен поглед“, **но нейният източник е „високомерно сърце**“. Притчи 21:4 също свързва горделивото сърце с надменния външен вид. Практическият проблем, свързан с арогантните хора, е страничен продукт на гордостта: на дух който спори, който винаги противоречи. Покажете ми горд човек — **наистина надменен — и аз ще ви покажа, че той е човек, който внася спорове и спорове в почти всяка ситуация.** Гордостта трябва да си каже думата и своя път! Чуите отново мъдрият Соломон: „*Чрез наглостта идва само раздор, но мъдростта е с тези, които приемат съвет.*“ (Притчи 13:10).

Верният

Очите ми ще бъдат върху верните на земята. (Псалм 101:6a)

Попаднах на интересна мисъл в моето изучаване на Писанията. В два случая в книгата Притчи е зададен един и същ въпрос – веднъж по отношение на мъжете, а другия по отношение на жените. Въпросът: *"Кой може да намери...?"* Въпросът предполага, че нещо е толкова рядко, че едва ли можете да намерите пример!

Притчи 20:6 пита: *„Кой може да намери надежден човек?“* Притчи 31:10 пита: *„Кой може да намери добра жена?“* Двамата въпроса предполагат, че е трудно да се намери вярънност сред мъжете; а сред жените **силата на характера е рядкост**. (Думата, преведен като „отличен“, се отнася до отличен характер.)

Докато Давид не можел да издържи на гордите, той копнеел да живее с верните на земята. Той открил, че верният човек, макар и не винаги съгласен, подкрепя виждането и дневния ред на лидера. **Без верни хора, които да изпълняват своите роли, лидерството не може да успее.**

Отговор към другите

Псалм 101:6-8

Псалм 101, духовният манифест на Давид във вид на песен, започва със списък от възхитителни качества, които царят желае да култивира. След това той се огледал добре наоколо, за да определи **как би реагирал на различни видове индивиди въз основа на тяхното положително или отрицателно влияние**.

Безупречният

Който ходи в непорочен път, той ще ми служи. (101:6b)

Давид признава, че има определена категория хора, които му служат, които го обслужват. Той казва, че те са „безупречните“ хора – **не съвършени хора**, а мъже и жени, **чието поведение е безупречно**. Според мен, това е единствената най-важна черта, която може да се намери сред служителите – **сред всички онези, които са пастири в църквата, които съветват, които учат и които служат на другите. Поддържането на стандарт на поведение, който е безукорен, трябва да се превърне в незаменима квалификация на Божиите служители**. Когато почтеността се разпадне – или дори привидният ѝ вид – човек губи способността си да ръководи в качеството си на висок профил.

Измамникът

Който лъже, няма да живее в дома ми. (101:7a)

Оригиналната дума, използвана от Давид за „живее“ в този стих е различна от предишния стих. В този контекст думата буквално означава „**да седи**“. Използва се преносно по същия начин, по който можем да кажем, че човек „заема място в парламента“ или „е спечелил място в Конгреса“. **Отнася се до място на отговорност или власт**. Давид е решил, че лицемер или измамник няма да има власт или отговорност в неговото управление. Измамата е свързана със запазването на пълната история или скриването на истинския мотив зад дадено действие. Това е акт на умишлено въвеждане на някого в заблуждение. Ако някога сте имали работа с измамник, знаете защо Давид е толкова възкрителен за това.

Лъжецът

Този, който говори лъжа, няма да запази позицията си пред мен. (101:7б)

Царят имал следното правило: **всеки, който е хванат в лъжа, не може да запази позицията си на власт**. Доверието е нарушено. Човек, който излъже веднъж, най-вероятно ще излъже отново. Ако се занимавате с бизнес или заемате ръководна позиция, постъпвайте неразумно, ако толерирате неискрен служител. Лидерството зависи от надеждна информация. Как можете да управлявате организацията без ясен поглед? Моралът зависи от здравите взаимоотношения, а отношенията се градят на доверие. Не можете да поддържате екипна работа дори с един лъжец в групата.

Нечестивият

Всяка сутрин ще унищожявам всички нечестиви на земята,

Така че да отсеке от града Господен всички онези, които вършат беззаконие. (101:8)

Това е доста категорично заключение! Давид споменава няколко вида хора и решително се обявил за всеки един, но този е най-силният от всички. Думата "нечестив" е съдебна дума, отнасяща се до онези, които извършват престъпление и след това те са признати за виновни от съда. Това не е просто някой човек с лош характер; **"нечестивите" са престъпници**. Изразът *„онези, които вършат беззаконие“* се отнася за хора, които извършват престъпления. Глаголът „унищожявам“ превежда еврейски термин, който означава *„да сложа край, да отрежа, да направя да изчезне да изтрия“*.

Давид решил да отърве столицата от престъпниците с всички необходими средства, включително екзекуция, но не само. Той всъщност казва: *„Ще изчистя столицата от всички престъпници, така че няма да е безопасно хората да извършват престъпления“*. Той обещава да почисти кметството.

Кредото на Давид обещава да събере честна държавна администрация от горе до долу. Той лично се ангажирал с висока степен на морално поведение и е решен да държи всички в правителството си на същия стандарт. Правейки това, той очаква да разпознае волята на Бог – след като е изчистил разсейването на

лошия характер – и да преследва **Божията цел за живота му** до края на дните си.

Песен на тъгата

Псалм 116:1-11

Псалм 116 е оплакването на човек, заобиколен от скръб и тъга, най-вероятно, защото смъртта е докоснала живота му. Нека отделим няколко минути, за да проникнем малко по-дълбоко в песента на тъгата.

Първият ред на песента на псалмиста е изненадващ. Той пише: „*Обичам Господа, защото...*“ (116:1). През 19-я век едно младо английско момиче, Елизабет Барет, претърпяло гръбначно увреждане на 15 годишна възраст, което я оставило почти-инвалид в продължение на много години. Въпреки че тя възвърнала силата си преди брака ѝ с Робърт Браунинг през 1846 г., тя се колебаела, дали да го натовари с отговорностите да се грижи за жена с увреждания. Любовта ѝ към него била красиво изразена в нейната творба, „Сонети от Португалия“, когато тя написала безсмъртните думи: „*Как да те обичам? Нека преброя начините.*“ Тогава тя не скрила нищо, докато описвала „дълбочината, ширината и височината“ на своята любов. По същия начин псалмистът изразява най-дълбоката си обич към своя Господ. След това преброява начините.

Защото Той ме чува

Обичам Господа, защото Той чува

гласът ми и молбите ми.

Понеже Той преклони ухото Си към мен,

затова ще Го призовавам, докато съм жив.(116:1–2)

1. Той чува гласът ми.
2. Той преклони ухото Си към мен.

Това са два различни отговора, а не един и същ. **Първо**, "Той чува", просто означава, че когато псалмистът говори, Бог слуша; Бог обръща внимание на това, което псалмиста има да каже. **Второ**, „Той преклони“, е превод на еврейската дума *natah*, което означава „да се наведе, да се обърне настрана“. Това предполага интерес, както когато някой се обърне с лице към вас и спре заниманието си, за да ви посвети неразделено внимание или се наведе по-близо, за да чуе какво имате да кажете.

Например, Соломон го използва в Притчи 7:21-22, за да опише реакцията на мъж, който е съблазнен от блудница и „*тръгна след нея*“. Появява се в 3 Царе 11:4, за да опише как жените на Соломон „*отвърнаха*“ сърцето му и той тръгнал след други богове. Псалмистът казва, че обича Господ, защото Бог се „*преклони*“ и така да се каже, и „се отклони“ от Своето безкрайно дело... тъй като Той обръща голямо внимание на Давид в скръбта и мъката му. Бог никога не обръща гръб на онези, които викат към Него със сълзи. Когато Бог изглежда най-далеч, Той всъщност се „*навежда по-близо*“.

Защото Той ме избавя/спасява

Отделете няколко минути сега, за да прочетете внимателно Псалм 116:3–6, 8–11.

Някакво трагично обстоятелство било обхванало автора. Някакво ужасно, болезнено преживяване го накарало да каже, че е близо до смъртта. Знаем от личен опит, че скръбта и тъгата могат да станат толкова силни, че смъртта се усеща като неизбежна. Псалмистът вика към Бога като човек в свободно падане; той дори признава, че се съмнява в Господа и пада в грях.

Вярвам, че Спърджън най-добре улавя патоса на ситуацията на псалмиста, докато пише:

„Както ловците заобикалят елен с кучета и хора, така че да не му остава никакъв начин за бягство, така и Давид бил затворен в пръстен от смъртоносна скръб. Оковите от скръб, слабост и ужас, с които смъртта е свикнала да връзва хората, преди да ги отвлече в дългото им пленничество, били навсякъде около него „*Ужаси като тези, които измъчват изгубените ме обзеха, сграбчиха ме, откриха ме, претърсиха ме докрай и ме държаха затворник*“. Те били толкова близо до него, че впили зъбите си в него, както хрътките захапват плячката си.“ (Чарлз Спърджън е наричан "Принцът на проповедниците". Превел съм две негови книги и доста негови проповеди. Можете да ги намерите на <https://methodist.bg/%d0%ba%d0%bd%d0%b8%d0%b3%d0%b8/> Д.Пр.)

Удивителната част от това обаче е, че Господ го избавил; Той го спасил. Макар и с намалена сила, с оклеветен характер, с потиснат дух, с болно тяло и поразен от скръб, псалмистът свидетелства, че Господ е до него! Той винаги ще бъде до него. Бог не ни изоставя; Той не напуска потъващия кораб; Той не се оттегля, когато врагът увеличава силата си. Нашият Господ е специалист, когато става въпрос за освобождение и вие можете да заявите този факт този момент!

Не сме изненадани да видим, че псалмистът казва, че следователно той „*ще ходи пред Господа*“ (116:9), поради Неговото изявление. Това е естествена реакция или желание да прекараме време с някой, който е останал с нас по време на болезнено преживяване, което сме преживели.

Тъга изобилства

Псалм 116:1-19

Силните и здравите лесно забравят колко сълзи на скръб и скръб се проливат всеки ден. Навсякъде в този болезнен свят - може би в собствения ви дом или в сърцето ви тази седмица - тъгата изобилства. Сълзи капят. Скръбта ви държи в хватката си. И може да се случи толкова бързо.

Спомням си, че говорих с млад мъж от нашия помощен персонал в църквата, в която някога съм служил. Целият беше усмихнат за бъдещето си, толкова заразителен човек. Но преди падането на нощта същия ден, той загина при сблъсък на автомобил и мотоциклет. След няколко часа, смехът премина в сълзи. Семейството му внезапно установи, че скърби за липсата му. Такъв е стонът на човечеството.

Композиторът на Псалм 116 разбирал много добре мъката и тъгата. Не знаем подробности за това, какво го е накарало да падне на колена в траур; можем само да предположим от уликите, които предлага в текстовете на този древен плач, че той включва смърт. Той заявява, че „*връзките на смъртта ме обвиха*“, както и „*ужасите на Шеол*“ (преизподнята, гроба). Той признава, че е „*открил страдание и скръб*“ във всичко, което е преживял. Няколко реда по-късно той заявява, че е бил „*унижен*“ и Господ е спасил „*очите му от сълзи*“. Тогава, по някакъв начин, неговият Бог го изправил отново на крака толкова здраво и възвърнал виждането му толкова ясно, че той успял да напише: „*Скъпоценна в очите на Господа е смъртта на Неговите благочестиви*“ (Псалм 116:15).

Невероятно! От ямата до върха... от агония към екстаз. Същият, който започва песента в тъмната долина на тъгата и скръбта (116:1-2), я завършва с най-великолепното възхваляващо изказване, което един евреин може да произнесе: „*Алилуя!*“ (116:19), което се превежда „Хвалете Господа“.

След като минава през дълбоката долина на скръбта, псалмистът сяда и разказва своето преживяване. Песента е негово лично свидетелство; първо, за любовта му към Господа, Който го видял през бурните води на страдание, тъга и скръб (116:1–11); и второ, за желанието му да отвърне на благодарността си към Господа, че го е превел през всичко това (116:12–19). В схематична форма песента може да изглежда така:

1. Обичам Господ! (116:1–11)
1. Защото Той ме чува (116:1–2)
2. Защото Той ме спасява (116:3–6, 8–11)
3. Защото Той се грижи за мен (116:7)
2. Какво да вздам на Господа? (116:12–19)
1. Ще провъзглася Неговите предимства (116:12–13)
2. Ще изпълня обетите си (116:14, 18–19)
3. Ще възхвалявам името Му (116:15–17)

От дълбините до висините

Псалм 116:3-17

Само с няколко стиха авторът на Псалм 116 се изкачил от абсолютните дълбини на скръбта и тъгата до висотата на възхвалата на Бога. Несъмнено обаче, това негово пътуване е продължило много месеци. Песента просто разказва за неговото изпитание.

Въпреки че възхвалата на Бога бележи върха на изкачването му, изглежда, че възхвалата е и средството му да стигне дотам. Той не изчака да се почувства по-добре, а след това да възхвали Господа.

Ще възхвалявам името Му

Скъпоценни в очите на Господа

е смъртта на светиите Му.

О, Господи, наистина съм Твой слуга,

аз съм Твой слуга, син на Твоята слугиня,

Ти развърза моите окови.

На Тебе ще принеса жертва на благодарност,

и ще призова името на Господа. (116:15–17)

Псалмистът изказва своята благодарност и възхвалява Божието име в признателност за цялата Му доброта. Странно е обаче, че авторът на песента споменава „*смъртта на светиите Му*“ като част от своята възхвала. Защо? Мисля, че отговорът е свързан с неговото трагично преживяване, споменато в стихове 3-4, 6 и 8. Всъщност вярвам, че псалмистът е бил избавен от смъртта, може би като единствен оцелял. В стих 16 той споменава себе си като „*син на Твоята слугиня*“, от която е бил „освободен“. С други думи, той е бил освободен от оковите на смъртта, ако тълкувам това правилно. Предполагам, че бедствието и мъката, споменати по-рано, вероятно са отнели живота на няколко от неговите близки, вероятно включително майка му - което е довело до неговите сълзи и скръб (116:8), скръб и разочарование (116:10-11). Дори при тези обстоятелства, той отдал слава на Бога.

Той нарича смъртта на тези близки „скъпоценна“ в Божиите очи. Не мисля, че това означава, че Бог се е радвал на факта, че те са умрели, но че Той е смятал смъртта им за почтена. Още повече, че те не са умрели анонимно, без знанието на Господа. Псалмистът бил наясно с тяхната смърт и дал висота оценка на тяхното изпитание.

Никой от Божиите хора не преминава от този свят в другия, без знанието на Бога. Когато те умираш, Той присъства и се грижи. Според други пасажи от Библията, добротата на Бога става тяхно притежание, когато влязат в присъствието Му, за да бъдат с Него завинаги. Докато композиторът скърби за смъртта на любимите си хора и се оплаква колко много му липсва да бъде с тях, той знае, че те вече няма да страдат от скръбта и тъгата. Те никога повече няма да пролеят сълзи на тъга.

По този начин псалмистът възхваляваше Бог наред собствената си скръб, защото знаел, че Господ ще възкреси прекрасно утре от пепелта на днешния ден. Така трябва да бъде. Нашата похвала и благодарност трябва да бъдат изразени независимо от случващото се. Когато се научим да благодарим за всичко, ние ще открием най-основните Божии уроци за нашия живот – дори във времена на беда – дори във времена на тъга и скръб.

Песен на избавление

Псалм 116:7, 12-13

Плачът на псалмиста в Псалм 116 обяснява причини да обичаме Господа, въпреки смазващото душата бремене на мъката и тъгата.

Защото Той се грижи за мен

Върни се в почивката си, о, душе моя,

Защото Господ е постъпил щедро с теб. (116:7)

Вижте това! Думите „*постъпил щедро*“ са превод на еврейския gamal, което означава „да се справя изцяло и напълно“ с нещо или някого. Често внушава идеята за „награждаване“. Днес бихме казали: „Тъй като Господ се грижи толкова добре за мен, аз ще Го обичам в замяна“. С други думи, Бог не пропуска нищо, когато ни осигурява, когато се грижи за нас, когато ни обгражда със Своите бдителни грижи. След като е бил повдигнат и подкрепен в скръбта си, авторът на песента след това пита: "*Какво да отплатя на Господа?*" (116:12).

С други думи: *Как мога да върна благодарността си? Какво може да е достатъчно като доказателство за моята благодарност? Бог е направил толкова много, толкова много, как мога да Му отдам по-същия начин признателността си? Как мога да се изплатя?* В отзвук един отговор, който авторът на песни предлага, е да провъзгласи Неговите облаци.

Аз ще провъзглася Неговите облаци

Аз ще вдигна чашата на спасението

и ще призова името на Господа. (116:13)

Какво означава „*Ще вдигна чашата на спасението*“? В Стария завет думата "чаша" често се използва за означаване на голямо количество и изобилие. Може би си спомняте, че в Псалм 23:5 Давид твърди, че „*чашата ми прелива*“. Думата "спасение" всъщност се появява в еврейската Библия в множествено число - спасения. Бихме схванали значението по-добре, ако го преведем като „избавления“. Псалмистът изразява хваление към Бог за Неговите изобилни и многобройни избавления. Така че, буквално, той казва: „*В името на Господ ще провъзглася*“. Това е идеята за открито заявяване, че Бог е неговият Избавител.

Извършването на публично провъзгласяване в чест на Господа е важно нещо. Добре е. Здравословно е. Това е библейско. Бог насища живота ни с изобилие, но толкова малко християни споделят публично своя опит. Толкова малко християни „*провъзгласяват Неговите предимства*“. Нека престанем да задържаме похвалите си вътре в себе си. Споделяйте своя Спасител; не се срамувайте и не се притеснявайте. Ако искате да отдадете нещо ценно на Господа, провъзгласете Неговите облаци! Може да ви изненада, колко много ви помага това да живеете отвъд мъката и скръбта.

Публичен отговор

Псалм 116:14, 18-19

Псалм 116, оплакване на мъка и тъга, има положителен обрат, когато композиторът решава как ще отговори на избавлението на Господа (116:12). Той обещал да разкаже историята на Божието спасение; сега той решава да изведе публичното си изявление на следващото ниво.

Ще изпълня обетите си

Ще изпълня обетите си на Господа,

О, нека бъде в присъствието на целия Негов народ. (116:14)

*Ще изпълня обетите си на Господа,
О, нека бъде в присъствието на целия Негов народ,
В дворовете на Господния дом,
Всред теб, о, Йерусалиме.
Слава на Господа! (116:18-19)*

Обетът е тържествено обещание, с което вие се ангажирате пред Бога. Обетите в Библията са доста сериозни и обвързващи. Забелязвам също, че библейските обети винаги са били доброволни, но веднъж направени, **Бог ги превръща в задължителни**. Може да искаме да забравим обетите си днес, но Бог никога не ги забравя.

Псалмистът заявява, че може да отдаде благодарността си на Господ, като спазва обещанията си, за предпочитане пред общността. Наскоро открих отличен пасаж от Библията за обетите.

Не бъдете прибързани в думите или импулсивни в мислите си, за да повдигнете въпрос в присъствието на Бог. Защото Бог е на небето, а вие сте на земята; **затова нека думите ви бъдат малко**. Когато правите обет пред Бога, **не закъснявайте да го изпълните**; защото Той не намира удоволствие в глупаците. **Изпълнете това, което сте обещали!** По-добре да не се обричате, **отколкото да се обречете и да не изпълните**. Не позволявайте речта ви да ви накара да съгрешите и не казвайте в присъствието на пратеника на Бога, че направеният от вас обет е била грешка. Защо давате повод на Бога да се гневи за казаното от вас и да унищожи делото на ръцете ви? (Еклезиаст 5:2, 4-6)

Сериозно, нали? Библията казва, че е по-добре изобщо да не се обричате, отколкото да се обречете и да не удържите на думата си. Когато спазвате обетите си, вие отдавате почит на Бога. Когато нарушите обета си, вие давате на враговете на Бога повече муниции. Псалмистът решил да покаже своята благодарност публично, като изпълни своите обети.

Нуждая се от повече

Псалм 119:1-8

Ентузиазъм е интересна дума. Произлиза от два гръцки думи, en (която означава „в“) и theos (означава „Бог“), **носеци идеята за вдъхновение**. В първоначалния смисъл на думата, човек е толкова обзет от Божието присъствие, че едва може да съдържи вълнението си. Това има смисъл. Божията истина, приложена към нашите обстоятелства, носи изблик на ентузиазъм, който нищо друго не може да осигури.

Новите домове, лодки, коли и дрехи ни дават временно "високо ниво", но после ние свикваме с тях и незадоволството ни продължава. Новата работа е вълнуваща, но и тя след няколко месеца престава да ни вълнува. Новият брачен партньор ни кара да се чувстваме „въодушевени“, докато ежедневието не започне да разяжда забавните спомени от фантастичния меден месец. Всички тези неща може в крайна сметка да ни накарат да се почувстваме отговорни или разочаровани или обезверени, понякога дори малко отегчени. Имаме нужда от нещо повече от това, което светът може да ни предостави, нещо по-съществено. Имаме нужда от това да сме "в Бога", да сме ентузиазирани.

Псалм 119 – най-дългата песен в древните химни – е песен, която е пълна с изявления от типа „**в Бога**“. Отново и отново тя потвърждава **стойността на Божието Слово в живота ни**. Продължава да ни удря тази тема с тежък, мощен ритъм на музиката. Има едно след друго изказвания, обявяващи радостите, свежата мотивация, уникалните предимства на Божията Книга в живота ни. Нека да разберем цялата песен.

Псалмът и неговият модел

Това е най-дългата песен в Псалмите. Не само това, **това е най-дългата глава в цялата Библия**, състояща се от 176 стиха. Някоя друга глава дори не се доближава до нея по дължина.

Песента има необичайна характеристика, която може да бъде оценена само на иврит. Повечето Библии следват оригиналната структура на песента, като я разделят на 22 части, по 8 стиха всяка. Всеки раздел има заглавие, като "Алеф", "Бет", "Гимел" и т.н. Тези думи всъщност изобщо не са думи, а буквите, които съставят еврейската азбука. Тя има общо 22 букви, което обяснява композицията на песента в 22 части. Във всяка част от този древен химн **всеки стих започва с една и съща еврейска буква**. С други думи, всичките осем стиха в частта „Алеф“ на псалма започват с буквата „Алеф“. Тази поетична структура, наречена "акростих", **прави песента по-лесна за запомняне**.

Псалмът носи Божието Слово като своя тема. Намерих само няколко стиха, **в които не се споменава Писанието**. Композиторият използва няколко синоними на Писанието в цялата песен. Някои от тях са:

- Слово
- Свидетелства
- Закон
- Съждения

- Пътища
- Устав
- Пътеки
- Заповеди
- Предписания
- Наредби

Целта на псалма е да възхвалява Бог за Неговото Слово и след това да покаже как трябва да се държим по отношение на Писанието. Една стара немска версия на Библията поставя следното описание в началото на Псалм 119: „Това е златната азбука на християнина за възхвалата, любовта, силата и използването на Божието Слово.“

Духовен проблем

Псалм 119:97-100

Дългата поема на псалмиста за Божието Слово съдържа ключовете за възвръщане на ентузиазма. Псалм 119 ни помага да идентифицираме проблемите, които ни дърпат надолу, за да можем да се справим с тях с мъдрост отгоре. В крайна сметка липсата на ентузиазъм не е проблем с емоциите; това е духовен проблем, който не може да бъде коригиран с ободряваща реч или дори с щастливо преживяване. (Чърчил е дал следната рецепта за успеха: „Да преминаваме от един провал към следващия с ентузиазъм.“ Д.Пр.)

Много добронамерени хора търсят това, което бих нарекъл „духовен възход“, което всъщност не е нищо повече от емоционално разсейване от болката на техния болезнен, монотонен живот. В резултат на това ще намерите хора, които пътуват много километри, за да присъстват на вечерни срещи или да стоят на дълги опашки, за да изпитат наслада от високо ниво, която ще ги изпрати обратно у дома на върха на екстаза. Но всичко това неизбежно води до по-дълбоки емоционални спадове.

Ако мислим, че духът се нуждае от храна, проблемът често е недохранване. Божието Слово – Неговата писана Истина – осигурява на християнина всички хранителни вещества и истински ентузиазъм, които той или тя може да поеме. Съчетано с мотивиращата сила на обитаващия в християнина Свети Дух, Божието Слово може на практика да преобрази живота ни. Но ефектите не са мигновени. Не можете да преодолеете последиците от физическото гладуване само с едно хранене.

Вярващите трябва да се върнат към основите! Ако Псалм 119 казва нещо, той казва, че трябва да сме готови да консумираме постоянната диета с истина от Неговата книга и да смисляме принципите, които тя съдържа. Обмисляйте внимателно Библията. Молете се над нея. Четете я. Проучете я. Запомнете части от нея. Размишлявайте върху нея. Позволете ѝ тя да насити вашето мислене. Използвайте я, когато възникнат проблеми. Филтрирайте решенията си през нея. Не позволявайте да мине ден, без да прекарате време насаме с Бога, слушайки безмълвния глас на Неговото красноречиво Слово.

Всички други опити за духовно израстване водят до разочарование. Аз знам; Пробвал съм много от тях. С всеки един от тях, ентузиазмът ми намаляваше; с Божието Слово моят ентузиазъм расте. Нищо не ни дава възможност да живеем отвъд мъката на ниския ентузиазъм като ежедневното прилагане на Неговото Слово към нашата ситуация – абсолютно нищо!

Вижте един пример. Обърнете се към Псалм 119:97–100. Искам да подсиля мнението си, като разгледам думите на автора на песните относно ползите от последователното въвеждане на писанията.

97 *О, колко обичам Твоя закон!*

Цял ден се поучавам в него.

98 *Твоите заповеди ме правят по-мъдър от враговете ми, защото те винаги са мои.*

99 *По-разумен съм от всички мои учители, защото Твоите свидетелства са моето размишление.*

100 *Разбирам повече от възрастните, защото спазих Твоите правила.*

Веднъж попаднах на мощен цитат от Даниел Уебстър (1782-1852, юрист, два мандата е бил Секретар на САЩ. Д.Пр.) който илюстрира какво казва композиторият тук в стих 97. „В присъствието на професор Сенборн от Дартмутския колеж, г-н Уебстър положи ръката си върху Библията и каза: „Това е Книгата. Прочитал съм цялата Библия много пъти. Сега имам практика да я прочитам веднъж годишно. Това е Книгата на всички други, както юристи, така и богослови; и съжалявам човека, който не може да намери в нея богат запас от мисли и правила за своето поведение, тя подготвя човека за живота.““ (Превел съм „Календар за системно четене на Библията“ - можете да го намерите на <https://methodist.bg/%d0%ba%d0%bd%d0%b8%d0%b3%d0%b8/> Д.Пр.)

Божие Слово е лекарството

Псалм 119:98-100

Докато разглеждам Псалм 119:98–100, аз виждам 3 предимства, придобити от тези, които усвояват Словото: мъдрост, прозрение и разбиране.

Мъдростта е способността да гледам на живота и на неговите трудности от Божията гледна точка. Когато научавам повече за Божие Слово и започвам да схващам практическите му принципи, аз придобивам и способността да гледам на живота от небесна, вечна гледна точка. Виждам света през очите на някой, който е безкрайно мъдър, изцяло добър и чийто дневен ред включва благополучието на всички хора. Следователно започвам да виждам обстоятелствата си като възможности, които Той е проектирал, за да ме развие и обучи като Негово създание. Това премахва горчивината и раздразнението от живота ми и ги заменя с благодарност и ентузиазъм!

Прозрението е способността да виждаме през живота и неговите трудности от Божията гледна точка. С други думи, докато израствам в Словото, аз придобивам способността да прониквам под повърхностното ниво на раздразненията и проблемите. Дадено ми е прозрение да видя истинските причини за определени ситуации, подобно на това, което Бог може да види под външната маска (1 Царе 16:7). Мога да видя вътрешното функциониране на ситуацията, така че да мога да взема стратегически решения, вместо просто да реагирам. Не се заблуждавайте, учителите могат да предадат знания, но само Словото може да ви даде прозрение.

Разбирането е способността да реагираме на житейски ситуации и трудности от гледната точка на цялото, от панорамно разбиране на Божията гледна точка. Когато се хвана за Словото, аз не само получавам прозрение, за да видя вътрешното функциониране на дадена ситуация, но откривам и как да реагирам, за да постигна най-добрия резултат. Тогава съм способен да се уча от решенията си, дори когато нещата не се развиват по моя начин. Откривам, че отношението ми е толкова важно за Бог, колкото и дейността ми – често пъти, даже повече!

Липса на знания

Псалм 119:98-100

Понякога умората на ниския ентузиазъм е резултат от липсата на достатъчно знания за справяне с трудностите в живота. Въпреки че допълнителното обучение по управление или финанси или родителство или професионални умения със сигурност може да помогне, всички знания трябва да бъдат изградени върху основата на духовна мъдрост. В стихове 98–100 от Псалм 119 композиторият говори за превъзходството на Словото (Библията) над три източника на истина, високо почитани от света.

1. Словото ни прави по-мъдри от нашите врагове.

Твоите заповеди ме правят по-мъдър от враговете ми, защото те винаги са мои. (119:98)

Светът отдава голямо значение на знанията, придобити от опита. В този случай, авторът на песента споменава опита в справянето с нашите врагове. Но той казва, че този, който разбира Словото, е по-мъдър от враговете му. Понякога трудните хора могат да намалят ентузиазма ни. Божествената мъдрост ще ни помогне да се издигнем над негативните ефекти на хората, които ни дърпат надолу.

2. Словото ни дава повече прозрение от всички наши учители.

По-разумен съм от всички мои учители, защото Твоите свидетелства са моето размишление. (119:99)

Светът също така подчертава важноста на получаването на знания от образованието. Макар че допълнителните познания в областта на обучение или подготовка в определено умение никога не вреди, Господ казва, че този, който познава Словото, притежава повече прозрение от своите учители. Каква е ползата от образованието по бизнес или право в „Бръшляновата лига“ (групата на най-реномираните университети в САЩ Д.Пр), ако не знаете как да живеете мъдро? Какво ви помага професионалната диплома, ако моралната глупост ви подведе?

3. Словото ни кара да имаме повече разбиране от възрастните.

Разбирам повече от възрастните, защото спазих Твоите правила.. (119:100)

С цялото си сърце насърчавам уважението към възрастните хора. Аз съм един от тях! И все пак забелязах, че възрастта не води непременно до разбиране. Напротив, наблюдавал съм много стари глупаци и съм се учил от много млади мъдреци. Стих 100 заявява, че този, който се подчинява на Божие Слово, придобива повече разбиране, отколкото многото години, изживяни без ползата от Библията. В Йов 32:8-9 намираме подобно наблюдение:

Но има дух в човека,

*и дъхът на Всевишния им дава разум.
Изобилието от години може да не е мъдро,
нито старейшините могат да разбират справедливостта.*

Познаването и прилагането на писаните истини на Словото ще ни подготви по-добре за живота, отколкото комбинираните предимства на тежки преживявания, отдадени учители и дори десетилетия живот. Библията предоставя повече знание, отколкото обикновеното знание. От Библията получаваме прозрение. Прозрението се превръща в резултатност. А резултатността води до успех. А успехът изгражда увереност. **А увереността вдъхва ентузиазъм.**

Изграждане на здрава основа

Псалм 127:1-2

Двойката песни за дома, Псалми 127 и 128, започва с поглед към основата. Как се създава семейно наследство, което ще оцелее в неизбежните кризи и след това ще процъфтява за поколения?

Създаване на дом

*Освен ако Господ не построи дома,
напрасно се трудят зидарите;
освен ако Господ не пази града,
напрасно пазачът не спи.
Напрасно е да ставате рано,
да си лягате късно,
да ядете хлябът на мъчителен труд;
защото Той дава на Своя любим, дори в съня му.* (Псалм 127:1–2)

Тези два стиха предават две ключови точки:

1. **Самият Господ трябва да бъде центърът на нашия дом** (127:1). Категоричното повторение на фразата „*освен ако Господ*“ ни казва, че Божието участие е абсолютно необходимо. Разбира се, Господ никога не вдига чука, за да „построй къщата“ буквално; нито Той владее оръжие, за да може буквално да „пази града“. Значението е, че връзката с Него, **основана на подчинение на Неговото Слово**, трябва да бъде определящото умствено, емоционално и духовно ръководство за всяко решение, ако домът или нацията очакват да останат здрави. Господ трябва да бъде невидимият Пазител на град, на когото има пълно доверие, преди града да се счита за безопасен. Ако това не е така, всичко е „напрасно“ (също споменатото два пъти). Всъщност, в структурата на изречението на иврит думите, преведени „напрасно“ се появяват първи във всяка клауза, подчертавайки празнотата на всичко това:

... *напрасно се трудят зидарите.*

... *напрасно пазачът не спи.*

Работете, стремете се, тормозете се, тревожете се, планирайте, напъгайте всичко, което пожелаете, **но ако връзката с Господ не е самият център на вашия дом и подчинението на Неговото Слово не ръководи** всяко ваше решение, **никакви допълнителни усилия не могат да го предпазят от разпадане.**

2. **Самият Господ трябва да бъде центърът на нашия живот и работа** (127:2). В съответствие с контекста на тези две песни, 127 и 128, стих 2 се отнася до изкарването на прехраната – дълги и тежки часове работа. Неговата гледна точка е, че дългите и тежки часове, **сами по себе си никога няма да доведат до благочестив, щастлив дом** – само до „*мъчителен труд*“. И моля, имайте предвид, че ако Господ е първи в живота ни, Той ще ни възнагради дори в съня ни. Благочестивият живот включва времена за почивка и отдиш.

Има един древногръцки девиз, който научих преди много години. "**Ще счупите лъка, ако го държите винаги огънат.**" Струва си да се замислим. Дали пища на родител, който е твърде зает, твърде забързан, твърде стресиран? Бог казва, че ще ви възнагради дори в съня ви! Въпреки, че може да се чувствате твърде ангажиран, за да се отдръпнете и да си починете, **по-добре е да си починете!** И от друга страна, ако Господ не е самото ядро на живота ви, целият труд на живота **не може да служи като заместител** на Него. Дългите часове и мъчителния труд, ранното ви ставане и късното ви лягане, никога не могат да заменят вашата вяроност към Господа и Неговото присъствие във вашия дом. **Парите не могат да заменят Христос!** Нито пък нещата или обещанията, че „някой ден“ обстоятелствата ще се променят.

И така, нека недвусмислено да разберем това на основното ниво на обучение за щастлив дом: **Христос трябва да е на първо място.** Трябва да вярвате в Господ Исус Христос и трябва да се ожените за някой, който е вярващ, ако искате да създадете своя дом с пълна сила и стабилност. Следователно, подчинението на заповедите и принципите на Библията трябва да се превърне в определяща ценност, **ако се надявате да изградите силно семейство.**

Тухлите и хоросана

Псалм 127:3-5

Ако връзката с Бог е основата на дома (Псалм 127:1-2), **децата са тухлите и хоросана**. Мъдрият цар Соломон продължава своето празнуване на силния дом с акцент върху стойността на децата.

Деца, родени в дома

3 *Ето, децата са дар от Господа,
плодът на утробата е награда.*

4 *Като стрели в ръката на воин,
такива са и децата на младостта.*

5 *Колко блажен е човекът, чийто колчан е пълен с тях;
те няма да се срамуват
когато говорят с враговете си в портата.* (Псалм 127:3-5)

Авторът на песента грабва вниманието ни с "Ето!" Той всъщност казва: "Обърнете внимание... слушайте!" Тези 3 стиха ни отвещат крачка напред, тъй като се отнасят до идването на децата в дома и правилното отношение на родителите към тях.

Забележете 3-те имена, които авторът на песни дава на децата: (1) „подарък“, (2) „награда“ и (3) „стрели“. Всеки от тях изисква анализ.

Думата „подарък“ е превод на еврейската дума, която означава „собственост, притежание, **това, което е споделено или преотстъпено**“. Децата са Господни притежания. Децата принадлежат на Него; Той любезно ги възлага или споделя с родителите. Този стих 3 не казва „някои деца“ или дори „повечето деца“, а просто „деца“, **което означава всички деца... вашите деца!** От Божията гледна точка **няма такова нещо** като „случайно раждане“ или „изненадваща бременност“. И мъдри са родителите, които признават факта, че детето им е личен дар от Бога. Ако вие и аз наистина вярваме, че всяко дете е „определено“ от Бог, **каква промяна** може да направи това относно отношението ни към детето, което може да не сме планирали!

Думата "награда" предава идеята за удоволствие, нещо, което се дава като осезаемо доказателство за признателност. Децата никога не трябва да се разглеждат като наказание за Божието неудоволствие – точно обратното! **Плодът на утробата е знак за Божията любов**, Неговата избрана награда.

Думата "стрели" е също толкова значима. Ще забележите, че словесната картинка е тази на воин със стрели в ръка. Представете си сцената. Воинът в битка не спира, за да направи своите стрели, нито ги пренебрегва. **Той ги използва. Той ги насочва към целта.** Родителят е отговорен за посоката на децата си. Детето е като стрелата, **то не може само да се насочи**. Основната отговорност на родителите е да ръководят ранния живот на децата си. Това има голям смисъл, когато вземете предвид, че едно дете се ражда в състояние на поквара и вътрешна греховност. Трябва да спрете тук и да прочетете Псалм 51:5 заедно с Псалм 58:3. И двата стиха потвърждават, **че децата се раждат в състояние на нечестие**. Думите на Соломон в Притчи 22:15 подчертават този факт: „**Глупостта е вързана в сърцето на детето; тоягата на дисциплината ще я отдалечи от него.**“ **Децата имат нужда от родителски авторитет.** (Кое означава, че самите родители трябва да поддържат взаимно своя авторитет чрез думите и поведението си, защото децата им ги наблюдават и ловко използват всяко противоборство на родителите си за своя изгода. Д.Пр.) Какво се случва, когато детето не получи насока? Притчи 29:15 отговаря: „**Пръчката и избличението дават мъдрост, но дете, което постига своето, посрамва майка си.**“ От друга страна, погледнете за момент Притчи 22:6:

Обучете дете по пътя, по който трябва да върви,

Дори когато остарее, той няма да се отклони от него.

Бог ни дава деца с делегирана отговорност да се грижим за това, което Той цени най-много във Вселената - **хората**. Следователно всяко дете трябва да се пази като дар, да се цени като награда и да бъде насочвано като стрела.

Инвестиция в бъдещето

Псалм 128:4-6

Псалми 127 и 128, песни за семейната сила, завършват с поглед в далечното бъдеще, рисувайки портрет на здраво и зряло семейство. Подобно на земеделеца, който си представя своята реколта, докато засажда семена, Соломон ни помага да си представим плода на нашия труд в дома.

Бъдещи години в дома

4 *Ето, защото така ще бъде благословен човекът
който се бои от Господа.*

5 *Господ ще те благослови от Сион,
и ще виждаш добруването на Йерусалим през всичките дни на живота си.*

6 *Наистина, ще видиш децата на децата си.
Мир на Израел!* (Псалм 128:4–6)

Сега сцената на дома вече е завършена. Децата са обучавани, отглеждани и изстрелвани от гнездото. Псалмистът рисува приятна картина на спокойствие, която включва 3 области на благословия:

1. **Лично удоволствие** (128:4). Псалмистът казва, че „*защото така*“ идва щастието. Заради какво? Заради цялата упорита работа и последователното обучение, инвестирани от родителите, щастието идва като Божия награда. Повярвайте ми, ако решите да имате Христос като централна фигура във вашия дом и Неговото Слово, като авторитет при отглеждането на вашите деца, вие имате определената за вас работа!

Ще откриете, че ще бъдете числено превъзхождан, ще ви се присмиват, ще бъдете смятан за странен от вашите съседи (и от няколко учители), ще бъдете критикуван, неразбран и изкушаван да правите компромиси. Самите сили на ада ще отприщят яростта си върху вас! Ще бъдете редовно на колене и в Словото. Но ако поддържате стандарта (с любов, нежност и последователност), Бог обещава, че ще погледнете назад в годините на здрача си и ще се насладите на вътрешно, лично удоволствие. Обратното също е вярно. Ако се откажете от задълженията си като родител, можете да очаквате тъжни и сериозни последици.

2. **Граждански придобивки** (128:5). Дори Сион ще бъде благословен! Йерусалим ще бъде преуспяващ и силен! Смисълът е следният: вашето потомство ще бъде използвано, за да направи пробив в обществото - завинаги! През всичките дни на бъдещия си живот вие ще се наслаждавате на факта, че предишното ви ръководство и личен принос към домашния живот на децата ви се изплащат с богати обществени дивиденди.

3. **Национални благословии** (128:6). Сега, в този последен стих, внуците пристигат на сцената. Вие, баба и дядо, ги виждате и ставате свидетел на инвестиция от второ поколение. Вашите собствени деца предават подобно обучение, така че цялата нация да се възползва и да бъде благословена, защото Господ първоначално е бил в самия център на вашия дом.

Истинско смирение

Псалм 131:1-3

Със своите само три стиха, Псалм 131 е една от най-кратките глави в Библията. Обаче е вярно, че добрите неща идват в малки опаковки, този псалм е доказателство за това. **Чарлз Хадън Спърджън – принцът на проповедниците** – каза за тази песен на Давид:

*„Сравнявайки всички псалми със скъпоценни камъни, трябва да оприличим това на перла: колко красиво ще украси шията на търпението. Това е един от най-кратките псалми за четене, **но е един от най-продължителните за научаване**. Говори за малко дете, но съдържа житейския опит на мъж в Христос. Скрамността и смирението тук са разглеждани във връзка с осветено сърце, воля, подчинена на Божия ум, и с надежда, обърната единствено към Господа.“* (Превел съм 2 негови книги и някои негови проповеди. Можете да ги намерите на <https://methodist.bg/%d0%ba%d0%bd%d0%b8%d0%b3%d0%b8/> Д.Пр.)

Спърджън уместно описва този малък псалм. Той може да бъде пропуснат от забързания читател и да бъде смятан за почти незначителен от човек, който се впечатлява от размера и избора на думи, но въпреки това, псалмът съдържа навременно послание. В тази песен Давид композира стихове, които разглеждат един рискован и опасен навик: **нетърпеливата арогантност**. Той казва, че не е горд, надменен или заинтересован да бъде видян, чут или забелязан. Всъщност той обявява планът си да излезе от светлината на прожекторите и да се отдалечи от това място на обществено внимание.

Истинското смирение не е нещо, което можем да обявим много лесно. Да претендирате, че сте смирен, по правило означава, че не сте смирен. Смирението е най-красивото и рядко цвете, което цъфти. Изложете го на показ и то моментално увяхва и губи аромата си! Смирението е една черта на характера, за която трябва да бъде „*говорено в килера*“, насаме, както го казва У. Греъм Скроги, а не е нещо, което обявяваме от покрива на къщата. Смирението не е нещо за обявяване. То просто принадлежи към живота на човека, в личния му дневник на живеенето му с Бога, а не в книга, която изглежда като свидетелство, но всъщност изглежда по-скоро като „самохвалство“.

Давид обаче не се хвали в Псалм 131; той пише тази песен като част от собствения си предан живот. Това е разговор с Господа, който сме поканени да чуем, кратко стихотворение, в което той излага своите убеждения относно излизането му от общественото внимание.

Не знаем нищо за това, какво е подтикнало написването на тази песен. Поводът, довел до написването на много от древните библейски песни, остава загадка. Можем обаче да влезем в случая във въображението си. Често се чувстваме смирени и смазани, след като сме съгрешили и/или направили поредица от грешки. В тези моменти ние искрено искаме да намерим най-близката пещера и да пропълим вътре. В други моменти, когато зърнем собствената си гордост и ни е втръснало от нашите измамни опити

да я прикрием, ние падаме пред Бога и молим да бъдем премахнати и направени неизвестни. И тогава идват онези случаи на задълбочено изследване на душата ни. Дни на дълбока болка. Мъчително чакане. Разочароващи събития. Загуба на любим човек. Прекъсване на връзката с приятел. Самотата. Напрежение. На тези кръстовища, движението на хора изглежда непосилно, мигането на светлините изглежда толкова напразно, а шумната гълпа - толкова отблъскваща. В такива моменти човек копнее за неизвестност и тихо, смирено общение със Създателят. Всеки от тези случаи можел да подтикне сладкопойният певец на Израел да напише тази песен на смирението.

Обучаемост

Псалм 131:1-3

Песента на Давид, запазена за нас като Псалм 131, казва, че той не се намесва във велики дела или „*с твърде трудни за мен неща*“. Идеята тук е, че той не се стремил да седи на място на известност или величие. Той осъзнавал собствените си ограничения въз основа на честна оценка на своите знания и умения, и не чувствал необходимост да играе ролята на герой. Той просто нямал какво да доказва. Той не само желал, но всъщност бил доволен да бъде отстранен от публичната трибуна на непостоянните аплодисменти.

Това ми напомня за друг велик Божии човек: Моисей. Според Деяния 7:22, той бил образован в най-добрите училища, които Египет можел да предложи. Той бил надарен със силна самоличност. Той бил много впечатляващ човек. Той бил могъщ войн — смел, блестящ и дори героичен. За мнозина било ясно, че той е предопределен да бъде фараон на страната. Но когато станал на 40 години, той убил един египтянин и се опитал да освободи своя народ (евреите) със собствени средства. Изход 2:11-15 разказва цялата история. Това довело до бягството му от Египет в Мадиамската пустиня - горещо, сухо, забравено място на неизвестност. Той живял сред овчари още 40 години, непознат и неаплодиран. Помислете за това! Моисей, виден член на семейството на фараона, прекарвал дните си, водейки само стада от овце, напълно отдалечен от хората: отстранен и мълчалив. Ф. Б. Майер пише за това преживяване:

„Но Моисей нямал връзка с Бога (в Египет). Така той избягал и прекосил пустинята, която лежала между него и източната граница; преминал през планинските проходи на Синайския полуостров, през които след години той трябвало да преведе народа си; и накрая седнал уморен до един кладенец в земята Мадиама... и накрая до тихия живот на пастир сред спокойните открити пространства на онази прекрасна земя, която неведнъж е служила за Божие училище.

Такива преживявания идват при всички нас. Втурваме се напред, мислейки че ще се справим със всичко по пътя си; нанасяме няколко удара във въздуха; залитаме от разочарование и се връщаме назад; страхуваме се при първия дъх на човешкото неодобрение; ние бягаме от сцените на нашето безпокойство, за да се скрием в озорчение. Тогава ставаме скрити от гордостта на човека в тайната на Божието присъствие. И там зрението ни се избистря: тинята пада от течението на нашия живот, както от Рона при преминаването ѝ през дълбоките води на Женевското езеро; нашият собствен живот замира; нашият дух тие от реката на Бога, която е пълна с вода; нашата вяра започва да хваща ръката Му и да бъде каналът за проявлението на силата Му; и така най-накрая ние се оказваме Негова ръка, за да водим Изход.“

Моисей не избрал да напусне високия си пост заради живота на обикновен пастир; собствената му амбиция го довела до това унижение. За щастие, Господ използвал неговия унижителен опит, за да помогне на бъдещия лидер да придобие смирение. Голяма е промяната когато бъдеш унижен и станеш смирен. Бог използвал неуспеха на Моисей, за да формира един от най-великите лидери, които светът някога е познавал.

За разлика от Моисей, Давид направил съзнателен избор да се изплъзне и да не се намесва във дела на величие и обществен блясък. Поне за известно време неговият живот трябвало да премине в самота и размишление.

Гордо или смирено сърце

Псалм 131:1

В Псалм 131 Давид по реален начин се обръща към Господа. По време на песента той води разговор със своя Бог. Докато темата е смирението, фокусът е самият той. Осем пъти в първите два стиха той използва "аз", "мен" и "мое". Стихотворението е кратък поглед към личния дневник на Дейвид.

Стих 1

*Господи, сърцето ми не е горделиво, нито очите ми са надменни;
нито се занимавам с велики дела,
или с твърде трудни за мен неща.*

В еврейската Библия всичко, което се появява първо в параграфа или изречението, често се поставя

на тази позиция **с цел подчертаване**. Това е особено вярно, когато фразата е пренаредена и написана по неудобен и странен начин. Точно това намираме в стих 1. Има три отрицания, посочени в самото начало на три параграфи: „*сърцето ми не е горделиво*“, „*нищо очите ми са надменни*“ и „*нищо се занимавам*“. Давид предава дълбочината на чувствата си. Структурата на думите му разкрива силна страст. Условието също го правят.

Думата „горд“ идва от еврейската дума *gabah*, която означава „да бъде висок, възвишен“. Давид първо споменава сърцето си - истинският източник на гордост дълбоко в него. Той казва, че колкото и дълбоко да иска да го изследва, Бог няма да намери следа от „високо, възвишено“ отношение в него. Бог може да „изследва“ и „познава сърцето ми“ (Псалм 139:23), когато и каквото пожелае, заявява Давид.

Думата „*надменен*“ идва от една еврейска дума, означава „да бъдеш издигнат, повдигнат“. Идеята е, че този, който е вътрешно горд, го показва чрез очите си, които са "издигнати високо". Точно това се казва в Притчи 30:11-13:

11 *Има вид мъж, който проклена баща си
и не благославя майка си.*

12 *Има вид, който е чист в собствените си очи,
но не е измит от нечистотата си.*

13 *Има вид — о, колко са възвишени очите му!
И клепачите му са повдигнати високомерно.*

„Гордият поглед“ е свързан с очите, които са „вдигнати нагоре“. Всички сме виждали това сред псевдо-изисканите хора и върху пластмасовите маски, носени от много холивудски звезди и телевизионни знаменитости. Давид заявява, че както сърцето, така и очите му ще издържат на изпитанието на Божието наблюдение.

Има 2 прости и бързи начини по които Бог казва, че се разкрива истинското състояние на сърцето. (Много от нас може да си мислят, че можем да го скрием, но не можем.) Първият е през очите (както видяхме тук), а вторият е през устата (както казва Исус в Лука 6:45). Разбира се, животът на човек е още едно доказателство за състоянието на сърцето му, но това отнема повече време за наблюдение. Проницателните съветници и мъдрите хора внимателно слушат думите (както се казва, както и какво не се казва) и наблюдават очите на другите. Скоро откривате, че сърцето е като кладенец, а очите и езикът са като кофи, които черпят вода от същия кладенец. Ако истинското смирение не е в сърцето, очите ще го покажат.

Спокоен и тих

Псалм 131:2

Избрал да навлезе в сезон на тишина, отдръпвайки се от публичното пространство, Давид изследва резултата от смирението на душата си. Псалм 131 съдържа няколко любопитни словесни картини.

Стих 2

Дали този способен и страстен военен мъж е бил раздразнен и неразположен, защото е бил принизен от капитан на отбора до зрител? Ни най-малко. Той заявил:

*Със сигурност съм укротил и успокоил душата си;
както отбито дете почива при майка си,
душата ми е като отбито дете в мен.*

Не намирам ни най-малко раздразнение в думите му. Думата "*укротил*" означава "да бъде гладък, равен, хоризонтален". Същата еврейска дума, използвана тук, се появява и в Исаия 28:25 във връзка с полето на земеделец, което някога е било незасято и грапаво, но сега е засято и „равно“. Давид казва, че душата му не е разбъркана и бурна, а е спокойна и гладка. Това е красиво описание на спокойствието и търпението. Резултатът е, че той е "успокоен" отвътре; той е вътрешно спокоен и тих..

След изявлението, което обявява вътрешното му спокойно състояние, Давид дава нежна илюстрация на състоянието си, оприличавайки се с бебе, което тихо почива на майка си – и два пъти използва думата „отбито“, за да опише детето. Бебето вече не се стреми и не се вълнува да получи мляко от майка си; той вече не е вискателен или неспокоен. Всичко е спокойно. Грубостта на своеволието е изгладена и сега той е спокоен и доволен.

Но чакайте! Това разбиране не е пълно, освен ако не видите как символичната аналогия се вписва в състоянието на Давид. Нека направим това, като отговорим на три въпроса:

1. Кое е детето? Това е вътрешното същество на Давид.
2. Коя е майката? Това е общественият му живот.
3. От какво е отучен? Ясно е, от утвърждаването на известността.

Давид вече не жадува за внимание. Той е отучен от желанието за известност, за почетното място, да бъде в светлината на прожекторите. Давид казва: „*Вече нямам нужда от това. Отбит съм!*“

Думата "отбит" също носи подразбирането за "зрял". Давид вече не се нуждае от майчиното мляко на общественото внимание, защото е достатъчно зрял за да се храни с твърда храна, **придобита чрез смирение**. Имайте предвид, че детето все още е свързано с майката. Позицията на Давид като цар задължително го поставя в очите на обществеността. Той не може да изпълнява задълженията си, без да застане пред хората. Но като зрял син, той е срязал връзките на престилката. Той вече не зависи от мама.

Отучен от гордостта

Псалм 131:3

Както е вярно за всички нас при специални случаи, Давид бил **научил истина, която била толкова вълнуваща, че трябвало да я сподели**. Той искал целият му народ да влезе в това радостно преживяване с него. В края на Псалм 131 Давид изразява желанието си за народа, който води.

Стих 3

*Израилю, надявай се на Господа,
отсега нататък и завинаги.*

Моля, позволете ми тук личен коментар. Песента на Давид беше толкова утешителна за мен. Обичах тихото му спокойствие. Имах нужда от посланието му. Може би и вие имате. Напълно възможно е Бог да ви "отучи" от всеки източник на гордост. Може да сте се доверили на мимолетното сребро и сърмата на този свят, само тези неща да потъмнеят и да се стопят в ръцете ви. Може да сте повярвали на някого, само за да го накарате той или тя да ви разочарова и дори да се обърне срещу вас. Много е възможно да сте попаднали в капана на самопревъзнасянето и наскоро да сте се провалили. Може би сте свикнали с почитта и общественото внимание, но (като при Моисей) всичко това е отминало, поне за известно време. Може би вашият талант вече не е търсен, или работата ви не е необходима, или вашият съвет вече не е искан.

Може би вие питате: „Какво става?“. Аrogантността отказва да приеме такива смиряващи преживявания; търпението трябва да вземе връх и съзнателно да заповяда на душите ни да бъдат спокойни в такива моменти. Но "Защо?" Може би вие се чудите. Бог отговаря на вашия въпрос в Псалм 131.

Може би вие сте "отбит" от майката на важноста, престижа, публичните аплодисменти, честта и (смея ли да го кажа?) гордостта. Кой извършва отбиването? Бебето? **Не, никога. Бебето е отбивано от майка му**. Всичко, което можем да направим, **е да се подчиним. Бог е отговорен**. Той премахва всяка патерица, на която бихте се подпрели, **така че ще се облегнете здраво само на Него**. (Вж. Притчи 3:5–6.) Той променя диетата ви към нов вид храна – от млякото на незрялостта към месото на истинското смирение. И Той иска да научите това „**отсега нататък и завинаги**“.

Песни за семейна сила

Псалми 127:1-5 и 128:1-6

Може би не звучи много духовно, но някои черти на семейния живот могат да бъдат потискащи! Отглеждането на семейство от заети деца, поддържането на добра комуникация, безкористното живеене с другите, ден след ден под един покрив, запазването на положително отношение и утвърждаване, справянето със силна воля и справянето с някои от другите домашни предизвикателства, може да бъде първокласна работа! Шапки долу за всички, които дават всичко от себе си. Струва си всички усилия, за да не направите грешка. Родители, някой ден тези деца ще „се изправят и ще ви наричат благословени“. Не разчитайте на това твърде скоро; Казах, някой ден! Затова имам удоволствието да открия, че древните песни във вечния химн на Бога не пропускат насърчителни думи за семействата.

Периодично се натъкваме на псалми, които си пасват, образувайки едно цяло или са развитие на мисълта. Такива са Псалми 22, 23 и 24. Такива са и Псалми 90 и 91, както и за Псалми 111 и 112. Можем да кажем, че един псалм поставя сцената, докато следващият разрешава драмата.

Точно това намираме в Псалми 127 и 128. И двата са свързани с живота в дома. Те са домашни псалми. Откъде знаем? Вижте 127:1. Началните линии се отнасят за изграждане на къщата. След това 127:3–5 споменава деца. Третият стих от Псалм 128 отново описва съпругата, дома и децата, а Псалм 128:6 дори проследява развитието във времето до внуците. Ако мислите върху тази тема, вие също наблюдавате идеята на псалмиста за националната сила, свързана със силната семейна единица в Псалм 128:5. Една нация остава толкова силна, колкото са силни нейните семейства. **Разпадащият се семеен живот е един от признаците на разпадаща се култура**.

Евангелистът Били Грѐм, в книгата си „Светът гори“ (отпечатана през 1965 Д.Пр.), пише проникателни, но сериозни думи относно Америка:

„Неизменният закон за сеитба и жътва е валиден. Сега ние сме нещастни притежатели на морална поквара и напразно търсим лек. Плевелите на снизхождението задушиха житото на моралните ограничения. Домовете ни пострадаха. Разводът придоби епидемични размери. Когато моралът на

обществото е разстроено, първо страда семейството. Домът е основната единица на нашето общество и една нация е толкова силна, колкото са силни нейните домове. Разпадането на дома не се среща често в заглавията във вестниците, но разяжда като термити структурата на нацията.“ (Превел съм няколко книги и проповеди от Били Грѐм. Можете да ги намерите на <https://methodist.bg/%d0%ba%d0%bd%d0%b8%d0%b3%d0%b8/> Д.Пр.)

Както споменах по-рано, тези два псалма образуват прогресия. Те ми приличат на исторически стенопис, който се написан на стените на стая, изобразявайки прогресивна история. Развитието на историята ни пренася от създаването на дома до благословиите на следващите години. Позволете ми да предложа проста схема:

1. Създаване на дома (127:1–2)
2. Деца, родени в дома (127:3–5)
3. Водене на дома (128:1–3)
4. Благословии от следващите години отвъд дома (128:4–6)

Значението на лидерството

Псалми 127:3-5 и 128:1-3

Псалми 127 и 128, песните на Соломон за силното семейство, съдържат акцент върху лидерството. След като разглежда стойността на децата (127:3–5), псалмистът изследва ролята на лидерството в дома.

Лидер на дома

- 1 *Колко блажен е всеки, който се бои от Господа, който ходи в Неговите пътища.*
- 2 *Когато ядеш от плода на ръцете си, ще бъдеш щастлив и ще благоденстваш.*
- 3 *Жена ти ще бъде като плодonoсна лоза в твоята къща, деца ти ще бъдат като маслинови дървета около трапезата ти. (128:1–3)*

В Псалм 127 стрелите са в нашите ръце и се нуждаят от посока. Докато авторът на песните продължава мислите си за семейството в Псалм 128, той казва, че „*който се бои от Господа*“, ще бъде „*щастлив и ще благоденстваш*“. Контекстът е семейството – по-специално децата, които Бог дава. Докато прогресията продължава от 127:3–5 до 128:1–2, ние виждаме как всяка стрела трябва да бъде внимателно насочена: 1) в страх от Господа и 2) в ходене в Неговите пътища. Ще забележите, че щастието ще продължи да бъде заобикалящата атмосфера („колко благословено“).

Родителите, които възпитават децата си според библейските принципи, имат надеждата за пълно щастие. В интерес на истината, 128:2 казва, че вашата инвестиция ще ви позволи да „*ядеш от плода на ръцете си*“ и „*бъдеш щастлив и ще благоденстваш*“. Картината отново е ръцете (както беше в 127:4). Ръцете на родителите се радват на продукта на техния труд, докато берат плодовете от домашната градина, която са отгледали. Когато **подчинението** бъде схванато, **когато покорството бъде научено** и когато **се стремим към разбиране**, дивидентите идват!

Стих 3 е толкова приятна картина. Бащата оглежда масата за вечеря. Той вижда жена си („плодonoсна лоза“) и децата си („маслиненни растения“). Забелязвам, че децата не се наричат "клони", а дървета. Това изглежда подчертава, че всяко потомство е независимо, уникално, такова, което ще възпроизведе собствения си вид в следващите години. И разликата се вижда и в това, че майката е изобразена като лоза, но децата като маслинови дървета. Това е добро и необходимо разграничение.

Ние като родители сме неразумни да приемем, че децата ни са събрани точно като нас. Бащата, например, който е атлетичен, има силна склонност да иска същото качество да се появи в сина му, дори до степен да го насилва. Същото важи и за майката, която е артистична. Тя упорито настоява за този талант в дъщеря си, но често това не е интересът на дъщерята. Защо? Ще отговоря със символите на псалмиста: ние сме лози, но децата ни са маслинови дървета. Въпреки това, независимо от таланта на детето (или липсата му), атлетичните способности (или липсата им), независимо от подготовката, което му даваме, **детето трябва да бъде духовно обучено** („страх от Господа“). Детето трябва да бъде насочено към вяра в Господ Исус Христос и да получи огромно количество обучение за принципите на Библията.

Бог отговаря

Псалм 137:1-9

Дали Бог отговорил на молбата на Псалм 137? Абсолютно! След 70 години в изгнание, на всеки евреин, който искал да се върне, за да възстанови град Йерусалим и да възстанови храма, било разрешено да се върне. **И евреите си научили урока**. Въпреки че със сигурност не са били безгрешен народ след

тяхното наказание, те никога повече не са се борили с проблема с идолопоклонството. **И до днес те ценят старозаветните писания преди всичко.**

Господ също изпълнил обещанието Си да потърси отговорност от Вавилон за своите зверства. Той предсказал, **че ще превърне този огромен и могъщ град във „вечна пустош“** (Йеремия 25:12). И разбира се, персите не само завладели вавилонците, **но и изтрили Вавилон от лицето на земята**. От града са останали само развалините. Вавилон все още е пуста, неплодна земя на тишина по протежението на железопътна линия към Багдад, малко повече от спирка за археолозите, пътуващи към разкопки в суровата пустош. **Градът е трайно свидетелство за верността на Бог да прави това, което е обещал.** (Според днешните сведения, през 1770 – 1670 г. пр. Хр. и отново през 612 – 320 г. пр. Хр, **Вавилон е бил най-големият град в света**, като вероятно е първият град с население над 200 000 души. Сега е малък град, намиращ се на 65 км от Багдад. Д.Пр.)

Псалм 137 със сигурност е подходящ. Той говори на вярващия, който страда от последствията от своя грях, който напразно се опитва да **„да нее песента на Господа в чужда земя“**. Той обръща сърцата ни само към Този, Който може да задоволи най-дълбоките ни нужди. Дава ни модел, който да следваме, когато сме били третирани жестоко. И ни напомня, че нашият Бог е напълно способен да отмъсти на онези, които хулят и преследват и говорят лъжливо всякакво зло срещу нас. Както ни напомня Римляни 12:19-21, Бог може и ще се справи с всяко наше желание за възмездие **и Той може да го направи по толкова задълбочен начин, че ние трябва само да се отдръпнем** и да Го оставим да работи.

Ако издържате на трудностите на продължаващите последствия след период на неподчинение в живота ви, вие разбирате тази песен. Докато я четете, не забравяйте, че не сте сами в мъчителната си сърдечна болка. Болката може да е силна и продължителна, но добрата новина е следната: **тя не е безкрайна.**

Загубване на Божиите благословии

Псалм 137:1-9

Историческият фон на Псалм 137 е много тъжен. Божият народ не успял да се вслуша в предупрежденията от векове и се оказало, че живее с последствията от непокорството. Въпреки че Бог не бил премахнал общението Си – Той обичал народа на Юда **толкова много, колкото винаги** – Той ги лишил от техните заветни благословии. Те вече не живеели в земята, обещана на Авраам и неговите потомци. Те вече не можели да се покланят в храма в Йерусалим.

Техният опит, **понасяйки трайните последици от погрешното поведение, може да ни научи много за нашето ходене с Бога.** Ето моя план на песента:

- 1 Спомен за пленничеството (137:1–3) - личен раздел
- 2 Преданост към Господ (137:4–6)
3. Молба за възмездие (137:7–9) - страстен раздел —

Малко песни в Библията започват с по-силни емоции. Псалмистът се чувства абсолютно унил! Той си спомня горчивото унижение и язвителният сарказъм, които са изстрадали той и другарите му. Той дори ни напомня за конкретен случай, когато представител на Вавилон принудил тези евреи да маршируват покрай една река и ги обиждал.

Личен раздел

1 *При реките на Вавилон,
там седнахме и плакахме,
когато си спомнихме Сион.*

2 *Върху върбите сред него
закачихме арфите си.*

3 *Защото там нашите похитители поискаха от нас песни,
и нашите мъчители поискаха да се веселят, казвайки:*

"Изпейте ни една от песните на Сион." (137:1–3)

Можете ли да си представите тази сцена? С наведени глави, отпуснати рамене и сълзи, стичащи се по бузите им, тези еврейски пленници седели мълчаливо и скърцали със зъби. Това се случвало ежедневно! Това било дъното на падението. Аз мога просто да чуя подигравките на вавилонския пазач, докато гледал към тези унили, депресирани хора от Юда: *„Хей, всички вие, евреи, искате ли да изпеете заедно един от онези добри стари химни на вярата! Нека чуем за този ваш велик и голям Бог! Изпейте го сега и докато пеете, спомнете си за Сион!“*

О, колко боли! Боляло толкова дълбоко, че авторът си спомнил точните думи на своя мъчител.

Присмивателите и критиците на християнството никога не стават по-високи и не крещат по-силно, **отколкото когато** Божиите хора публично изпадат в грях и са принудени да страдат от последствията от

непокорството. Всички войнства на Сатана танцуват от радост, когато вярващите правят компромис, играят си с огъня, след което се изгарят. Виждали сме много подобни неща през последните години, нали? Светските медии имат пикник, тъй като Божиите хора са принудени да понесат последствията. Тези пленници получавали точно каквото заслужавали и те знаели това. Нямало вече нито пеене, нито шеги, нито смях в този смутен еврейски лагер на чужда земя. Един човек описва сцената доста ярко:

„Това е най-горчивото от всичко - да знаете, че това не е необходимо страдание; че то е резултат от несъобразителност и непоследователност; че то е реколтата от собствената ви сеитба; че лешоядът, който се храни с жизнените ви органи, е рожба от собственото ви отглеждане. Ох, горкият аз! Това е болка! В живота има неизбежен враг. Законите на сърцето и дома, на душата и човешкия живот не могат да бъдат нарушавани безнаказано. Грехът може да бъде простен; огънят на наказанието може да се промени в огъня на изпитанието; любовта на Бог може да изглежда по-близка и по-скъпа от всякога и все пак има ужасния натиск на болката; треперещото сърце; отслабването на очите и умората на душата; арфата на върбите; отказът да пеem Господната песен.

Последици от лоши решения

Псалм 137:1-9

Никой не може да отрече безмилостната болка, причинена от понасянето на последиците от грешни действия. Това може да се случи толкова бързо и просто като след удар с лопата от родител или толкова продължително и тежко като присъда в затвора. И двете обаче, се понасят трудно. Човекът, който изневерява на партньора си и по-късно напуска брака, в крайна сметка трябва да понесе последствията. Детето, което бяга от дома си в пристъп на непокорна ярост, трябва да живее с болезнените последствия. Политикът, който уверява своите избиратели в нереалистични и неизпълними обещания, ако бъде избран, трябва да се изправи пред критиците си след изборите. Министърът, който прави компромиси в сферата на етиката или морала, трябва да живее с личния срам и загубата на обществено уважение. Списъкът продължава и продължава.

Въпреки, че нашето време се характеризира с ерозия на личната отговорност и опити за смекчаване или прикриване на последствията от погрешността, тези много трудни дни по време на отливната вълна на неподчинението, все пак са натрапчива реалност. Грехът все още дава горчиви плодове. Опустошителните последици все още очакват нарушителя. Предупреждението: „*Не се заблуждавайте, Бог не е за подиграване; понеже каквото посее човек, това и ще пожъне.*” (Галатяни 6:7), все още е в Библията. Малцина са тези, които живеят по-мрачен живот от хората, които не са се подчинили и сега трябва да издържат на мъките на продължителни последици.

Псалм 137 е тъжната песен на хора, които понасят трудностите на продължителни последици, след дълга история на лоши решения. Псалмистът дава израз на мъката на Божия заветен народ, отстранен от своята Обетована земя, отрязан от своето право по рождение. Като група евреи-военнопленници, те били отведени от вавилонците в чужда земя. Първите редове описват сцената.

*При реките на Вавилон,
там седнахме и плакахме,
когато си спомнихме Сион.* (137:1)

Можете да прегледате следващите осем стиха и бързо ще откриете други думи, които разкриват подобно на затвор преживяване:

Стих 3: *"нашите похитители... нашите мъчители"*

Стих 4: *"чужда земя"*

Стих 7: *„Помни, Господи, против синовете на Едом“*

Стих 8: *„О, дъще на Вавилон, ти, опустошената“*

Защо един еврейски псалмист е бил във Вавилон? Какви са били събитията, които довели до това, той и другите да станат пленници на тази чужда сила? Повярвайте ми, това не станало случайно. Случило се е точно както Бог бил казал чрез Своя пророк Йеремиа:

„Затова, така казва Господ на Силите: Понеже не послушахте думите Ми, ето, аз ще изпратя и ще взема всичките племена на север, казва Господ, също и ще изпратя слугата Ми Навуходносор, царят на Вавилон, и ще ги доведе против тази земя и срещу жителите ѝ, и срещу всички тези народи наоколо... И цялата тази земя ще бъде пуста и ужас, и тези народи ще служат на вавилонския цар седемдесет години.“ (Йеремиа 25:8–9, 11)

Векове наред Господ изпращал пророци, за да предупреждават народа на Юда, че продължаващото идолопоклонство и непокорство ще доведе до тяхното изгнание. Но те били упорити в своето неподчинение повече от 300 години след края на царуването на Соломон. Обединеното царство на еврейския наод се е разделило след смъртта на Соломон. Последвала гражданска война. Десет от дванадесетте племена на

Израел се заселили на север под ръководството на цар Йеровоам. Другите две племена се заселили на юг при цар Ровоам, син на Соломон.

В Библията, **северното царство се нарича "Израел"**; а **южното царство се нарича "Юда"**. Израел имал 19 царе през своите 200 и повече години, преди да падне под властта на асирийците през 722 г. пр.н.е. Юда имал 20 царе - **само 8 от които били праведни**. В продължение на много години, Юда вървял според тънката граница между подчинението и бунта, докато накрая Господ позволил на вавилонците (наричани още халдейци) да пленят народа и да го държат в робство в продължение на 70 години, точно както Йеремиа предсказал. Псалм 137 е написан по време (или малко след) пленничеството на Юда във Вавилон.

Помнете Божиите обещания

Псалм 137:4-6

След като разказва мъката от продължаващите последствия в Псалм 137:1-3, авторът прави малък самоанализ. Неговата виждане се измества от гледане навън, към търсене навътре. Той задава разумен въпрос в стих 4: „*Как можем да пеем песента на Господа в чужда земя?*“

Въпросът засяга две неща. **Първо**, евреите разбират окупирането им от Ханаан **като необходима част от Божия завет с Авраам**. Как биха могли законно да пеят за верността на Бога, ако техният завет вече не съществувал? Но те не успели да разберат, че изгнанието им **е било временно; 70 години, както било предсказано**. Бог през цялото време казвал, че тяхното владение върху земята **зависи от тяхното подчинение** (Второзаконие 28). И така, за да отговори на въпроса им, Бог образно им казал: „*Спазвайте законите Ми и аз ще ви върна в земята ви*“. (*Каквото посеете, това ще пожънете. Д.Пр.*)

Второто нещо е свързан с искреността. Истинското пеене е спонтанно; то не може да бъде принудено. Нито ще избухне радостно от непокорно сърце или от гузна съвест. Пленените евреи не можели да пеят с радост естествено; те имали нужда от свръхестествена помощ. Същото важи и за всички хора. Ние сме напълно неспособни да изпитаме радост, докато сме роби на греха. Но когато сме освободени чрез силата на Христос...

Павел и Сила били оковани във затвора във Филипи, но въпреки това християнските мелодии и песни звучали. Физически те били пленници; обаче духовно били свободни. Следователно, те можели искрено да пеят от радост, въпреки мрачното им обкръжение (Деяния 16:25-26).

Псалм 137 продължава **с отказ да се откажем от надежда**. Въпреки че наказание им било тежко, псалмистът нямало да спре да вярва, че Бог ще изпълни обещанията Си. С ревността на еврейски патриот, псалмистът заявява предаността си към своя Господ и към столицата на родината си, към земята, безусловно обещана на еврейските потомци на Авраам.

*4 Как можем да пеем песента на Господа
в чужда земя?*

*5 Ако те забравя, о, Йерусалиме,
нека десницата ми забрави умението си.*

*6 Нека езикът ми се залепи за небцето ми
ако не те помня,*

*ако не въздигна Ерусалим
над главната ми радост. (137:4-6)*

Забележете, че местоименията се променят от „ние“ и „наши“ на „аз“ и „мое“. Той казва, че никога няма да забрави благословиите и ползите от това, да бъде гражданин на Юда. Той казва, че ако забрави чудесните предимства на дома, песента му ще замлъкне завинаги и той няма да свири умело ("*десницата ми*") или спонтанно да пее ("*езикът ми*"). Въпреки че псалмистът говори за себе си, нека не забравяме, че той е написал този химн, за да бъде път от вярващите в Юда. Докато присъединявал гласът си, всеки човек обещал **да помни Божието обещание**, независимо от обстоятелствата.

Ако сте вярващ в Исус Христос, **нищо не може да разруши връзката ви с Бога** (Йоан 10:28-29; Римляни 8:28-39; 2 Тимотей 1:12). Продължителните последици от погрешните действия обаче, могат да ви накарат да се почувствате така, сякаш Бог ви е изоставил. Народът на Юда отказа да приеме тази лъжа и се насърчил с Божиите обещания. Те се съсредоточили **върху Неговата неизменна доброта**, въпреки тяхната колеблива преданост.

Обръщане към Бога

Псалм 137:7-9

Авторът на Псалм 137 признал скръбта на своето положение, признавайки, че самият народ на Юда е причинил това наказание на себе си. **Но той не останал в униние**. Той се обърнал с гръб към миналото, **за да се съсредоточи към непроменения характер на Бога**, към Неговата вярност да изпълни обещанията Си и

към желанието Му да проявява милост при всяка възможност. Накрая той погледнал към хоризонта, за да предвиди бъдещето.

7 Помни Господи, това, което сториха едомците
в денят на Йерусалим,
когато казваха: „Разрушете го, разрушете го
до основата му.“

8 О, Вавилонска дъще, която ще бъдеш опустошена,
блазе на онзи, който ти въздаде
за всичко, което си ни сторила!

9 Блазе на онзи, който хване и разбие в камък
малките ти деца. (137:7–9)

Не е нужно да сте библейски учен, за да откриете, че това са изключително емоционални думи. Псалмистът изпитва страст към враговете на своя любим Сион. Той споменава древния враг Едом в стих 7, след това и Вавилон в стих 8. Докато е изпълнен с ревност, той произнася благословии върху онези, които Бог може да използва, за да отмъсти на враговете, за тяхното брутално и безмилостно отношение към евреите. Критикът чете това (особено стих 9) и атакува Стария завет за неговия възмутителен Бог на гнева. Но ако вие и аз бяхме на тяхното място, **е съмнително дали текстът на Псалм 137 щеше да ни изглежда варварски.**

Вероятно си спомняте процеса на Адолф Айхман от миналото. Един от нашите национални периодични издания отразява разказа с ярки подробности. Журналистът спомена за един еврейин, който бил загубил родителите си и други близки роднини в ужасните нацистки концентрационни лагери. Той се изправил рязко на крака сред публиката в съдебната зала и изругал Айхман. Казаха му да седне и да се овладее, което той отказа да направи. Докато беше ескортиран със сила от стаята, той изкрещя думите в този смисъл: „Позволете ми да се докопам до това нацистко прасе... само за 60 секунди... позволете ми да го хвана, за да мога да го измъчвам със собствените си ръце!“

Никой не критикува този човек, който изкрещя тези жестоки думи. Всъщност репортерът на списанието изрази съчувствие. Защо? Защото този човек беше претърпял такава ужасна загуба и паметта му беше пълна и препълнена с гняв. Той копнеел за справедливост. (Айхман е бил основният организатор на Холокоста. Избягал в Аржентина след войната, бил намерен, отведен в Израел и съден през 1962. По време на процеса, един от свидетелите казал, че Айхман твърдял, че с радост ще скочи в гроба, понеже е убил 5 милиона евреи. Той бил осъден и обесен. Д.Пр.)

Обърнете внимание, че псалмистът не иска божествено разрешение да отмъсти според собствените си условия, **а иска само Бог да донесе справедливост** върху главите на всички, които са се държали жестоко спрямо Юда. Според Исая 13:14-16 **вавилонците брутално убивали малките еврейски деца пред очите на родителите им.** Със страстни молби авторът на тази песен завършва с молба за справедливост. В края на песента той спрял делото си с Бога.

Божият неограничено знание

Псалм 139:1-4

Ако никога не сте бил част от голяма организация, като корпорация, разполагаща с милиарди долари, или в правителствена агенция или университет, малко вероятно е някога да сте срещали хората на върха на лидерската верига. Може да сте чували имената им или да сте чели съобщенията им, но вероятно не сте ги познавал лично. И те несъмнено не биха чули за вас от никой друг човек в организацията. **Така че е напълно естествено да се чудите, дали върховният владетел на вселената има и най-малка представа кой сте вие.**

Колко добре ме познава Бог?

В първите 4 стиха на Псалм 139 ни се дава достатъчно информация, за да открием, че Бог е всезнаещ. Той знае всичко.

1 Господи, Ти си ме изследвал и си ме познал.
2 Ти знаеши кога сядам и кога ставам;
отдалече разбираши мисълта ми.
3 Ти издираши ходенето ми и лягането ми,
и си запознат отблизо с всичките ми пътища.
4 Още преди да има дума на езика ми,
ето, Господи, Ти я знаеши цялата. (139:1–4)

Авторът на песента казва, че Бог го изследва. Думата на иврит, довела до този превод, първоначално означавала „да изследвам“ и понякога предавала идеята за ровене в нещо или ровене през нещо. Мисълта е, че Бог ме изследва, рови в мен и ме изследва докрай. В следващото изречение Давид представя себе си в две фази от живота – пасивна (сядане) и активна (изправяне). Нашите най-чести и случайни моменти са

напълно познати на нашия Господ. Освен това, дори нашите мисли са отворена книга за Него. Мислите идват в съзнанието ни чрез поредица от далечни, мимолетни идеи, докато микроскопичните нерви се свързват един с друг в мозъка чрез сложен процес на връзки. **Дори те са известни от нашия Господ.** Това е, което Давид имал предвид под Божието разбиране „*отдалече разбираш мисълта ми*“.

Можем да видим как мислите навлизат в главите на хората, когато лицата им „светят“ или по някакъв друг начин ни съобщават за навлизането на идеи. Можем да чуем мислите, които напускат съзнанието на хората през устата им. **Но не можем да видим какво се случва между входа и изхода. А Господ може.** Всъщност **Бог разбира какво ни подтиква** да мислим определени мисли. Следователно **Той разбира скритите, неизказани мотиви** зад нашите действия.

На едно Рождество ние купихме на малките ни деца „Град на мравки.“ Това беше пластмасово легло с мравки, покрито с тънък слой пясък, направен от прозрачен материал, който ви позволява да наблюдавате вътрешните процеси на насекомите. В нормалния свят всичко, което можете да видите в леглото с мравки в земята, са тези заети малки същества, които влизат и излизат от дупката си. Но този интересен „Град на мравки“ ни позволи да наблюдаваме какво се случва, след като мравките влязат в дупките си - можехме да наблюдаваме тези малки насекоми, докато вървяха през своите тунели. Точно това се казва в стих 2 за нашия мисловен живот пред Бог. **Той наблюдава целия процес.**

Оценявам превода на третия стих в New American Standard Bible: „*Ти изследваш моя път*“. Глаголът „проверявам“ превежда еврейската дума, която означава „пресявам“. Това е идеята, човек да се подложи на ежеминутна проверка. Бог внимателно отсява нашите избори и решения. **В резултат на това феноменално прозрение, Той е напълно запознат с нас** – и имам предвид - **задълбочено!** За да постави финалните шрихи на фактите за Божието всезнание, Той знае думите ни още преди да ги изречем, което накара Давид да напише: „*Ти я знаеш цялата*“. **Бог знае всяка дума от всеки език, във всяко човешко същество, на всеки континент, във всеки момент от всеки ден. Помислете за това!**

Матей 10:30 добавя връхния камък, „*Всичките косми на главата ви са преброени*“. Не че Бог се занимава с умствени и вербални любопитни факти; това просто казва, **че Той е всезнаещ, че Той е напълно и точно наясно с всичко по всяко време, както видимото, така и невидимото, с публичното и с личното.**

Колко добре ви познава Бог? Тези първи 4 стиха ни казват, че Той не би могъл да ви познава по-добре! Само в случай, че мелачката на незначителността все още ви нанася удари, **помислете върху факта, че вие сте обект на вниманието на живия Бог, всеки момент от всеки ден от живота си.**

Божие умение като Създател

Псалм 139:1-24

Псалм 139 ни свързва с Бога. Тази песен, подобно на няколко други места в Библията, ни свързва с нашия Създател. Тя отговаря на 4 от най-често задаваните въпроси, които ни идват наум за Бога:

1. Колко добре ме познава Бог? (139:1–6)
2. Колко близо до мен е Бог? (139:7–12)
3. Колко внимателно ме е направил Бог? (139:13–18)
4. Доколко Бог ще ме защити и ще ми помогне? (139:19–24)

Може да не сте формулирали въпросите по този начин, но на някакво ниво, несъмнено вие сте си ги задавали. Те са най-основните въпроси в живота. Във всеки от нас е вградено любопитство, което копнее да бъде задоволено, особено по отношение на Този, който е създал този свят.

Вижте първите 12 стиха на тази велика песен. **От първите 6 стиха откриваме, че Бог ни познава изцяло и напълно.** Бог е **всезнаещ.** Освен това научаваме, че Бог е **в пълен контрол.** Нищо не се случва извън сферата на Неговата суверенна воля. Бог е всемогъщ. След това, **в следващите 6 стиха ние откриваме, че Този, който ни познава, винаги е близо до нас.** Бог е **вездесъщ.** (*т.е. Той присъства едновременно, навсякъде в света. Д.Пр.*)

Сега ние разглеждаме умението на Господ като творец.

Колко внимателно ме е направил Бог?

Песента създава красива поезия и декларира страхотна теология, **но как можем да сме сигурни, че всичко е вярно?** В повечето от нас работи една фина несигурност. Едно от най-добрите доказателства, че Бог съществува и че Той прави всички тези неща, **е човешкото тяло.** Помислете колко внимателно ви е направил Той. Стихове 13-16 разглеждат това. Според мен, този раздел от библейската истина, е едно от най-забележителните откровения в цялата Библия. Спомнете си, че това е написано от Давид тогава, когато анатомията и ембриологията са били сравнително непознати теми — в най-добрия случай те са били примитивни. Но въпреки това, в тази древна песен, **предродилните етапи на развитие на човешкия зародиш са изложени с феноменална простота и проникателност.** Идеята, която Давид заявява, е следната: само Бог, който ни познава и е близо до нас, **може да бъде толкова тясно участващ в създаването ни.**

Стих 12 ни говори за тъмнината и неспособността на човечеството да се скрие от Бога. Предишните стихове говорят за скрити или отдалечени места като за добре познати и под постоянното наблюдение на Бога. Стих 13 отива дори по-далеч. Той ни пренася в утробата, място на интимност и тъмнина. Именно тук авторът на песни изгражда своята теза.

Защото Ти оформи вътрешностите ми;

Ти ме сплете заедно в утробата на майка ми.

Във всяка декларация, „*Ти*“ е много категорично. Идеята е „*Ти, Самият Ти и никой друг*“. Нито „*природата*“, нито „*майката природа*“ извършват чудото в утробата; това е само Бог и никой друг. Забавете се върху термина "форма". Когато този глагол се появява в оригиналния иврит, той често носи идеята за „*произхождам*“. Бог създава нашите вътрешни части. Може да ви изненада да знаете, че тези две думи – вътрешни части – буквално означават „*бъбреци*“. В древността бъбреците са били символ на всички наши жизненоважни органи – бъбрек, сърце, бял дроб, черен дроб и т.н. Всъщност, стихът продължава, казвайки, че Бог наистина ме „*сплете заедно*“ в утробата. Глаголът *sanak* подсказва идеята за сплитане заедно, като преплетена маса или гъсталаци. Бог участва в поставянето на всички органи и различни части на нашето тяло по толкова добре подреден начин, че образува истински „гъсталак“ от мускули, сухожилия, кости, кръв, вени и артерии.

Позволете ми да перифразирам стих 13, за да изведе малко от колорита в оригиналния текст: „*Защото само Бог – никой друг – създаде жизнените ми органи; Ти сплете вътрешното ми същество в утробата на майка ми.*“

Важен за Бога

Псалм 139:1-24

Повечето хора от време на време се борят с чувството за незначителност. Прочути спортисти, много надарени филмови и телевизионни звезди, блестящи студенти, талантиви певци, умели писатели, дори способни служители могат да ни накарат да се почувстваме уплашени, пренебрегнати и недостатъчно квалифицирани. За някои хора да се чувстват незначителни не е просто периодична битка; това е ежедневие! Дълбоко в себе си ние знаем, че сме ценни; но когато се сравняваме, често се оказва, че по-незначителни. Добре пазена тайна е, че много от тези спортисти, знаменитости, писатели и проповедници, които изглеждат толкова уверени, се борят със същите чувства, които измъчват техните почитатели.

Поради бързата ни демографска експлозия, ние се превръщаме по-скоро в числа и статистически единици, отколкото в значими индивиди. Машините бавно заемат мястото на работниците. Компютрите могат да правят много повече, много по-бързо и с по-голяма точност дори от опитни специалисти. Науката не помага на проблема. Нашата вселена се разглежда от учените като огромна, толкова огромна, че тази Земя е незначителна – пращинка материя, заобиколена от галактики, измерена със светлинни години, а не с километри. Необятността на всичко това понякога завладява земляните и ни принуждава да зададем вековните въпроси: Кой съм аз? Защо съм тук? Къде се вписвам? Какво значение има? Това може да доведе до вътрешно объркване, което се увеличава, а не намалява, докато остаряваме и разбирането ни за заобикалящата ни среда се разширява. Може би вие сте сред многото, които преминават през така наречената „криза на идентичността“.

Ако се борите с това много истинско и озадачаващо недоумение, ето една песен, която е специално създадена за вас. Това е една от най-добрите песни на Давид! Стиховете му описват човек, който стои сам и търси отговори за себе си, за своя свят и за своя Бог. Това дава на читателя спокойна увереност, че има определена връзка между него и неговия Господ - че никой не е бил хвърлен случайно във времето и пространството. Тази древна песен прави Бог да изглежда реален, личен и ангажиран, защото всъщност Той е такъв. Решаващите проблеми на международните отношения и "глобалното насищане" изведнъж изглеждат не толкова важни и трудностите, свързани с кризата на идентичността, започват да избледняват, когато тази прекрасна песен бъде разбрана.

Псалмът и неговият модел

Псалм 139 отговаря на 4 въпроса. Докато четем всичките 24 стиха, ние откриваме, че той попада спретнато в 4 раздела, по 6 стиха всеки от тях. Всеки раздел се занимава с различен въпрос. Схемата може да изглежда така:

1. Колко добре ме познава Бог? (139:1–6)
2. Колко близо е Бог до мен? (139:7–12)
3. Колко внимателно ме е направил Бог? (139:13–18)
4. Доколко Бог ме защитава или ми помага? (139:19–24)

Всичките 24 стиха свързват нас, Божието творение, с нашия Създател. Ние сме изключително важни за нашия Създател. Ние не сме маловажни пращинки в космоса или незначителни нищожества на

Земята, **а по-скоро сме обекти на Неговата грижа и близко, лично внимание**. Ако отделите време и помислите върху всеки раздел, вие ще откриете, че 4-те въпроса се занимават с 4 от нашите най-човешки и основни проблеми:

- Колко добре ме познава Бог? (Проблемът с идентичността)
- Колко близо е Бог до мен? (Проблемът със самотата)
- Колко внимателно ме е направил Бог? (Проблемът с представата за себе си)
- Доколко Бог ще ме защити или ще ми помага? (Проблемът със страха и безпокойството)

Една последна мисъл, преди да се впуснем в анализ на първите 12 стиха: през целия път в тези стихове четем за „Господ“, „Неговият Дух“, „Бог“. ... както и "аз", "аз", "моят". За псалмиста Бог е там; още по-добре от това - Бог е тук. Той е достъпен, познаваем, достъпен и реален. Цялото отчуждение е премахнато. Всички напрегнати формалности и религиозен протокол са изтрити. Той не само е тук, но е въввлечен и се интересува от всеки отделен човек на тази частица от планета, наречена Земя. (*Превел съм книгата „Той е тук и Той не мълчи“ на прочутият философ и християнски тълкувател Франсис Шейфър. Можете да я намерите на <https://methodist.bg/%d0%ba%d0%bd%d0%b8%d0%b3%d0%b8//> Д.Пр.*)

Бог контролира детайлите

Псалм 139:5-6

В песента за удивителните качества на Бога, Давид се възхищава на способността на Бог **да остава в пълен контрол** над Неговата вселена.

*5 Ти ме загради отзад и отпред,
и положи ръката Си върху мен.*

*6 Такова знание е твърде чудно за мен;
твърде високо е, не мога да го достигна.* (139:5–6)

Господ остава в пълен контрол върху най-малките детайли на Своето творение; **Той е всезнаещ и всемогъщ**. Познавайки ни така, както Той ни познава, **Бог поставя необходимия контрол върху нас**. Фактът, че Той ни „загради“ може да бъде погрешно разбран. Това е преводът на еврейска дума, използван за обсада на град в битка — затваряне на всички пътища за бягство.

Един еврейски учен казва, че това означава „**да бъдеш ограничен**“. Идеята е, че Бог ни поставя в неизбежни ситуации и там ни закрепва, насочва ни, възпира ни, **предпазва ни от излизане и бягство** от тази ситуация. Това обяснява защо ръката Му е върху нас.

Може би апостол Павел е бил в такова затруднено положение, когато е казал, че той и неговите другари са били „**прекомерно натоварени, извън нашите сили**“ (2 Коринтяни 1:8). Преводът на Библията, вариант крал Джеймс, превежда тези думи така: „**бяхме притиснати извън мярката, над силите**“. Гръцката дума означава „**да бъда натиснат**“. Това е идеята за **силен натиск**: "Бяхме под огромен натиск." В ситуации на натиск, днес Бог **затваря всички пътища за бягство**, но Той остава близо и ни поддържа с ръката Си, **така че вие и аз да можем да научим ценни уроци, а не да бягаме от трудностите**. Ани Джонсън Флинт описва сцени, познати на всички ни – времена на неизбежен натиск:

Изцедени извън мярка и изцедени по цялата си дължина;

Натиснати толкова силно, че изглежда извън силата.

Притиснати в тялото и притиснат в душата;

Притиснати в ума, докато тъмните вълни се търкалят;

Натиск от врагове и натиск от приятели;

Натиск върху натиск, докато животът почти свърши. Притиснати да обичат тоягата и пръта;

Притиснати да не познава друг помощник освен Бога.

Притиснати към свободата, където нищо не се вкопчава;

Притиснати във вярата за невъзможни неща.

Притиснати да живеят живот в Господа;

Притиснат да живее излят Христов живот.

След като обмисля всички тези истини, Давид възкликва, всъщност, "**Такова знание е твърде чудно за мен.**" (Псалм 139:6). Толкова прекрасни били тези **доказателства за Божието знание и контрол**, че той не можеше да сдържи емоциите си. Неговият проблем с идентичността започва да избледнява, **когато авторът на песни осъзнава, че Бог гледа на Своите създания като на важни и значими**. Той ни познава. Той изследва живота ни. Той ни изучава и ни поддържа 24 часа на ден. Въпреки, че за нас е шокиращо да го разберем, **това е истина**. Колко добре ме познава Бог? **Напълно**.

Бог е винаги близо

Псалм 139:7-10

Добре, значи Бог ме познава и ме контролира (Псалм 139:1-6); Той може да направи това от разстояние, през милиони и милиони светлинни години пространство. (*Понятието светлинна година е приета от астрономите за да измерват с нея огромните пространства в космоса. Една светлинна година се равнява разстоянието, изминавано от светлината за една година: 300 000 км x 356 дни x 24 часа x 60 минути x 60 секунди – който може да си представи това пространство, аз не мога. Д.Пр.*) Но близо ли е Той? Според Псалм 139, песента на Давид за удивителните качества на Бог, да, Той е близо.

Колко близо е Бог до мен?

Бог не е далечно, загрижено Божество. Всъщност Той е вездесъщ. (*Т.е. Той е винаги и навсякъде едновременно присъстващ. Д.Пр.*) В стих 7 Давид заявява това под формата на два въпроса:

7 *Къде мога да отида от Твоя Дух?*

Или от присъствието Ти къде мога да избягам?

Бунтовният пророк Йона сигурно се е чудил: Мога ли да намеря някое място, което да ме отдалечи от Бог? И той научил по трудния начин, **че отговорът е категоричното „Не!“** Давид го формулира с думи, които всеки може да разбере.

8 *Ако се изкача на небето, Ти си там;*

ако постеля леглото си в преизподнята, и там си Ти.

9 *Ако взема крилете на зората,*

ако се заселя в най-отдалечената част на морето,

10 *дори там ръката Ти ще ме води,*

и Твоята десница ще ме държи.

В еврейската Библия местоименията, отнасящи се до Бог, са резки и категорични: **Ако се кача на небето — ТИ! Ако слеза в гроба - ТИ!**

Следващият стих ни носи в необятния океан на „*крилете на зората*“. Това е красив израз, но какво означава? Най-вероятно описва лъчите на утринното слънце, които проблясват по небето. Може би бихме могли да го перифразираме по-технически, като кажем: "Ако можех да пътувам със скоростта на светлината." Просто помислете за това! Пътувайки с такава скорост, аз щях да стигна до Луната за по-малко от 2 секунди – и там **Ти!** (Бог ще ме посрещне.) Ще отнеме около 4 години, за да достигна първата звезда с тази скорост и отново - **Ти!** (Бог също ще е там.) **Вездесъщността** просто означава, **че няма място, където Той да не е.**

И огромното водно тяло, което наричаме океан, може да ме накара да изглеждам незначителен и отдалечен, **но все пак Той е там.** Той никога не ме оставя сам - "*дори и там ръката Ти ще ме води.*"

Първият път, когато схванах величината на тези стихове, бях в морската пехота на военен кораб, пресичащ Тихия океан, на път за Далечния Изток, за Япония. Пътуването ни продължи 17 дни. Океанските вълни в бурни дни бяха 12-15 метра високи; (*колкото 3-4 етажна сграда Д.Пр.*) и когато корабът ни се спускаше в недрата на вълната, гребена ѝ се извиси отгоре като гигантска куполна сграда, която щеше да падне върху нас. (*За да не се обърне, корабът винаги атакува вълната челно, а не странично. Д.Пр.*) После, докато се издигаме до нейния връх, **ние не виждахме нищо друго освен вода наоколо** — дълбоки, синьо-черни вълни, безкрайни на хоризонта, на 360 градуса наоколо.

Спомням си, че една сутрин рано отворих Библията си на Псалм 139:7-10 и честно казано, почти извиках. Изведнъж се почувствах спокоен в присъствието Му. Самотата ми изглеждаше крайно глупава. **Ръката Му ме водеше, дясната Му ръка ме държеше точно там,** в „*най-отдалечената част на морето*“. Въпреки че бях буквално незначителен в сравнение с огромните водни участъци около мен, **ме обзе спокойствие и чувство на сигурност.**

Това е смисълът, който Давид съобщава тук. **Бог никога не отсъства.**

(Препоръчвам ви да прочетете книгата „**Факти да необикновените способности на Бога**“. Можете да я намерите на <https://methodist.bg/%d0%ba%d0%bd%d0%b8%d0%b3%d0%b8/> Д.Пр.)

Нищо не е скрито от Бога

Псалм 139:11-12

В стихове 11 и 12 от песента на Давид за великолепието и близостта на Бог, той обявява, че дори тъмнината не пречи на Божието всепроникващо присъствие.

11 *Ако кажа: „Сигурно тъмнината ще ме покрие,*

и светлината около мен ще бъде нощ,

12 *дори тъмнината не е тъмна за Теб,*

и нощта е светла като ден.

Тъмнината и светлината са еднакви за Теб.

Имаше моменти в детството ми, когато нощем ме беше страх. (Може да си спомняте, че и вие сте

изпитвали подобни чувства.) В онези моменти хващах завивките и покривах главата си с тях. Все още си спомням, как се пъгнах дълбоко под тях, мислейки си, че те ще ме предпазят от злото. Колко детинско, но колко много прилича на поведението на възрастните хора! В преносен смисъл, ние правим това, когато си мислим, че ако правим нещо тайно, **някак ще убегнем от вниманието на Господа.** Тази древна песен ни напомня, че **Бог вижда всичко!** Дори тъмнината не е тъмна за Господа. Според Евреи 4:13, няма създаване, което да е скрито от Него.

От окуражаваща страна на въпроса, ние **никога не трябва да се чувстваме самотни.** Нашият Небесен Отец вижда всичко. Той разбира нашите сложности и странности; Той оценява уникалните трудности, пред които сме изправени; Той ни "държи" по-добре от най-близките ни спътници. И най-доброто от всичко, Той **се грижи за нас.**

Поради великия Псалм 139 на Давид, ние трябва да се примирим с две от Божиите качества, които изглеждат противоречиви. Той е трансцендентен, което означава, че съществува извън Вселената, извън обхвата на пространството, времето и законите на физиката. Той е **изключително по-велик и по-мощен от цялата маса и материя на Вселената взети заедно.** И все пак Бог също е иманентен, което означава, че Той се свързва тясно и лично с всеки човек.

Той управлява вселената, но **знае всеки детайл** от 7 милиарда индивидуални животи. Намирам това за **умопомрачително.**

Човекът е чудо

Псалм 139:13-16

Песента на Давид за качества на Господа, включва прослава на човешкия живот, доказателство за Божият творчески гений.

14 *Ще Ти благодаря, защото страшно и чудно съм направен;
чудни са Твоите дела,
и душата ми много добре знае това.* (139:14)

Не е ли вярно това? Ние сме **вид чудо.** Никой не би оспорил, че отвън човешкото тяло е феноменална комбинация от сила, красота, координация, грация и баланс. Но ако смятате, че външността е забележителна, просто погледнете вътре. Това е нещо прекрасно! Стих 15 описва нашия произход.

15 *Формата ми не беше скрита от Теб,
когато бях създаден тайно,
и изкусно оформен в дълбините на земята.*

Понякога наричаме телесната си форма нашия „скелет“. Оригиналната еврейски дума тук означава "костна материя" или "скелет". Нашите скелети не са били скрити от Бога, когато били създадени тайно... *в дълбините на земята.*" Това е идиоматичен израз за защитено място, за скрито и сигурно място - тъй като човек може да скрие съкровището си, като го зарови. Без съмнение това "тайно място" е препратка към утробата. Еврейската дума, преведена като "*изкусно оформен*", буквално означава "*пъстър*", като многоцветно парче плат. Моисей използва същия еврейски термин в Изход, когато говори, че направата на завесите в древната скиния е подобна на бродираната част на гоблен. „*Скелетът и костите ми не са били скрити от Теб, когато бях създаден в това скрито място за защита, когато моите вени и артерии бяха изкусно бродирани заедно в пъстри цветове като фина бродерия.*“

Преди няколко години, истината за всичко това ми беше представена в разговор, който проведох с млад мъж, който извършваше своя медицински стаж и се обучаваше за хирург. Той коментира красивата „цветна схема“, която Бог е поставил във вътрешните ни тела. Той каза, че има определени цветове в различните ни органи, че вените и артериите почти карат вътрешната мрежа да изглежда „пъстра“ на цвят. Той се усмихна, когато го информирах, че Давид е използвал точно тези думи в песента си преди векове.

След това Давид завършва тази поредица от мисли с изявление за Божия суверенитет.

*Твоите очи видяха неоформеното ми вещество;
и в Твоята книга бяха написани всички
дните, които ми бяха отредени,
когато все още нямаше нито един от тях.* (139:16)

Давид казва: Божиите очи бяха вперени в *неоформеното ми вещество*. Еврейският глагол, от който е взето това описателно твърдение, означава „*сгъвам заедно, увивам*“. В своята съществителна форма, тази дума се появява само тук в Стария завет и означава "*ембрион*". С други думи, Давид казва: „*В моите най-първи часове и дни от живота ми след зачеването – когато все още бях обвит в ембрионална форма – Бог ме наблюдаваше. Той никога не отсъстваше, нито беше безгрижен.*“

Гледайки на живота от Божията гледна точка, Давид казва, че нашият небесен Отец отбелязва дните ни и ги „определя“, още преди да сме родени. Оригиналната еврейска дума, преведена като „*предопределя*“,

често се използва в Стария завет във връзка с гърнчар, който оформя глина на колелото си, като я оформя, притиска и дърпа, докато бучката приеме формата, която той има предвид. Бог формира дните ни така, че да са точно такива дни, които трябва да имаме, за да станем такива хора, каквито Той иска ние да бъдем. Остава малко място за несигурност, след като разберем Неговия постоянен интерес към живота ни.

!